

Chính Xuân Phong

Contents

Chính Xuân Phong	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	50
22. Chương 22	52

Chính Xuân Phong

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, 1×1, HE Edit: NămNguyễn Chính Đông thích một người nhiều năm, thích đến không biết phải làm t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-xuan-phong>

1. Chương 1

Nguyễn Chính Đông ngồi dậy, một tay dè lên âu phục trên người mình, tay kia thì xoa ót, ngắm nhìn bốn phía.

“Nguyễn thiếu gia, đã tỉnh?” Một giọng nói quen thuộc trêu ghẹo.

Y quay đầu nhìn nhìn người đàn ông đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn làm việc, đó là người bạn thân nhất của y – Mạnh Hòa Bình. Nhưng mà, tại sao mình lại ngủ trong văn phòng của Hòa Bình?

Mạnh Hòa Bình đứng dậy rót cốc nước, đưa cho Nguyễn Chính Đông, “uống chút nước ấm đi.” Một bên thu dọn chăn mền của Nguyễn Chính Đông, quần áo đã muốn vo thành một cục, treo trên giá.

Nguyễn Chính Đông ngồi phịch ở trên sofa, tiếp nhận cốc nước không hề có hình tượng mở to miệng uống, sau đó mới hắng giọng một cái, “Hòa Bình, sao tôi lại ở đây?”

“Cậu hỏi tôi? Tôi còn chưa hỏi cậu mà,” Mạnh Hòa Bình đi đến trước cửa sổ vén cái rèm dày nặng lên, Nguyễn Chính Đông theo bản năng che mắt, híp mắt nhìn ra cửa sổ, “Ồi mặt trời này . . . mấy giờ rồi?”

“Hai giờ rưỡi chiều. Cậu ngày hôm qua người đầy mùi rượu tới chỗ tôi, hai lời chưa nói liền nằm gục lên sofa, ngủ cả một ngày,” Mạnh Hòa Bình trở lại bàn làm việc của mình thu thập tài liệu, “Xin hỏi Nguyễn đại thiếu gia của tôi, tôi bây giờ có thể biết lý do chưa?”

Nguyễn Chính Đông vuốt vuốt mái tóc, trí nhớ bị cơn rửa dần dần lại tụ lại với nhau.

Y, Nguyễn Chính Đông, thích một người đã nhiều năm, thích không biết làm thế nào cho phải, thích tới nỗi chỉ có thể không ngừng dùng cơn liệt bản thân mới có thể ở trước mặt người này miễn cưỡng cười vui .

Mà riêng người đó, cho tới bây giờ đều hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí giờ phút này còn trước mặt y, hỏi y vì ai uống rượu.

Nguyễn Chính Đông vuốt vuốt mái tóc hơi dài, cười vô tội với Mạnh Hòa Bình, “Còn có thể vì cái gì, là xã giao chứ sao. Người tới ta đi, đạo lý đối nhân xử thế.”

Mạnh Hòa Bình nhú mày, tựa hồ có chút không vui, “Tôi không hiểu. Giao tiếp bình thường thì thôi, nhưng mỗi lần đi đều uống nhiều như vậy để tổn thương thân thể? Đông tử, cậu về sau , ráng uống ít lại, có chừng có mực.”

“Được.” Nguyễn Chính Đông từ trên ghế salon đứng dậy đi ra sau lưng hắn, ôm lấy bờ vai của hắn, cười híp mắt ở bên tai hắn nói, “Tất cả nghe theo cậu, được rồi chứ? Đi đi đi, đi ăn cơm thôi anh à, đói bụng muốn chết.” Nói xong không để ý Mạnh Hòa Bình nghiêm từ kháng nghị “Tôi còn việc phải làm”, nài ép lôi kéo hắn đi.

Mời Nguyễn Chính Đông ăn một bữa đại tiệc cũng đáp ứng sau khi tan tầm đến nhà y ăn cơm chiều, Mạnh Hòa Bình mới có thể thoát thân, trở lại văn phòng tiếp tục bán mạng cho công ty . Bất đồng với xuất thân danh môn của Nguyễn Chính Đông , hắn là một kẻ bình dân bỏ đến vị trí tổng giám đốc này, nỗ lực gian khổ hơn xa thường nhân có thể sánh bằng.

Đêm nay tăng ca, đến nhà Nguyễn Chính Đông đã hơn bảy giờ. Vừa vào cửa chỉ thấy y mặc đồ ngủ, trong tay cầm chai rượu. Mạnh Hòa Bình tức giận, tiến lên vài bước đoạt lấy chai rượu từ trong tay y, “Đông tử, tôi không phải đã bảo cậu uống ít lại rồi sao? Cậu bảo được nhưng tỉnh rượu chưa bao lâu lại uống rồi!”

Nguyễn Chính Đông chân trần đứng ở trước mặt Mạnh Hòa Bình , híp mắt hơi hơi ngửa đầu nhìn hắn, có lẽ là bởi vì uống rượu , tốc độ nói hơi chậm, “Hòa Bình, tôi chờ cậu lâu lâu lắm rồi Sắp chờ không nổi nữa.” Nói xong đầu đặt trên vai Mạnh Hòa Bình, cả người ngã đè lên hắn, như là mất tất cả sức lực.

Mạnh Hòa Bình trong lòng cơn tức nhất thời tiêu tan, ôm lấy y, vỗ nhẹ trấn an trên lưng y, thấp giọng nói, “Ngại quá, Đông tử, có chút việc hôm nay không thể bỏ, cho nên đến chậm.” Hắn không nhắc tới một chữ ban ngày Nguyễn Chính Đông bá đạo chiếm dụng giờ làm việc hắn sống phóng túng, ngược lại trong lòng có chút áy náy thâm nghĩ, nếu mình tới sớm, Đông tử cũng sẽ không một mình nhàm chán lại uống rượu . Vì thế đề nghị, “Đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm.”

Nguyễn Chính Đông á một tiếng, lười biếng đứng thẳng người, “Đi thôi, hôm nay tôi bảo họ làm vịt quay, một chậu thật lớn, khao khao Mạnh quản lý của chúng ta chút cung tận tụy .”

“Vẫn là Đông tử tốt.”

“Chứ sao.”

Dưới sự giám sát của Mạnh Hòa Bình, Nguyễn Chính Đông cơm chiều không uống rượu nữa, quy củ bởi một chén cơm lớn. Cơm nước xong hai người ở trên xô pha phòng khách nói nhăng nói cuội hàn huyên một trận, Mạnh Hòa Bình đứng dậy chuẩn bị tạm biệt, “Không còn sớm, tôi phải đi.”

“Đi cái gì, ở đây đi.” Nguyễn Chính Đông lười biếng kéo áo ngủ của mình, “Dù sao cậu trở về cũng một mình. Chỗ tôi so với nhà cậu cách công ty cậu còn gần hơn.”

Hai người là bạn tri kỉ lâu năm, tình cảm sâu đậm tuy hai mà một, đều coi nhà đối phương như một nhà khác của mình, ngủ lại qua đêm cũng là chuyện thường. Mạnh Hòa Bình không nghĩ nhiều cũng rất sẵn khoái gật đầu đồng ý nói, “Chỗ cậu lái xe tới công ty chỉ cần nửa giờ, tôi ngày mai có thể tới sớm, để tôi chỉnh lý một chút, vừa rồi vội vã tới đây, làm có chút vội.”

Nguyễn Chính Đông ném qua một câu “Tham việc”, đưa chân đá hán đi tắm rửa, “Quần áo của cậu đều ở chỗ cũ, tự mình đi lấy.”

Mạnh Hòa Bình tắm xong đi ra, gặp Nguyễn Chính Đông nhanh như mèo ở trong tủ lạnh lục lọi đồ ăn, cũng đi qua nhìn thoáng, vỗ vỗ y nói, “Tôi ngủ trước, sáng mai dậy làm cơm rang trứng cho cậu, cậu cũng đi tắm sớm một chút rồi nghỉ ngơi đi.”

Nguyễn Chính Đông đầu vẫn chôn ở trong tủ lạnh, một tay ở bên trong bay vùn vụt nhặt nhặt, tay kia thì đưa ra giờ giờ hướng Mạnh Hòa Bình ý bảo mình nghe được. Mạnh Hòa Bình cười lắc đầu, lập tức đẩy cửa vào phòng khách.

Nói là phòng khách, kỳ thật cũng chỉ có một mình Mạnh Hòa Bình ở qua. Nguyễn Chính Đông quen biết rất rộng, nhưng trừ bỏ Mạnh Hòa Bình, không để người thứ hai ở trong lòng, ở bên ngoài dù ăn chơi đàng điểm thế nào, cũng sẽ không đem người mang về nhà. Huống chi gian phòng này trang hoàng hoàn toàn căn cứ vào sở thích của Mạnh Hòa Bình, ngay cả giường đều giống nhà hán.

Trên tủ đầu giường bày biện ảnh chụp hồi hai người học đại học, Nguyễn Chính Đông bảo tấm hình này y thích nhất, bởi vậy cố ý in ra bày ở nơi bắt mắt nhất phòng. Mạnh Hòa Bình mỗi lần ngủ đều theo thói quen thường thức nó. Nhìn hai khuôn mặt trẻ tuổi trong hình, Mạnh Hòa Bình không nhận được mặt lộ tươi cười, lẩm bẩm, “Tên này.”

Đêm khuya ngủ mơ mơ màng màng, Mạnh Hòa Bình đột nhiên cảm giác được trên người nặng nề, hán từ từ mở hai mắt mỉm cười, “Đông tử, có chỗ ngủ không ngủ lại đây chèn chúc một cái giường với tôi làm gì.”

Người trên thân không nói lời nào. Mạnh Hòa Bình có điểm kỳ quái mở mắt ra, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ phủ kín giường, chiếu lên khuôn mặt tuần lãng của Nguyễn Chính Đông đối diện hán, trong ánh mắt lơ lơ để lộ ra tình cảm quyết tuyệt sâu bên trong. Mạnh Hòa Bình chỉ tới kịp quát lên “Đông tử”, liền bị một đôi môi mềm mại nóng hổi ngăn lại. Đầu lưỡi thừa dịp khe hở giữa răng môi linh hoạt xâm nhập, vội vàng phác thảo đầu lưỡi của hán, trao đổi nước bọt cho nhau.

Rõ ràng là hơi thở quen thuộc, cũng có cảm giác xa lạ. Mạnh Hòa Bình đang buồn ngủ đầu óc dần tỉnh táo lại, hán vô cùng khiếp sợ đẩy ra Nguyễn Chính Đông, khuỷu tay chống trên giường ngồi dậy, “Đông tử, cậu, cậu làm sao vậy?”

Nguyễn Chính Đông ngồi chồm hổm trên người hán khê thở, không nói lời nào. Mạnh Hòa Bình hít một hơi thật sâu, vươn một bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt Nguyễn Chính Đông, “Đông tử, cậu say rồi. Cậu nhìn cho rõ tôi là ai, tôi không phải bạn gái của cậu, không phải Giai Kỳ—”

Lời còn chưa dứt, Nguyễn Chính Đông đã thô bạo phát tay hán, vươn hai tay gắt gao nắm chặt lấy bả vai Mạnh Hòa Bình, “Mạnh Hòa Bình, tôi không cho phép. . . . Không cho phép cậu trước mặt tôi nhắc tên người khác!”

“Đông tử, cậu. . . .”

“Cho tới bây giờ vốn không có ai, cho tới bây giờ cũng chỉ có cậu! Tôi theo đuổi người đàn bà kia, là vì cô ta năm đó bỏ cậu, làm cậu thương tâm, làm cậu khổ sở. Cho nên tôi muốn theo đuổi cô ta rồi sau đó tàn nhẫn bỏ rơi cô ta, để cô ta cũng nếm thử xem tư vị bị vô tình vứt bỏ là như thế nào. Mạnh Hòa Bình, người

tôi yêu là cậu. Tôi liên tiếp say ba ngày mới dám nói cho cậu những lời này. Tôi biết tôi làm như vậy, qua đêm nay, chúng ta ngay cả bạn cũng làm không được, nhưng Cùng một chỗ nhiều năm như vậy, tâm ý của tôi Tôi muốn cậu biết, lại sợ hãi nếu cậu biết.” Nguyễn Chính Đông giọng càng ngày càng thấp, cuối cùng một tiếng thở dài, “Nhắc tới cũng kỳ, cậu càng không rõ, tôi liền càng yêu cậu.” Nói xong, y hai mắt nhắm lại, lại một lần nhẹ nhàng dán lên môi Mạnh Hòa Bình .

Lý trí nói cho Mạnh Hòa Bình biết lúc này mình hẳn nên một tay đẩy ra người trước mặt sau đó vĩnh viễn rời đi, cũng không biết vì sao, hẳn làm không được. Cảm giác rằng môi giao triền vô cùng thân thiết vui sướng làm tim hẳn tim đập nhanh, mà nước mắt trên mặt Đông tử rơi xuống, lạnh lẽo lạnh lẽo, lại làm hẳn đau.

Hắn ma xui quỷ khiến đem đầu Nguyễn Chính Đông nhẹ nhàng ấn lên hõm vai mình , nhẹ nhàng nói, “Đông tử, đừng khóc.”

2. Chương 2

“Cái gì mà ‘ ngay cả bạn cũng làm không được ‘, hơn nửa đêm rồi nói gì đó.” Mạnh Hòa Bình khẽ vuốt tóc Nguyễn Chính Đông , chậm rãi nói tiếp, “Đông tử, cậu hãy nghe tôi nói. Cậu nên biết tôi luôn coi cậu là người bạn tốt nhất , vô luận phát sinh cái gì cũng sẽ không đổi.” Hắn cười cười, giơ tay lên lau đi nước mắt trên mặt Nguyễn Chính Đông , “Đông tử, cậu thường nói tôi thật khờ, thật sự là nửa điểm cũng không nói sai. Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, bình thường phần lớn thời gian đều ở chung, tôi đối với việc này lại hoàn toàn không biết gì cả. Cậu xem, làm cậu khó chịu lâu như vậy. Thực xin lỗi.”

Nguyễn Chính Đông lắc đầu, “Hòa Bình, cậu đừng nói xin lỗi với tôi. Mỗi một phút ở cùng cậu tôi đều cảm thấy rất vui vẻ.”

Mạnh Hòa Bình chân thành nói, “Tôi cũng vậy.”

Nguyễn Chính Đông cúi đầu xuống, cười khổ thở dài.

Mạnh Hòa Bình trầm mặc một hồi, lại thấp giọng nói, “Đông tử, tôi biết tình cảm chúng ta hiện tại có điểm. Không giống nhau. Lời hôm nay của cậu, tôi cần một ít thời gian tiếp thu. Cho nên, cậu có thể Đợi tôi?”

Nguyễn Chính Đông chấn động, ngẩng đầu nhìn Mạnh Hòa Bình, khàn khàn thấp giọng kêu lên, “Hòa Bình!”

Mạnh Hòa Bình trên mặt vẫn mang theo ý cười, tay đè lại cái gáy Nguyễn Chính Đông, nhẹ nhàng điểm trán y, ngữ điệu ngày xưa lộ ra hiếm có trịnh trọng, “Đông tử, tôi không thể mất cậu. Cậu là người quan trọng của Mạnh Hòa Bình tôi.”

Nguyễn Chính Đông cảm động trong lòng cơ hồ muốn tràn ra, có chút chua xót nói với Mạnh Hòa Bình , “Hòa Bình, cảm ơn cậu, có những lời này của cậu, đã đủ.”

Lúc này Mạnh Hòa Bình tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhả lại lông mày , “Chính là có một việc.”

“Cái gì?”

“Giai Kỳ.”

Nguyễn Chính Đông im lặng. Giai Kỳ tên đầy đủ là Vuơ Giai Kỳ, là bạn gái trước kia Mạnh Hòa Bình yêu khắc cốt minh tâm, năm đó làm cho mình ghen không ít. Sau khi Mạnh Hòa Bình bị đá thổng khổ cơ hồ tinh thần hồng mất, nếu không phải mình ở bên cạnh an ủi hẳn cổ vũ hẳn, Mạnh Hòa Bình có lẽ nhịn không qua ải này . Sau đó Nguyễn Chính Đông cực kỳ tức giận, bằng vào bên ngoài tuần mỹ xuất chúng của mình và nhiều năm lịch lãm trong bụi hoa ra bản lĩnh thành công bắt được tâm cô ta, hai người quen nhau đã nửa năm, Nguyễn Chính Đông gần đây tính toán tìm cơ hội thích hợp độc ác bỏ rơi cô ta, xả tức cho Mạnh Hòa Bình .

Mạnh Hòa Bình biết chuyện mình quen Vưu Giai Kỳ , nhưng cũng không biết mình mang tâm tư như thế nào ‘quen’ cô ta, mình vừa rồi nhất thời tình thế cấp bách thổ lộ tình hình thực tế, chỉ sợ sẽ làm cho bản tính thiện lương khoan dung của Mạnh Hòa Bình khó có thể tiếp nhận.

Quả nhiên chỉ nghe Mạnh Hòa Bình nói, “Năm đó Giai Kỳ chia tay tôi, là chuyện giữa tôi với cô ấy. Đông tử, lần đó đã làm phiền cậu. Tôi biết chuyện này cậu so với tôi còn thống khổ, tức giận hơn, nhưng. cậu không nên như vậy. Trả thù cô ấy cũng không thể triệt tiêu quá khứ đau khổ của tôi, không phải sao?”

“Tôi sẽ giải thích với cô ta. Nếu cậu cảm thấy tôi xúc phạm tới cô ta, tôi sẽ xin lỗi cô ta.” Nguyễn Chính Đông nghĩ nghĩ, nói.

“Đông tử, cậu vì tôi mới làm như vậy , chuyện này tôi sẽ cùng cậu đối mặt. Bất quá lúc này đừng suy nghĩ nhiều như vậy, ” Mạnh Hòa Bình mỉm cười vỗ vỗ chần, “Còn muốn chen chung một cái giường?”

Nguyễn Chính Đông ngồi dậy, “Tôi không muốn đang ngủ còn giành chần với cậu.”

“Vậy trở về phòng ngủ một giấc. Ngày mai gặp.”

“Ngủ ngon, Hòa Bình.”

Nguyễn Chính Đông trở lại phòng ngủ, đem cả người mình bó chặt ở trong chần, trái tim vẫn vì hết thấy chuyện vừa phát sinh kịch liệt nhảy lên. Mạnh Hòa Bình quá xem trọng mình và tình bạn, cho nên không cự tuyệt rõ ràng, thậm chí giữa Vưu Giai Kỳ và mình, hẳn tựa hồ thiên về mình hơn. Hết thấy đều rút vào một đường hi vọng cho tương lai .

Điểm hi vọng đó, mình có thể sao?

Tinh thần cao độ khẩn trương về sau trong nháy mắt thả lỏng cùng với một nhọc và ủ rũ, vào một khắc cuối tiên vào mộng đẹp đó, ý niệm trong đầu của Nguyễn Chính Đông là, môi Hòa Bình hôn thật thích, làm sao bây giờ, y hình như càng yêu Hòa Bình hơn

Nguyễn Chính Đông khi tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, trong nhà im ắng , một chút tiếng động đều không có. Mãi đến khi rửa mặt xong vẫn ngáp mấy cái liền, gãi gãi đầu tóc lộn xộn đi vào phòng bếp, nhìn thấy giữa bàn ăn bày hai cái bát, một cái là cơm rang trứng ánh vàng rực rỡ, dùng nắp thủy tinh đậy lại, một cái khác là canh tôm tảo biển cùng các loại gia vị. Bên cạnh còn có một tờ giấy vàng, trên đó viết “Cơm rang trứng để trong lò vi sóng 2 phút, canh tảo biển hâm lại một tí, có việc thì gọi cho tôi.”

Ngay cả chính y đều không phát hiện khoe miệng của mình đang cong lên, dù chỉ một câu vô cùng đơn giản nhưng hồi lâu cũng không muốn buông. Tuy nói trước kia Mạnh Hòa Bình cũng thường làm thức ăn cho mình, nhưng y cảm giác bát cơm rang trứng hôm nay có một chút ý nghĩa vượt thời đại.

Trời ạ, y vừa ăn cơm rang trứng thơm ngào ngạt vừa ở trong lòng nói với mình, ta thật sự xong rồi.

Uống xong một ngụm canh cuối cùng , điện thoại ném ở trên bàn liền giống như có linh tính vang lên, là tiếng chuông riêng y cài cho Mạnh Hòa Bình . Nguyễn Chính Đông không hiểu sao cảm thấy có chút khẩn trương. Ném cho đối phương một lời bộc lộ bất ngờ lại ăn cơm trứng người ta rang, y còn chưa nghĩ ra đối mặt người ta như thế nào.

Mãi khi tiếng chuông bấm riết không tha vang lên hơn mười giây, y mới cầm di động, bấm nút nghe, kiệt lực làm bộ như không có việc gì .

Mạnh Hòa Bình giọng nói ở trong điện thoại nghe qua luôn từ tính hơn so với bình thường, “Đông tử, tinh thần không tệ nha ăn cơm xong rồi đi. Ngон không?”

“Ăn ngon, vừa ăn xong cậu đã gọi tới, canh giờ cũng thật chuẩn.”

Mạnh Hòa Bình cười nói, “Ồ, khéo như vậy? Tôi cả sáng nay bận rộn, chuẩn bị xuống lầu ăn cơm. Còn cậu, hôm nay có tính toán gì?”

Nguyễn Chính Đông ngồi trên sofa, hai cái chân gác trên bàn trà, “Không có gì , không có ý định đi ra ngoài, ở nhà nghỉ ngơi.”

Mạnh Hòa Bình trong giọng mang theo vui mừng, “Vây là tốt rồi, tôi còn sợ cậu lại muốn đi ra ngoài uống rượu. Nếu lại say ba ngày, tôi không biết phải làm sao với cậu.”

Nguyễn Chính Đông thoáng chốc nhớ lời mình tối hôm qua nói với Mạnh Hòa Bình, vội khan vài cái, bình thường nhanh mồm nhanh miệng không biết đi đâu rồi, nửa tức giận nửa lúng túng nói, “Hòa Bình, cậu . . .”

Mạnh Hòa Bình tựa hồ từ ngữ điệu của y nghe được cái gì, nhẹ nhàng cười, chuyển đề tài nói, “Đúng rồi Đông tử, tôi hôm nay có chút việc, sẽ không sang chỗ cậu, tối sẽ gọi cho cậu.”

“Đã biết, cứ làm việc của cậu.” Hai người đều có cuộc sống riêng, thân nhau cũng không thể lúc nào cũng dính với nhau, huống chi Mạnh Hòa Bình này tham việc, nếu không phải mình thường tới công ty hăn bắt người, sợ một tuần cũng khó gặp được hai lần.

Cúp điện thoại, Nguyễn Chính Đông tiếp tục bắt chéo chân xem tivi, vừa xem vừa phỉ nhổ phim tình cảm Hồng Kông, “Xem nội dung phim trình độ cầu huyết sao có thể so với ta?” Ngoài miệng phỉ nhổ, lại vẫn xem vui vẻ.

Xem liên tục tới khi tắt cả đài truyền hình đều bắt đầu phát tin buổi chiều, Nguyễn Chính Đông mới miễn cưỡng đứng lên tìm thức ăn. Cũng may nhà y tuy cái gì cũng thiếu chỉ không thiếu đồ ăn. Vừa gặm xong một quả đào mật, ăn đầy tay đều là nước, di động lại vang lên, ngón út tay phải miễn cưỡng bấm nút nghe, thanh âm đứa em Nguyễn Giang Tây nhất thời tràn ngập phòng khách, “Ca, anh ở nhà?”

“Ở nhà. Còn em.”

“Ôi anh ở nhà làm gì thế, nhanh chạy ra đây, em giúp anh bắt kẻ thông dâm nè!”

Nguyễn Chính Đông cảm giác mình nhất định là nghe nhầm.”Bắt kẻ thông dâm? Bắt gì?”

“Chính anh sang đây xem sẽ biết, vợ anh đang theo bạn thân của anh tới nhà hàng Kim Ngọc ở đường Phong Lâm hẹn hò kìa!”

“Chờ chờ chút, Tây tử em nói ai? Vợ Giai Kỳ và Mạnh Hòa Bình?”

“Còn không phải sao, anh mau tới đi, bọn họ vừa tới không lâu, đang gọi món ăn. Em trốn ở nhà hàng đối diện, chờ anh đó!”

Nguyễn Chính Đông ngồi không yên. Y nháy mắt trong đầu là Mạnh Hòa Bình đem dụng tâm hiểm ác của mình nói cho Vợ Giai Kỳ làm cô ta đối với mình từ yêu chuyển hận, do đó thuận lợi cho trường hợp gương vỡ lại lành.

“Tây tử, em trông chừng cho anh, anh lập tức tới ngay.”

Nhà hàng Kim Ngọc cách nhà Nguyễn Chính Đông rất gần, lái xe đi qua chỉ cần hơn mười phút. Nguyễn Chính Đông không nhìn đèn đỏ một đường chạy thẳng về phía trước, trong lòng ngăn không được ghen tuông. Biết rõ chính mình giờ phút này đi làm rồi sẽ chỉ làm sự tình trở nên càng tệ hơn, nhưng vẫn không chế không được tâm tình bức thiết muốn gặp Mạnh Hòa Bình.

Không muốn để Mạnh Hòa Bình và Vợ Giai Kỳ nhanh như vậy phát hiện mình, Nguyễn Chính Đông cố ý đem xe đậu ở bên đường cửa sau nhà hàng, từ cửa sau đi vào, ở cửa thang lầu chính sảnh xa xa nhìn xung quanh.

Quả nhiên, gần cửa sổ một nam một nữ ngồi, liếc mắt một cái nhìn lại đúng là một đôi ngọc bích. Vị trí gần cửa sổ cùng cách vách trong chỗ ngồi dựng thẳng một dãy phân cách, Nguyễn Chính Đông lặng lẽ tiến lên, cách vách hai người bọn họ gần nhất ngồi xuống, ở vị trí này vừa vặn có thể nghe rõ bọn họ nói chuyện.

Nguyễn Chính Đông gọi phục vụ lại đây tùy ý chọn vài món thức ăn, bên tai truyền đến thanh âm Vợ Giai Kỳ, “Hòa Bình, anh nói Đông tử y gài bẫy em, là sự thật?”

3. Chương 3

Nguyễn Chính Đông ở trong lòng thở dài, hăn quả nhiên mật báo cho Vợ Giai Kỳ.

Chỉ nghe thấy Mạnh Hòa Bình nói, “Giai Kỳ, Đông tử biết anh luôn canh cánh về quá khứ trong lòng , cho nên mới phải làm như vậy. Anh biết đây đối với em là rất không công bằng, nhưng em đừng trách y, y làm hết thấy đều là vì anh , hết thấy trách nhiệm, anh sẽ gánh vác.”

“Anh và anh ta, quả nhiên là anh em quan hệ thân thiết.”

“Giai kỳ, anh. anh và Đông tử, trong đời này đối với em có lẽ nhiều nhất chỉ có thể xem là khách qua đường. Anh tin tưởng, người toàn tâm toàn ý yêu em, quý trọng em, làm bạn với em cả đời, nhất định cách trước mặt không xa chờ em.”

“Toàn tâm toàn ý, làm bạn cả đời. muốn tìm được một người như vậy, nói dễ hơn làm. Hòa Bình, anh bây giờ có bạn gái chưa?”

“Chưa.”

“Phải không, nghe nói gần đây anh và Tây tử qua lại thân thiết, em còn tưởng rằng anh đang quen cô ấy.”

“Làm sao có thể, cô ấy là em gái Đông tử, anh hiển nhiên cũng đối đãi với em ấy như em gái mình. Dù thân cận thế nào, cũng chỉ là em gái.”

“Em thì sao?”

“Giai kỳ, nhớ lại quá khứ chỉ biết tăng thêm thống khổ, chúng ta đều đã đi về phía trước rồi, không phải sao?”

“Đúng vậy a. Hòa Bình.”

“Hử?”

“Không có gì, tạm biệt. À đúng rồi, còn nữa, nói giúp em với Nguyễn Chính Đông , đừng để em gặp lại hắn ta!”

Nói xong một trận tiếng vang kéo ghế, giày cao gót giẫm đạp lên đá hoa đi xa.

Nguyễn Chính Đông nhắm mắt lại, đầu dựa ở trên vách, bộ dáng vô lực như là vừa trải qua một trận ác đấu.

Bàn ăn đối diện bỗng nhiên phát ra một trận tiếng xột xoạt, lập tức vang lên một giọng nói quen thuộc , “Gọi nhiều món ăn như vậy?”

Nguyễn Chính Đông mở mắt ra, ngồi thẳng người, khước miệng khê nhếch, “Tâm tình tốt, có thể ăn. Còn cậu, cơm nước no nê rồi?”

“Không động tí nào.”

“Vậy- cậu cứ ngồi ăn với tôi đi. Phục vụ , thêm một bộ bát đũa, lấy thêm một chai rượu đỏ.”

“. Cậu lại uống?”

Nguyễn Chính Đông nhú mày cười, “Hai ta uống một chai không quá phạm đi?”

Mạnh Hòa Bình tiếp nhận bình rượu trong tay phục vụ đã khui, rót nửa ly cho Nguyễn Chính Đông, “Tôi không uống.”

Nguyễn Chính Đông cầm ly rượu lên uống cạn, đẩy tới trước mặt Mạnh Hòa Bình ý bảo hắn rót nữa, “Phát hiện ra tôi lúc nào ?”

“Vừa tiến đến đã nhìn thấy.”

“Mắt cậu sắc thật.”

Mạnh Hòa Bình cười cười, “Mới đầu thực sợ cậu xông tới lật bàn.”

“Này, Mạnh Hòa Bình, tôi là hạng người như vậy sao?”

“Khó nói.”

“Đi chết đi. Cậu không rên một tiếng trộm đi gặp bạn gái tôi. Ách, là bạn gái cũ, tôi có thể không nóng nảy sao?”

“Vẫn là không thể gạt được Nguyễn thiếu gia. Xin hỏi lão nhân gia người từ nơi nào có được tình báo?”

“Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.” Nguyễn Chính Đông hướng tiểu thư ở nhà ăn đối diện bĩu môi, “ Là Tây tử tới chỗ đó mua sách, vừa vặn bắt gặp cậu.”

Mạnh Hòa Bình bắt đắc dĩ cười thở dài, “Thật đúng là. Đông tử, hỏi Tây tử ăn chưa.”

Nguyễn Chính Đông gật gật đầu, gọi một cú cho Nguyễn Giang Tây, “Tây tử, nguy cơ giải trừ, tới dùng cơm.”

Không quá 2 phút, một cô nàng trẻ tuổi thanh tú cười khê kích động xuất hiện ở trước bàn ăn hai người, “Ca, Hòa Bình ca.”

Nguyễn Chính Đông miệng đầy rượu sặc một cái, lập tức hướng hai người xua tay, “Không có gì, phản xạ có điều kiện.”

Nguyễn Giang Tây ở bên cạnh anh trai già của mình ngồi xuống, kéo cánh tay y sáng giọng, “Ca, anh già rồi. Em không kêu như vậy, anh nói phải gọi thế nào.”

Mạnh Hòa Bình cười cùng Nguyễn Giang Tây chào hỏi, “Tây tử, đừng động anh em, y đùa em thôi, muốn ăn cái gì cứ gấp, xem thực đơn, không đủ chúng ta lại gọi, hôm nay anh của em mời khách.”

Nguyễn Giang Tây hoan hô, “Em đây sẽ dính chặt với anh Hòa Bình!” Lại hàm hàm hồ hồ hỏi, “Đúng rồi ca, chuyện vừa rồi đã giải quyết?”

“Hử?” Nguyễn Chính Đông nhìn cô nàng.

“Này. em thấy chị dâu ra ngoài trước.”

Nguyễn Chính Đông mặt không đổi sắc, “Kêu loạn chị dâu cái gì, để người ta nghe cho là thật.”

“Đi, nhưng, nhưng không phải là –” Nguyễn Giang Tây một bụng nghi vấn, theo lý thuyết Hòa Bình ca bây giờ là đối tượng ngoại tình với Giai Kỳ, nhưng vì cái gì người đi trước là Giai Kỳ, lưu lại là Hòa Bình ca và anh trai già mình vô cùng vui vẻ chiêu đãi mình ăn đại tiệc ?

Nguyễn Chính Đông liếc Mạnh Hòa Bình một cái, lại nói với Nguyễn Giang Tây , “Anh chia tay với cô ta rồi, về sau trên đường nhìn thấy người ta đừng có chào hỏi bậy bạ, cũng đừng ở trước mặt anh nhắc tới tên cô ta, nghe rõ chưa?”

“Ồ.” Nguyễn Giang Tây gật gật đầu, cái hiểu cái không. Chị Giai Kỳ bắt cá hai tay, anh mình và chị ta chia tay thực bình thường. Nhưng hình như có chỗ nào không đúng a. Ai, mặc kệ, ăn no rồi nói sau!

Mạnh Hòa Bình cúi đầu ho một tiếng, trên mặt ần ần lộ ra nụ cười.

“Đúng rồi ca, ” Nguyễn Giang Tây miệng nhét tràn đầy ,giọng không rõ nói, “Em vừa rồi là thuê xe tới , chốc nữa ăn xong anh đưa em về nhà.”

Nguyễn Chính Đông vừa muốn nói không, bị Mạnh Hòa Bình ngắt lời nói, “Đông tử, cậu đưa chìa khóa xe cho Tây tử, tôi tiện đường đưa cậu trở về, uống rượu cũng đừng lái xe.”

“Ừ, vậy cũng Được.” Nguyễn Giang Tây dùng sức gật đầu.

“Em ừ nhanh ghê,” Nguyễn Chính Đông liếc cô nàng một cái, bất mãn nhìn về phía Mạnh Hòa Bình, “Chút rượu đỏ này tính cái gì? Tôi là ngàn chén không say .”

Mạnh Hòa Bình kiên trì, “Tôi đưa cậu về.”

Nguyễn Chính Đông tiếp tục trừng hằm, nhưng rất nhanh dưới ánh mắt cổ chấp của hằm bại trận , bắt đắc dĩ từ trong túi áo trên lấy ra cái chìa khóa đưa trước mặt Nguyễn Giang Tây , “Đây, tiểu tử tông, khi chạy coi chừng một chút.”

“Biết rồi, cực cưng của anh mà.”

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, sức chiến đấu kinh người, Nguyễn Chính Đông gọi một bàn đầy thức ăn một chút cũng không lãng phí, Nguyễn Giang Tây còn kêu thêm một phần caramen nói muốn mang về làm bữa ăn khuya.

Ở cửa nhà hàng cùng Nguyễn Giang Tây nói lời từ biệt xong, Mạnh Hòa Bình lái xe đưa Nguyễn Chính Đông về nhà.

Nguyễn Chính Đông ngồi ở ghế phụ lái, quay cửa sổ xuống, khuôn mặt đối diện gió lạnh ào qua cửa sổ, “Hòa Bình, cảm ơn.”

Mạnh Hòa Bình nhìn không chớp mắt còn thật sự lái xe, “Giữa chúng ta lúc nào lại cần cảm ơn rồi?” Hắn cười cười, “Cậu xem, đêm nay cậu mời tôi ăn một bữa xa hoa như vậy, tôi phải nói cảm ơn sao? Nè Đông tử, cửa sổ mở nhỏ thôi, buổi tối gió lớn dễ bị cảm.”

“Ồ,” Nguyễn Chính Đông đáp, đóng lại cửa kính xe, dòm kính chiếu hậu sửa sang lại đầu tóc bị gió thổi có chút rối bời.

Mạnh Hòa Bình nhìn y một cái, cười nói, “Đẹp rồi anh à, khỏi soi, anh đã đủ đẹp.”

Nguyễn Chính Đông không chút nào mặt đỏ đáp, “Dĩ nhiên, thiếu gia ta dù đầu xù cũng là đẹp trai nhất.”

Xe rất nhanh rẽ tới cửa nhà Đông tử, Nguyễn Chính Đông quay đầu nhìn Mạnh Hòa Bình một cái, “Đi vào ngồi một lát?”

Mạnh Hòa Bình mỉm cười lắc đầu, “Không được.”

Nguyễn Chính Đông đưa tay tắt ngọn đèn trong xe, cực kỳ nhanh ở trên mặt Mạnh Hòa Bình hôn một cái, sau đó dùng giọng điệu thực vô tội nói, “Tôi say.”

Trong nháy mắt Mạnh Hòa Bình trên mặt tựa hồ có vẻ bối rối vì không thích ứng mà sinh ra câu nệ, nhưng rất nhanh liền khôi phục tự nhiên, quay đầu nhẹ nhàng cười với Nguyễn Chính Đông, khuôn mặt tuấn mỹ ở dưới ánh trăng có vẻ càng thêm dịu dàng vô cùng thân thiết, “Ngủ ngon, Đông tử.”

“Ừm.” Nguyễn Chính Đông như là vô sự hàm hồ nói một câu “Đi đi”, lập tức mở cửa xuống xe, cũng không quay đầu lại đi đến cửa nhà mình.

Mạnh Hòa Bình ở trong xe lẳng lặng đợi đèn trong nhà Nguyễn Chính Đông sáng lên, mới khởi động xe chậm rãi rời đi.

Bây giờ đã hơn chín giờ, xe người đi trên đường rất ít, Mạnh Hòa Bình ở một đoạn đèn giao thông ngừng lại, đầu ngón tay phải nhẹ nhàng vuốt ve nơi vừa rời Nguyễn Chính Đông hôn qua, vừa giống như điện giật văng ra. Vừa rồi không cảm thấy gì, nay ngược lại cảm thấy trên mặt nóng kinh khủng. Hắn quay kiếng xe xuống, làm cho gió lạnh lèo tuyền ý tràn vào, nháy mắt rút đầy toàn bộ buồng xe.

Đông tử. Mạnh Hòa Bình ở trong lòng lặng yên kêu một tiếng, không tiếng động thở dài.

4. Chương 4

Sau lời từ biệt đêm kia, Nguyễn Chính Đông chỉ nhận được cú điện thoại giữa trưa ngày hôm sau của Mạnh Hòa Bình. Thời gian gọi hơn phân nửa là sau giờ cơm trưa, Mạnh Hòa Bình chỉ vội vàng nói gần đây công việc nhiều, khả năng còn phải đi công tác, bận rộn một trận không có thời gian gặp y lắm. Sau lần đó liên tiếp hơn một tuần lễ không có liên hệ.

Trước kia Mạnh Hòa Bình bận rộn cũng có mười ngày nửa tháng không gặp được người, nhằm vào loại tình huống này, Nguyễn Chính Đông bình thường sẽ trực tiếp đến văn phòng hắn, dù chỉ nói được một câu cũng tốt. Nhưng hiện tại y tựa hồ mất đi chủ động xuất ra dũng khí, trên thực tế y thậm chí ngay cả điện thoại cũng đã rất ít chủ động gọi cho Mạnh Hòa Bình, sợ hắn cảm thấy mình quá áp sát, sinh lòng phiền chán, cách mình ngày càng xa.

Như vậy lo được lo mất, mình còn là Đông tử phong lưu phóng túng, tự tại thoải mái sao? Nguyễn Chính Đông cười khổ hỏi mình. Trước đây chưa thổ lộ, còn có thể mang danh bạn bè mang lợi cho mình, hiện nay đem nội tình đều vạch trần cho người ta, mọi cử động đều phải cố kỵ.

Mà Mạnh Hòa Bình cũng thật sự bận rộn, hẳn là người lãnh đạo trực tiếp, mọi chuyện đều áp đến trên người hắn, mấy ngày nay mỗi ngày tăng ca đến hơn mười giờ.

Một người ở văn phòng chiến đấu hăng hái đến thời điểm lao lực quá độ, hẳn ngẫu nhiên sẽ nhìn chăm chăm cửa ngăn người, cảm thấy một giây sau Nguyễn Chính Đông lại đột nhiên nghênh ngang xông tới, trên khuôn mặt kiêu ngạo tuấn mỹ tràn đầy ý cười, không nói lời gì muốn mình bồi y ăn bữa ăn khuya hoặc nói chuyện phiếm — tựa như vô số lần hắn một mình tăng ca ban đêm. Nhưng mấy ngày nay, Nguyễn Chính Đông dừng nói tới bóng người, ngay cả tin nhắn đều không có.

Mạnh Hòa Bình biết quan hệ hai người bọn họ hiện tại có điểm hỗn loạn, hiển nhiên không thể cứ tiếp tục như vậy, nhưng hẳn thậm chí ngay cả thời gian tĩnh tâm suy nghĩ cũng không có.

Đêm nay hơn chín giờ, Mạnh Hòa Bình ở văn phòng xem đồng con số trên báo cáo phiên lòng không thôi, hắn đẩy xấp giấy tờ trên bàn cao cao, nới lỏng caravat, cầm di động gọi cho Nguyễn Chính Đông.

“Đông tử, ở đâu vui vẻ thế.”

“Ở dưới lầu công ty cậu.”

“Cái gì?” Mạnh Hòa Bình lắp bắp kinh hãi, đứng dậy vài bước đi đến phía trước cửa sổ nhìn xuống, đối diện công ty có một chiếc xe thể thao đậu ở đó, mơ hồ có bóng người tựa vào trên xe, tuy rằng thấy không rõ mặt, nhưng Mạnh Hòa Bình rất xác định, đây là Nguyễn Chính Đông.

“Đông tử, cậu ở đó đã bao lâu, sao không chịu vào!”

“Không được, tôi là đi ngang qua, dừng lại hút điếu thuốc. Bây giờ đi liền.”

“Chờ tôi hai phút!” Mạnh Hòa Bình ngữ khí cương quyết hiềm thấy, dứt lời cúp điện thoại.

Nguyễn Chính Đông ngẩng đầu lên, chậm rãi phun ra một ngụm khói, nhìn đèn cao ốc trên cùng tắt. Chẳng bao lâu, cửa chính một người cước bộ vội vàng đi ra, lại nhìn kỹ, trong tay còn nắm cái điện thoại.

Người này lập tức đi đến trước mặt y dừng lại, không nói được một lời. Nguyễn Chính Đông cầm tàn thuốc trong tay ném xuống đất, dùng chân nghiền nghiền, ngẩng đầu cười cười với hắn, “Hòa Bình, cậu nên đi cắt tóc.”

Mạnh Hòa Bình cảm giác được dưới chân mình tựa hồ dẫm lên cái gì, cúi đầu vừa nhìn, là tàn thuốc đầy dưới đất. Hắn không nói gì, hai tay khoát lên vai Nguyễn Chính Đông, nhìn đối phương không chớp mắt, ôm y vào trong lòng, thở dài, “Đông tử, tôi đã mấy ngày không gặp cậu.”

Nguyễn Chính Đông ôm hắn lại, cảm giác được hắn hơi gầy đi, nhưng cái ôm vẫn ấm áp hữu lực như vậy, làm cho người ta quyến luyến.

Mạnh Hòa Bình ở trên lưng Nguyễn Chính Đông vỗ vỗ, buông y ra nói, “Tới nhà cậu ngủ một bữa.”

“Lên xe.”

Mạnh Hòa Bình vừa lên xe liền dựa vào cửa kính xe một chút, than thở một tiếng “Tôi chớp mắt một tí”, nhắm mắt lại ngủ.

Đến nhà Nguyễn Chính Đông, Mạnh Hòa Bình quen thuộc rẽ qua phòng khách, đẩy cửa đi vào liền ngửa mặt ngã xuống giường, “Đông tử, nằm với tôi một tí đi.”

Nguyễn Chính Đông đứng ở trước cửa phòng, nhìn nụ cười trên mặt Mạnh Hòa Bình che dấu không được mỗi mặt. Y nói với chính mình, quên đi. Chỉ cần người này còn cần mình, như vậy, bạn, anh em, cái gì cũng chẳng sao, y chấp nhận.

Sáng sớm hôm sau Mạnh Hòa Bình tỉnh lại, có tinh thần hơn so với đêm qua, rửa mặt xong đi đến phòng bếp, trên bàn đã bày biện một nồi cháo gà và bánh rán hành một chồng hương khói xông vào mũi. Mạnh

Hòa Bình cười nói, “Ở nhà cậu nhiều như vậy, vẫn là lần đầu không cần chuẩn bị điểm tâm, thật sự là hạnh phúc.”

Nguyễn Chính Đông múc bát cháo đưa cho hắn, nói, “Đây là tôi dậy sớm lái xe tới quán Vương Tử đường Hoàng Hà mua, báo đáp cậu cơm rang trứng lần trước. Thế nào, tích thủy chi ân đừng quên tương báo đi.”

Mạnh Hòa Bình đưa tay cầm lấy bánh rán hành rắc mè, “Suối tuôn gì, ít nhất cũng phải lấy thân báo đáp.”

Nguyễn Chính Đông hừ một tiếng, “Cho cậu, cậu dám?”

Mạnh Hòa Bình tay phải buông thìa, tay đặt trên lưng Nguyễn Chính Đông, “Đông tử, tôi”

Nguyễn Chính Đông rút tay về, “Nhanh ăn đi, ăn xong đưa cậu tới công ty.”

Mạnh Hòa Bình dừng một chút, “Được.”

Hai người lặng lẽ ăn xong điểm tâm, Nguyễn Chính Đông ra trước, vội vã cầm chìa khóa xe liền đi ra cửa. Mạnh Hòa Bình đứng dậy bắt được cổ tay của y, “Đông tử, đợi chút.”

Nguyễn Chính Đông mất tự nhiên xoay người, “Làm sao vậy?”

Mạnh Hòa Bình chuyên chú nhìn y, “Tôi làm cậu không vui à.”

Nguyễn Chính Đông cố ý lảng tránh ánh mắt hắn, “Không có.”

“Đông tử, nhìn tôi.”

Nguyễn Chính Đông ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn ngập tình yêu không hề che dấu cùng thái độ ái muội với đối phương mà u ám.

Mạnh Hòa Bình tay vuốt vuốt phần tóc rũ trên trán y, nhẹ nói, “Nếu tôi có chỗ nào không tốt, cậu cứ nói cho tôi biết.”

Nguyễn Chính Đông lại cúi đầu, khẽ cười cười, trong tươi cười dẫn theo vài phần chua xót, “Hòa Bình, cậu tốt lắm. Vẫn luôn như thế.”

Mạnh Hòa Bình hai tay đặt trên vai y, tay thoáng ôm lấy cậu, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm y.

Nguyễn Chính Đông không thể tin đưa tay sờ sờ mi tâm mình, gương mặt nhìn về phía Mạnh Hòa Bình.

Trong nháy mắt Nguyễn Chính Đông không hiểu sao có một loại ảo giác: tựa hồ đối phương cũng yêu mình như mình yêu hắn. Nhưng Mạnh Hòa Bình ánh mắt của hắn cùng bình thường không có gì khác nhau, ở trong mắt Mạnh Hòa Bình, Nguyễn Chính Đông y có thể là gì, bạn, anh em, người thân, duy chỉ không thể là bạn đời .

Y vỗ vỗ vai Mạnh Hòa Bình, thở dài, “Cậu không cần miễn cưỡng mình như vậy. Đi thôi.”

Hai người kẻ trước người sau lên xe, một đường trầm mặc không nói gì. Đến cổng công ty của Mạnh Hòa Bình, Nguyễn Chính Đông ra vẻ thoải mái mà nói, “Xe cậu ở công ty phải không? Buổi tối tôi không đến được, cậu cẩn thận. Công việc có nặng hơn nữa cũng không quan trọng bằng thân thể.”

Mạnh Hòa Bình ừ một tiếng, đẩy cửa xe ra. Cửa xe bị đóng lại trong nháy mắt, Nguyễn Chính Đông rõ ràng nghe được hắn nói, “Bất luận có chuyện gì, tùy thời gọi điện cho tôi.”

Trên đường đi tới văn phòng, Mạnh Hòa Bình không khỏi có chút tâm phiền ý loạn. Từ sau khi Đông tử thổ lộ với mình vẫn có vẻ không vui. Mặc dù mình vẫn cố gắng tìm kiếm một loại phương thức nhu hòa một lần nữa hòa hợp quan hệ giữa hai người, nhưng trong thời gian ngắn tựa hồ hiệu quả rất nhỏ, Đông tử vẫn không vui vẻ.

Đông tử. y không nên bị đối đãi như vậy.

Đông tử của hắn, cần có tình yêu thuần túy nhất trên thế giới này. Toàn tâm toàn ý, cả đời không thay đổi.

— Đông tử của hắn.

Mạnh Hòa Bình cảm giác đầu mình đau như muốn vỡ tung. Cũng may ngồi trở lại trước bàn làm việc sau, hấn theo bản năng sử dụng tất cả tinh lực cùng lực chú ý toàn bộ vùi đầu vào trong công việc, vẫn bận đến khi tan tầm.

Hắn gọi cho Nguyễn Chính Đông, nhưng vẫn không có ai bắt máy. Đây là chuyện chưa bao giờ có, Nguyễn Chính Đông từ trước đến nay di động bất ly thân, lại cũng không từ chối tiếp điện thoại của hắn.

Mạnh Hòa Bình kiên trì không ngừng lần nữa gọi tới, gọi không biết bao nhiêu lần sau, điện thoại rốt cục được tiếp.

“Alo, tìm Nguyễn ca sao?”

Giọng nói nữ tính mềm dẻo làm Mạnh Hòa Bình sửng sốt. “Cô là ai, Nguyễn Chính Đông đâu?”

“Nguyễn ca đi tắm rồi, hì hì, anh đẹp trai giọng anh thiệt có từ tính nha, nhất định rất tình cảm, có muốn chơi chung hay không? Bọn em ở khách sạn Anderson phòng số 6501. . . .”

Mạnh Hòa Bình cúp điện thoại, xách chìa khóa xe lao ra văn phòng.

5. Chương 5

Mạnh Hòa Bình xông vào phòng theo lời cô ta, Nguyễn Chính Đông đang lười biếng nằm ở trên giường lớn, chỉ mặc áo tắm quần đùi, quần áo rộng mở, ngực lồ lộ, tóc ẩm ướt, vẻ mặt như cười như không nhìn cô nàng nép vào trên người mình cởi áo, một bàn tay còn xoa nhẹ một cô gái tóc ngắn vàng bán lỏa trên giường, cô gái yêu kiều vận vạt thân hình, trong miệng không ngừng kêu Nguyễn ca Nguyễn ca.

Mạnh Hòa Bình đứng ở trước giường nhìn ba người tư thái đắm mê trên giường, cảm giác thịnh nộ chưa từng có.

“Hòa Bình cậu xem, tôi chọn lấy hai mỹ nhân, y như biết cậu muốn tới, có phải là biết trước hay không?” Nguyễn Chính Đông tươi cười ngả ngớn nói với Mạnh Hòa Bình, “Cậu thích ai cứ việc nói, làm anh em tuyệt không tranh giành với cậu. Nếu cậu muốn chơi kiểu bốn người đại chiến, vậy cũng hay, lúc nào cũng tiếp.”

Cô gái tóc vàng vươn một bàn tay khoát lên trên lồng ngực Nguyễn Chính Đông, cười híp mắt cùng Mạnh Hòa Bình chào hỏi, đúng là thanh âm hắn lúc trước ở trong điện thoại nghe được, “Ôi, đây là anh đẹp trai vừa rồi gọi điện thoại đến đi, bộ dáng thật đúng là anh tuấn.”

Mạnh Hòa Bình đã muốn tức giận đến nói không ra lời. Từ ngày hắn quen biết Nguyễn Chính Đông cũng biết đối phương là dân chơi nổi danh, dạo chơi nhân gian, mặc sức phóng đảng, nhưng qua nhiều năm Nguyễn Chính Đông chưa bao giờ oanh oanh yến yến trước mặt hắn. Một màn trước mắt này làm hắn cảm thấy hai mắt phát đau, nhất thời rốt cuộc không thể khống chế tâm tình của mình, xông nhanh lên phía trước, đem hai người phụ nữ quần áo xốc xếch kia kéo xuống giường, không để ý các cô nàng nộ kêu đau, thô bạo đẩy họ ra khỏi phòng, “Cút ngay đi, cút! Mau cút!”

Nguyễn Chính Đông thong thả ngồi ở trên giường, từ đầu đến cuối vẫn duy trì mỉm cười, tựa hồ hết thấy đều cùng mình không quan hệ.

Thẳng đến khi cửa phòng bị đóng mạnh, đem tiếng mắng kiêu my hoàn toàn cách trở bên ngoài, Nguyễn Chính Đông mới thay đổi tư thế, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt Mạnh Hòa Bình cơ hồ muốn phóng hỏa, “Làm sao vậy Hòa Bình, tức giận vậy, không giống tác phong của cậu. Nếu không thích, chúng ta còn có thể kêu con nhóc khác tới, không đáng cùng các ả chấp nhặt.”

Mạnh Hòa Bình hít sâu một hơi, kiệt lực trì hoãn cảm xúc cuồng nộ trong nội tâm, “Đông tử, tôi biết tôi làm không đủ, cậu có thể bắt mẫn tôi, có thể mắng tôi, nhưng trường hợp hôm nay, tôi không muốn nhìn thấy lần thứ hai.”

“A?” Nguyễn Chính Đông châm chọc cười cười, trong giọng nói dẫn theo vài phần chua ngoa, “Hòa Bình, qua nhiều năm như vậy cậu cho tới bây giờ không quản tôi, hiện tại, cậu dựa vào cái gì quản tôi?”

“Chỉ bằng.” Mạnh Hòa Bình nhìn Nguyễn Chính Đông trầm mặc một lát, rồi cực quyết định nói, “Cậu làm tôi ghen.”

Nguyễn Chính Đông ngồi dậy, quần áo chảy xuống, lộ ra một bên bả vai. Y giống như chưa tỉnh, khiêu khích hướng Mạnh Hòa Bình nói, “Mạnh Hòa Bình, đồ vật có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung.”

Mạnh Hòa Bình bình tĩnh nói, “Tôi không có nói lung tung.”

“Cậu nói cậu đang ghen.”

“Đúng vậy.”

“Theo tôi được biết cậu có vẻ chỉ là người anh em của tôi.”

“Đúng vậy.”

“Anh em không có tư cách ghen.”

“. Đúng vậy.” Mạnh Hòa Bình dừng một chút, rồi nói tiếp, “Cho nên Đông tử, anh xin em, cho anh tư cách này.”

Nguyễn Chính Đông thân thể chấn động, muốn nói lại thôi.

Mạnh Hòa Bình đưa tay nới lỏng caravat, ngồi trước mặt y, chuyên chú nhìn y, “Đông tử, tuy rằng anh còn có rất nhiều sự tình phải lo lắng, nhưng hiện tại xem ra đã không cố được nhiều như vậy. Tuy rằng giờ này khắc này thời gian cùng địa điểm đều có điểm không thích hợp, nhưng anh sợ tiếp tục trì hoãn, nói không chừng ngày nào đó, Đông tử sẽ không còn là của anh. Cho nên đồng ý anh, để anh làm bạn trai em.”

Trong phòng lập tức im lặng nghe không được một điểm tiếng vang.

“Nếu tôi không đáp ứng?” Không biết qua bao lâu, Nguyễn Chính Đông rốt cục có phản ứng.

Mạnh Hòa Bình khoe miệng có một chút ý cười, “Ánh mắt của em nói cho anh biết, em đã muốn đáp ứng rồi.” Hắn như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng, đứng dậy ôm y, “Đông tử, tin tưởng anh, anh sẽ đối xử tốt với em.”

Nguyễn Chính Đông cảm thấy giờ khắc này mình giống như đang ở trong mộng, hết thảy đều chỉ là suy nghĩ ảo tưởng của y, nhưng hơi thở quen thuộc trên người Mạnh Hòa Bình lại chân thật ấm áp, hướng y truyền lại tình ý phát ra từ nội tâm. Y không khỏi cũng nhoẻn miệng cười, chất chứa trong lòng trở thành hư không, nội tâm là từ đây sự vui sướng.

“Nói cho em biết, Hòa Bình. Vừa rồi anh nói ‘ còn có rất nhiều chuyện phải lo lắng ’, anh lo lắng cái gì?”

Mạnh Hòa Bình nhẹ vỗ về tóc y, có chút ngượng ngùng nhưng vẻ mặt nghiêm túc đáp, “Phải lo lắng có rất nhiều, tỷ như làm sao chính thức cho em thấy tâm ý của anh, quen nhau thì nói với người nhà thế nào, có muốn công khai hay không, còn có về sau con của chúng ta là trực tiếp nhận nuôi hay là thụ tinh trong ống nghiệm cần mang thai hộ. . . .”

Nguyễn Chính Đông rốt cục nhin không được cười phá lên, đây là lần thoải mái cười to đầu tiên trong nhiều ngày nay, “Ha ha ha, Hòa Bình, anh, anh cả ngày lo lắng mấy thứ đó? Ha ha ha. Thực xin lỗi Hòa Bình em thực cảm động, thật sự, ha ha ha ha. thực ra mấy chuyện đó, ngay cả em đều chưa từng nghĩ tới.”

Mạnh Hòa Bình bị y cười như vậy, tựa hồ có vẻ càng thêm co quắp, nhưng vẫn tiếp tục nói, “Đông tử, em vốn là không cần phải nghĩ những chuyện này, em chỉ cần mỗi ngày đều thật vui vẻ bên cạnh anh. Mà anh, anh phải lo chu toàn mọi mặt, bảo đảm cho em và bao gồm cả anh sẽ không bị bất luận kẻ nào hoặc là bất cứ chuyện gì xúc phạm, như vậy anh mới có thể cho em yên tâm mà sống cả đời với anh.”

Nguyễn Chính Đông không khỏi động dung. Khi y bởi vì không được đối phương đáp lại mà không có chí tiến thủ, Mạnh Hòa Bình đã lập kế hoạch lâu dài cho hai người bọn họ.

Y tự tay nâng gáy Mạnh Hòa Bình, ngón cái nhẹ nhàng vuốt bên tai hơi hơi đỏ lên, thấp giọng nói, “Hòa Bình, thực xin lỗi.”

Mạnh Hòa Bình chuyên chú trong ánh mắt tràn đầy bao dung cùng dịu dàng, “Vì sao nói vậy?”

Nguyễn Chính Đông trầm mặc một lát, vẻ mặt có chút không được tự nhiên nói, “Anh biết tính cách em rất nát chứ Bắt quá, về sau em sẽ sửa.”

“Không, Đông tử.” Mạnh Hòa Bình lắc đầu nói, “Em không cần thay đổi. Anh nếu tiếp nhận em, đại biểu anh tiếp nhận tất cả của em. Tốt hay xấu thì chỉ có một Nguyễn Chính Đông mà anh hạ quyết tâm sống cùng y cả đời.”

“Hòa Bình.”

Nguyễn Chính Đông khoe miệng mang ý cười nhìn Mạnh Hòa Bình, hắn cũng nhin không được mỉm cười theo, hắn lấy lại bình tĩnh, nghiêm mặt nói, “Chỉ trừ bỏ một việc.”

“Cái gì?”

“Hong nhan tri kỷ trước kia của em, anh một mực không thể tiếp nhận.”

Nguyễn Chính Đông lại lần nữa cười to, “Hòa Bình, bộ dạng anh ghen thật đúng là đáng yêu. Nào có hong nhan tri kỷ nào, đời em chỉ có một người có thể được xưng là tri kỷ, người kia chính là anh. Thỉnh thoảng chỉ chơi đùa, em vốn là chưa từng bỏ vào tâm,” y dừng một chút, trong tươi cười dẫn theo ba phần trêu tức, “Huống chi, em đã là người có bạn trai, sau này tự nhiên tuyệt đối sẽ không lại lui tới với mấy người đó.”

Y dứt lời đứng dậy, bước đi thong thả tới chỗ Mạnh Hòa Bình. Mạnh Hòa Bình bị y khiến cho từng bước lui về phía sau, cho đến khi thối lui đến góc tường. Nguyễn Chính Đông chậm rãi giật xuống caravat Mạnh Hòa Bình, “Như vậy, anh suy tính nhiều như thế, trong đó có lo lắng đến chuyện này?”

Mạnh Hòa Bình trở mắt nhìn caravat mình bị Nguyễn Chính Đông ném ở một bên, không khỏi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, “Cái gì?”

Nguyễn Chính Đông đưa tay tìm được hạ bộ của hắn nhẹ nhàng vỗ về nó, “Đây.”

Mạnh Hòa Bình lắp ba lắp bắp nói, “Không, không có.”

Nguyễn Chính Đông nhíu mày cười, “Yêu trên tinh thần không phải tình yêu hoàn mỹ em theo đuổi .”

“Anh, anh biết, ” Mạnh Hòa Bình vội hỏi, “Chỉ là anh cảm thấy, đây, đây tạm thời không vội”

“Như thế nào không vội? Em là đàn ông bình thường, đương nhiên là có nhu cầu sinh lý, vừa rồi em chuẩn bị làm việc anh cũng thấy đó,” Nguyễn Chính Đông bên tai hắn nhẹ nhàng thổi một hơi, mê hoặc thấp giọng nói, “Anh bây giờ là bạn trai của em rồi, cơ thể của em, anh nên phụ trách đi.”

~Phần thanh thủy chính thức kết thúc, chương sau toàn H

Lần đầu tiên mình làm H văn và cũng là lần cuối cùng mình đụng vào, mình k hạp H văn, edit thui cũng thấy đuối ùi =]]

6. Chương 6

Mạnh Hòa Bình hiển nhiên đối với chuyện này không hề chuẩn bị tâm lý. Đông tử như thế này hắn chưa quen thuộc , mị hoặc, liêu nhân, toàn thân đều tản ra hơi thở kích thích mãnh liệt. Y lúc này như là một sứ giả tình dục, từ ánh mắt đến động tác đều tràn đầy tính ám chỉ.

“Hòa Bình, anh có vẻ thực khẩn trương.”

Mạnh Hòa Bình có điểm mất tự nhiên cười cười, “Đông tử.”

Nguyễn Chính Đông như là bỗng nhiên nghĩ tới điều gì nói, “À, em thiếu chút nữa đã quên, anh từ trước đến nay phản đối hành vi làm trước hôn nhân, có phải không?”

“Đông tử, anh cảm thấy –”

Đôi môi Nguyễn Chính Đông dán lên môi Mạnh Hòa Bình, ngăn lại lời của hắn. Cánh môi mềm mại nhẹ nhàng ma xát nhau, hấp thu hơi thở tối ẩm áp của đối phương. Mạnh Hòa Bình nhẹ nhàng ôm hông của y,

hơi trức trức lại thật tình chân ý đáp lại Nguyễn Chính Đông. Đây không phải là cái hôn đầu tiên giữa bọn họ, cũng là lần đầu tiên nhẹ nhàng êm đềm như vậy, tâm ý tương thông.

Nguyễn Chính Đông thấp giọng cười nói, “Hòa Bình, kỹ thuật hôn của anh thật tệ, so với tính cách em còn tệ hơn, tiếp tục như vậy thì không xong, cần luyện tập nhiều hơn mới được.” Y cởi bỏ từng nút một áo sơ mi, “Bất quá, đó là chuyện sau này, đêm nay, chúng ta động phòng trước.” Dứt lời ném quần áo Mạnh Hòa Bình xuống, đưa tay cùng mười ngón tay hằn đanh nhau, dẫn hấn đi tới trước giường, chậm rãi ấn hấn xuống giường.

Lồng ngực trần nóng bỏng gắt gao tiếp xúc nhau, Mạnh Hòa Bình cảm giác hơi thở mình đều nóng lên, hấn tự tay nhẹ nhàng vén tóc dài của Nguyễn Chính Đông rồi xoa khuôn mặt y, “Đông tử.”

Nguyễn Chính Đông mỉm cười ở trên lồng ngực trần của hấn ấn lên một cái hôn ẩm ướt, “Đừng khấn trương, em dạy cho anh.”

Mặc dù biết bây giờ không phải là lúc nói lời này, Mạnh Hòa Bình vẫn nhin không được hỏi, “Em từng làm với nam nhân khác?”

Nguyễn Chính Đông cười sâu xa với hấn, cúi đầu hôn sâu, thẳng khi Mạnh Hòa Bình hô hấp dồn dập, tim đập rộn lên, trong lúc nhất thời không tiếp tục lo lắng chuyện khác.

Nguyễn Chính Đông ngồi chồm hồm, hạ thân khê cọ phần hông hấn, dương vật ngủ say giữa bắp đùi Mạnh Hòa Bình không bao lâu thì có phản ứng.

“Hòa Bình, anh có vẻ cương.” Nguyễn Chính Đông tà khí cười, một bên mở khóa kéo dùng quần hấn, đem tay phải duỗi đi vào, cách quần lót Mạnh Hòa Bình nhẹ nhàng mà xoa bóp vài cái.

Trên mặt Mạnh Hòa Bình như bị thiêu đốt, hạ thân lại càng thêm cứng rắn, bị bó ở bên trong trong quần lót cực không thoải mái. Nguyễn Chính Đông ngồi dậy, đem quần áo còn lại trên người của hai người cởi sạch, lập tức đem Mạnh Hòa Bình đặt ở dưới thân, hai tính khí đang ngắc đầu cùng an ủi, bản năng ma sát lẫn nhau, trên đỉnh tràn ra chất lỏng ẩm ướt chậm rãi chảy xuống, thẳng đến khi nhập vào trong đám lông rậm rạp.

Nguyễn Chính Đông thở khê bên tai Mạnh Hòa Bình hỏi, “Thoải mái chứ?”

Tiếng thở dốc của Mạnh Hòa Bình tựa hồ lớn hơn nữa, thậm chí đã muốn nói không ra lời, chỉ gật gật đầu.

“Em sẽ làm anh càng thêm thoải mái.” Nguyễn Chính Đông cười nhẹ đứng dậy nhặt lên caravat một bên vừa rồi ném, bịt kín hai mắt Mạnh Hòa Bình, ở trên miệng hấn hôn một chút, “Phúc lợi đêm động phòng.” Nghĩ nghĩ lại nói, “Không cho phép tháo xuống.”

Mạnh Hòa Bình sau khi bị bịt kín mắt cảm giác sâu sắc gấp bội, hấn rõ ràng cảm nhận được cái hôn ẩm ướt của Nguyễn Chính Đông ở cổ mình, trước ngực, trên bụng, bên hông bên liếm, một đường xuống phía dưới. Lồng ngực của hấn kịch liệt phập phồng, trong miệng ngẫu nhiên bật ra một ít rên rỉ khó nhận.

Bỗng nhiên hấn cảm giác được hạ thân mình bị vây trong một nơi nóng ướt, khoái cảm mãnh liệt ập đến không thể chịu đựng được. Đầu óc mê loạn trong mấy giây, hấn bỗng kịp phản ứng, cố gắng ngồi dậy, vươn hai tay ra phía trước sờ soạng, ý đồ ngăn cản Nguyễn Chính Đông, “Đông tử, em đừng, đừng như vậy. . . .”

Nguyễn Chính Đông cầm tay hấn, phun ra tính khí, ở trên quy đầu hôn một chút, thanh âm có chút khàn khàn nói, “Đừng nhúc nhích. Em tặng cho anh phúc lợi, chỉ được đêm nay. Anh muốn ngồi cũng được, nhưng hưởng thụ thì nằm vẫn là tốt hơn.”

Mạnh Hòa Bình chần chờ một lát, cuối cùng thở dài, giống như buông tha một lần nữa nằm thẳng ở trên giường, “Đông tử. . . .”

“Thực thoải mái có phải không?” Nguyễn Chính Đông nhẹ giọng cười, “Thả lỏng, một hồi bắn trong miệng em.” Dứt lời ngậm tính khí to và dài mới vừa rồi đã bị mình liếm ẩm ướt, chậm rãi phun ra nuốt vào.

Trong tai Nguyễn Chính Đông nghe thấy rõ ràng, hạ thân lại đang lâm vào vô cùng vô tận khoái cảm, khoang miệng nóng rực gắt gao vây lấy, đầu lưỡi mềm mại bất chợt ở đỉnh đầu lưu luyến, Mạnh Hòa Bình

quả thực bị cái tên vùi đầu giữa hai chân hấn ép tới phát điên. Nguyễn Chính Đông đem tính khí ngậm đến ở chỗ sâu thật mạnh khê mút vào, Mạnh Hòa Bình thở gấp tới cao triều, hấn một phen kéo ra caravat che khuất ánh mắt hấn, vùng vẫy ngồi dậy, nhìn thấy một màn Nguyễn Chính Đông nuốt tinh dịch của mình, khóe miệng còn mơ hồ sót lại chất lỏng bạch trọc .

Hấn như là mất khống chế đem Nguyễn Chính Đông đẩy ngã ở trên mặt thảm đỏ sậm, nhào tới hung hăng hôn đối phương, hung ác xâm nhập môi của y, đầu lưỡi nóng hằm hạp đảo qua mỗi một tác trong miệng y .

Không biết qua bao lâu, kịch liệt hôn môi dần dần trở nên kiều diễm triền miên, Mạnh Hòa Bình mút lấy cánh môi Nguyễn Chính Đông nhẹ nhàng cọ sát lẫn nhau, thẳng đến khi Nguyễn Chính Đông khê cười đưa tay chống trước ngực hấn, ngăn cản hấn hôn môi tiếp, “Em còn chưa súc miệng.”

Mạnh Hòa Bình”Ừm” một tiếng, lại cúi đầu trên miệng y cắn một ngụm.

Nguyễn Chính Đông vươn một bàn tay che ở trước mắt hấn, “Đã bảo anh không được phép tháo xuống.”

Mạnh Hòa Bình nhẹ nhàng đem tay y nắm trong lòng bàn tay, “Anh muốn nhìn em.”

“Trên mặt đất so với ở trên giường càng đẹp mắt?” Một bên khóe miệng Nguyễn Chính Đông hơi hơi cong lên.

Mạnh Hòa Bình như ở trong mộng mới tỉnh lại, đỡ y lên, “Anh rót cho em cốc nước.”

Nguyễn Chính Đông lười biếng ngồi dựa ở đầu giường, tiếp nhận ly nước ấm trong tay súc súc miệng, quệt quệt mồm, trên mặt tựa hồ là vẻ mặt mãn nguyện.

Mạnh Hòa Bình từ phía sau lưng ôm y, khê nói bên tai y , “Đến lượt anh .”

Nguyễn Chính Đông quay đầu cười với hấn, xoay người ngồi vào trên người của hấn, bắt được tay phải của hấn đè lại phân thân ngẩng cao chưa phóng thích của mình, “Lấy tay là được rồi, ” tay kia thì ngả ngón nâng cằm Mạnh Hòa Bình, khiến cho hấn hơi hơi ngẩng đầu lên, đón nhận môi của mình, “Miệng của anh, chỉ cần chuyên hôn môi em là được.”

“Nhưng –” Mạnh Hòa Bình muốn tranh luận, bị Nguyễn Chính Đông không nói lời gì hôn sâu, giữa hai người lại là một phen triền miên, thẳng đến khi Nguyễn Chính Đông tận hứng mới buông hấn ra, “Em nói, miệng của anh, chỉ cần chuyên hôn em là được. Loại chuyện này, không cần làm miệng sát phong cảnh.”

Mạnh Hòa Bình không biết là, Nguyễn Chính Đông xưa nay ở trên giường chuyên chế cùng khống chế đều rất mạnh, mặc kệ đùa giỡn dạng tình thú nào, đều phải tất yếu làm cho hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của y. Mà y cũng quả thật có một loại năng lực trời sinh hoặc là nói khí chất, làm bạn trên giường không tự chủ được phục tùng mỗi một yêu cầu của y.

Mạnh Hòa Bình hôn lên xương quai xanh y, tay trái ôm hông y, tay phải có chút mất tự nhiên nhẹ nắm lấy tính khí ướm át của Nguyễn Chính Đông, khuấy động lên xuống. Nguyễn Chính Đông hôn hôn trán của hấn, trên đầu hấn, “Anh chưa làm một mình bao giờ?”

“Sao, làm sao có thể.”

“Vậy trên tay anh sức lực nhẹ như vậy, là muốn cho em ngứa hay cho em thoải mái?” Nguyễn Chính Đông phát hiện mình càng ngày càng thích xem Mạnh Hòa Bình bị mình đùa giỡn đỏ bừng cả mặt, y nhẹ nhàng cười, “Đùa anh thôi. Được rồi, không đả kích anh nữa, kỳ thật chỉ cần vừa nghĩ tới Mạnh Hòa Bình đang thân thiết với em, cả người em liền kích động , anh tùy tiện sờ chỗ này của em một chút em liền bắn ra.”

“Đông tử, ” Mạnh Hòa Bình nhìn Nguyễn Chính Đông khàn giọng kêu một tiếng, động tác trên tay thoáng gia tăng độ mạnh yếu cùng biên độ, ngón cái ma sát quy đầu ướm át .

“Hòa Bình, anh gọi em lần nữa.”

“Đông tử.”

“Lại. Lại gọi em” Hơi thở Nguyễn Chính Đông dần dần bất ổn, tựa vào trong lòng Mạnh Hòa Bình , vịn bờ vai của hấn, trong miệng bắt đầu rên rỉ.

“Đồng tử, Đồng tử, Đồng tử.” Mạnh Hòa Bình một bên hôn lấy mặt của y, một bên càng không ngừng kêu tên của y.

“Hòa Bình. Nói, nói anh là của em”

“Anh là của em, vẫn luôn .”

Mạnh Hòa Bình vừa dứt lời trong nháy mắt, tay Nguyễn Chính Đông khoác trên vai hắn bỗng thêm lực, tiếng rên rỉ bỗng nhiên xướng cao, lập tức đạt tới cao trào. Bạch dịch bắn ra tung toé, thấm ướt bụng Mạnh Hòa Bình .

Mạnh Hòa Bình đem y ôm vào trong ngực, rút khăn chà lau thân thể hai người. Nguyễn Chính Đông thở hổn hển tựa vào đầu vai hắn, “Hòa Bình.”

“Hửm?”

Y lắc đầu, cười cười, “Không có gì.”

Y vừa rồi kỳ thật muốn nói, Hòa Bình, em yêu anh. Nhưng nghĩ lại, dù sao Mạnh Hòa Bình đã là của y, trước khi nói “Em yêu anh” thì còn rất nhiều chuyện thú vị có thể làm. Đối với người bạn trai này, từ từ tiến mới thú vị.

7. Chương 7

Ngay ngày hôm sau Mạnh Hòa Bình được Nguyễn Chính Đông yêu cầu chuyển qua nhà y. Tuy rằng ban đầu hắn có chút do dự, nhưng một câu “Làm gì có ai tuần trăng mật mà ở riêng” của Nguyễn Chính Đông một câu khiến cho hắn mặt đỏ tai hồng giác đi thu dọn đồ đạc.

Nguyễn Chính Đông cơ hồ là mê luyến nhìn Mạnh Hòa Bình đem từng kiện vật phẩm đặt ở phòng khách, phòng ngủ, buồng vệ sinh, giống như thông qua phương thức như thế, đem thế giới hai người dung hợp thành một .

Mỗi ngày bọn họ cùng nhau ăn điểm tâm, vừa ra đến trước cửa sẽ hôn tạm biệt— đương nhiên là chủ ý của Nguyễn Chính Đông — sau đó đều tự lái xe đi làm, ban ngày bận việc đều dành ra chút thời gian gọi một lần, buổi tối sẽ chờ đối phương ăn cơm tối, sau đó tới công viên trong khu tản bộ, nói chuyện phiếm, hoặc là thân mật.

Nguyễn Chính Đông rất rõ ràng Mạnh Hòa Bình cũng không phải người quen như thế, cho nên y từng một lần lên hoài nghi Mạnh Hòa Bình có phải đi trên mạng tra xét mấy bài post như là “10 việc vợ chồng mới cưới phải làm” hay không. Nhưng mặc kệ như thế nào, y thừa nhận, loại cảm giác này thật sự rất tốt — có cảm giác như gia đình.

Chủ nhật bọn họ sẽ cùng đi siêu thị gần nhà mua sắm, bổ sung một chút vật dụng cần thiết. Nguyễn Chính Đông luôn mua một đồng lớn đồ ăn vặt mà Mạnh Hòa Bình kêu mấy thứ đó không tốt cho sức khỏe, Mạnh Hòa Bình bình thường luôn chọn thịt rau còn tươi— Chủ nhật có rảnh, có thể ở nhà nấu. Tài nấu nướng của hắn tương đối khá, làm mà không ngấy, tinh xảo nhẹ nhàng khoan khoái, rất hợp khẩu vị Nguyễn Chính Đông .

“Hòa Bình anh xem, tách cà phê này không tồi, em lấy hai cái, chúng ta mỗi người – anh đang xem gì đó.” Nguyễn Chính Đông một tay cầm một cái tách đứng trước mặt Mạnh Hòa Bình như hiện vật quý, nói một nửa mới phát hiện hai người giờ phút này đang ở chỗ nào: trên kệ hàng cao cao trước mặt là bao cao su rực rỡ muôn màu, chất bôi trơn.

Mạnh Hòa Bình bị Nguyễn Chính Đông làm hoảng sợ, nhất thời có điểm đỏ mặt, “Anh, anh xem thôi.”

“Chỉ xem?” Nguyễn Chính Đông nhướn mày nhìn hắn, “Không mua?”

Hai người quen nhau đã hơn một tháng, nhưng tình sự vẫn chưa làm đến bước cuối cùng, đa số dùng tay an ủi nhau. Tuy rằng Nguyễn Chính Đông cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng cũng không có quá ép buộc. Bởi vì y biết tiếp nhận một người đồng tính, từ tâm lý đến sinh lý còn có một đoạn khoảng cách không nhỏ.

Nhưng hôm nay, xem y nhìn thấy gì: Hòa Bình của y đang nghiên cứu ‘áo mưa’ và chất bôi trơn!

“Ai nha Hòa Bình, loại chuyện này anh hỏi em là được, cái viên bi này là” Nguyễn Chính Đông nửa vui đùa tùy tay lấy một hộp giới thiệu cho Mạnh Hòa Bình, trên mặt người phía sau tràn ngập xấu hổ, co quắp nói, “Anh thấy vẫn là tạm thời đừng mua.” Dứt lời đẩy xe tới ngay quầy thu ngân xếp hàng.

Nguyễn Chính Đông ở phía sau hần hô, “Ai, vì sao không mua, trong nhà dù sao cũng phải có một chút, em lấy hai hộp!”

Sau đó cả ngày Nguyễn Chính Đông vẫn bắn nụ cười ý vị thâm trường cho Mạnh Hòa Bình, ánh mắt kia rõ ràng đang nói “Hòa Bình em hiểu”, mà Mạnh Hòa Bình càng kiệt lực làm ra vẻ mặt trấn tĩnh dường như không có việc gì, càng dẫn tới Nguyễn Chính Đông càng trên hần hơn.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, một mình Mạnh Hòa Bình ở phòng bếp rửa chén, Nguyễn Chính Đông ở trong tủ lạnh lục lọi chọn ra chút hoa quả đi rửa, một hồi xem tivi ăn.

Rửa rửa Mạnh Hòa Bình bỗng nhiên cảm giác được có người dán lên sau lưng của mình, một bàn tay vói vào quần áo hần vuốt ve bụng dưới của hần, thậm chí chậm rãi có xu thế đi xuống.

“Đông tử, làm gì đó!” Hai tay Mạnh Hòa Bình dính đầy bọt xà phòng, không tiện ra tay, đành phải dùng miệng cảnh cáo.

“Quấy rối tình dục.” Nguyễn Chính Đông cười xấu xa nói, “Thế nào, không nhìn ra được sao?”

Mạnh Hòa Bình nhất thời không kịp tiếp thu, ngẩn người, bế tắc nói, “Anh đang rửa chén.”

“Ừ, không có việc gì, anh cứ làm việc của anh.” Ngữ khí Nguyễn Chính Đông bình thường như không thể bình thường hơn, nghe y nói, hoàn toàn không tưởng tượng nổi giờ này khắc này y đang làm gì.

Thẳng đến khi cái tay kia thăm dò vào bên trong quần lót hần, Mạnh Hòa Bình rốt cục chịu không nổi, đem miếng rửa chén cất đi để mặc đồng chí mới rửa được một nửa, tay cũng chưa lau, mạnh mẽ xoay người, một phen ôm chầm Nguyễn Chính Đông, hung hăng hôn y.

Nguyễn Chính Đông nhiệt tình hôn trả lại hần, không để ý chút nào khắp nơi quần áo đều dính nước.

Mạnh Hòa Bình hôn từ môi Nguyễn Chính Đông một đường xuống phía dưới rồi chuyển qua cổ, trong khi hôn bao hàm dục vọng, Nguyễn Chính Đông thoáng ngửa đầu để động tác của hần tiện hơn, hai tay gắt gao vòng ra sau lưng hần.

“Hòa Bình. . . .” Nguyễn Chính Đông thấp thỏm kêu lên.

Hai người khó bỏ khó phân ôm ấp hôn nhau, thân hình như lửa nóng kề sát cùng một chỗ, dần dần động tình.

Mạnh Hòa Bình thấp giọng nói, “Tới phòng ngủ.”

Nguyễn Chính Đông há mồm muốn nói tới phòng ngủ làm chi, ở phòng bếp làm mới có thú. Ai ngờ Mạnh Hòa Bình khổ người không cường tráng nhưng khí lực không nhỏ, lại có thể bế y lên, lập tức đi tới phòng ngủ. Nguyễn Chính Đông phản xạ có điều kiện ôm lấy cổ của hần, chỉ cảm thấy một trận choáng váng chóng mặt, kinh ngạc nhìn hần, sớm không nhớ nổi mình vừa rồi muốn nói cái gì.

Mạnh Hòa Bình ôm Nguyễn Chính Đông song song té ngã ở trên mặt giường phòng ngủ, Nguyễn Chính Đông cười cởi quần áo Mạnh Hòa Bình, “Hôm nay sao dũng cảm vậy?”

Mạnh Hòa Bình thở dốc một trận nói, “. . . . Không biết.”

Nguyễn Chính Đông lúc này đã lột sạch trơn đồ của hần, nằm dưới thân hần, cười một tiếng nói, “Không nên hỏi anh.”

Tay Mạnh Hòa Bình vò rối mái tóc hơi dài của y, vội vàng hôn lên bờ môi y, hạ thân cách quần lót ma sát hạ bộ của Nguyễn Chính Đông, tính khí của hai người cùng lúc ngẩng đầu.

Nguyễn Chính Đông thở gấp nhẹ giọng cười cười, nói, “Hòa Bình, hôm nay chúng ta đánh cuộc chứ.” Vừa nói một bên vừa phối hợp Mạnh Hòa Bình cởi bỏ cái quần vương bận tại hạ thân.

“Đánh cuộc cái gì.”

Nguyễn Chính Đông bắt được tay phải của Mạnh Hòa Bình, tính cả tay của mình cùng nhau nắm lấy hai cái tính khí, “Đánh cuộc xem ai lâu hơn.”

Hai cái tính khí nóng hổi thô cứng kề sát cùng một chỗ, bị ngón tay linh hoạt ở chỗ mẫn cảm nhất yêu thương qua lại, khoái cảm trực tiếp mà mãnh liệt, Mạnh Hòa Bình thở dốc nhất thời càng thêm to, ngay cả tiếng nói đều có chút khàn khàn, “Tiền đặt cược đâu?”

“Lúc này trong đầu còn nghĩ tới tiền đặt cược, nói xem anh có cái gì tốt.” Nguyễn Chính Đông cúi đầu, môi khẽ dán lên lỗ tai Mạnh Hòa Bình nói nhỏ. Như là trách cứ rất nhẹ nhàng, càng giống như. . . . Làm nũng.

Lúc này toàn thân Nguyễn Chính Đông chỉ còn lại một kiện áo sơ mi màu trắng, hơn nữa chỉ có hai ba nút còn cài, trước ngực lộ ra tầng lớp da thịt màu lúa mạch, thậm chí hai đầu vú đỏ thắm cũng như ẩn như hiện. Xuân sắc như vậy đâu chỉ là một loại mê hoặc, quả thực là đang khiêu khích định lực đối phương.

Kinh nghiệm tình sự của Mạnh Hòa Bình rất ít ỏi dưới sự khiêu khích trắng trợn trước mặt hoàn toàn bại trận, hắn đưa tay vói vào áo sơ mi vuốt ve cái lưng bóng loáng của Nguyễn Chính Đông, ôm y đè ở dưới thân, cúi đầu đặt một nụ hôn nóng ướt lên trước ngực lồ lộ của y, hai tay cách quần áo yêu thương hai nhũ tiem cứng rắn, hắn biết đây là vùng mẫn cảm của Nguyễn Chính Đông.

Quả nhiên tiếng rên rỉ của Nguyễn Chính Đông càng lúc càng lớn, y từ từ nhắm hai mắt bản năng ôm cổ Mạnh Hòa Bình, hai chân thon dài không hề cố kỵ bò lên eo đối phương, bên đùi nhẹ nhàng ma sát qua lại. “Hòa Bình, sờ em.”

Mạnh Hòa Bình hôn gò má cùng khóe mắt của y, tay phải cầm phân thân của y cao thấp khuấy động, ngón cái khẽ vuốt đỉnh, càng nhiều bạch dịch từ linh khẩu tràn ra, dính đầy tay hắn.

“Lại, lại dùng lực. . . .” Nguyễn Chính Đông thở hổn hển thúc giục.

Mạnh Hòa Bình gia tăng lực độ cùng tốc độ trên tay, “Như vậy?”

“Ừm,” Nguyễn Chính Đông gật gật đầu, đôi môi hé mở, “Hôn em.”

Mạnh Hòa Bình theo lời cúi đầu ngậm bờ môi của y, trao đổi độ ẩm cho nhau, mãi tới khi Nguyễn Chính Đông dưới sự ‘yêu thương’ của hắn bắn ra. Người dưới thân trong cao triều nhất thời thỏa thích, cắn nát bờ môi của hắn.

Môi dưới của Nguyễn Chính Đông hơi rướm máu, “Có đau không.”

Mạnh Hòa Bình cũng đưa tay sờ sờ, lắc đầu nói, “Không đau.”

Nguyễn Chính Đông lười biếng nằm ở dưới thân hắn, cong lên đầu gối cọ phân thân Mạnh Hòa Bình vẫn tinh thần mười phần.

“Hòa Bình, anh có biết thế nào mới tính là cao triều cực hạn không?” Không đợi Mạnh Hòa Bình trả lời, y liền ôm lấy cổ của đối phương, môi cọ sát môi, dùng thanh âm thấp đến mơ hồ không rõ nói, “Chính là anh không chạm vào phía trước của em, chỉ chơi phía sau em, cắm vào rồi bắn ra.”

8. Chương 8

“Tiếc là em đến nay vẫn chưa thể hội được loại cảm giác này, bởi vì em tin rằng,” Nguyễn Chính Đông ở bên tai Mạnh Hòa Bình nhỏ giọng nói tiếp, “Cao triều như thế, chỉ có anh mới có thể mang đến cho em.”

Mạnh Hòa Bình đột nhiên thở mạnh, cúi đầu hung hăng chặn lấy môi Nguyễn Chính Đông, cắn cánh môi của y, đoạt lấy mỗi một tia hô hấp của y. Cái hôn nóng ướt từ môi kéo xuống cổ, động tác thô lỗ dã man càng làm hơi thở tình dục trên giường nồng đậm hơn. Một bên đầu vú bị Mạnh Hòa Bình không chút do dự ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi đảo qua đầu vú mẫn cảm, vừa liếm vừa mút.

Nguyễn Chính Đông rên rỉ ưỡn ngực, “Hòa Bình, lại mút sâu vào, tốt lắm, thật thoải mái. . . .” Nói xong theo bản năng đưa một tay đi vịn về đầu vú phía bên kia, lại bị Mạnh Hòa Bình đưa tay đẩy ra đè qua một

bên, mười ngón tay đan nhau. Đầu vú sưng huyết phơi bày trong không khí lạnh, đối lập một bên kia đang được Mạnh Hòa Bình ngậm trong khuôn miệng ấm áp cẩn thận hầu hạ, cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Hai chân Nguyễn Chính Đông vòng lấy thắt lưng Mạnh Hòa Bình, cầu xin, “Hòa Bình, mút cả bên kia của em nữa, khó chịu.”

Mạnh Hòa Bình giống như mất diết tại nơi, chỉ lo ngậm đầu vú trong miệng vừa mút vừa liếm, thẳng đến khi chà đạp sưng đỏ không chịu nổi, lúc này mới chuyển hướng sang phía bên kia tịch mịch đã lâu, đem nó cẩn đồng dạng sưng tấy mới thôi.

Nguyễn Chính Đông nằm ở trên giường thở phì phò, trên ngực hiện đầy dấu hôn kịch liệt pháp phồng, hai đầu vú hồng nhuận ướt ướt vừa thấy là biết vừa bị nam nhân mút cắn, sưng không còn hình dáng, trên vú còn có ẩn ẩn dấu răng, tràn đầy hơi thở dâm mị. Y ngọ ngoạy đưa tay từ dưới gối lấy ra lọ bôi trơn ban ngày vừa mua ở siêu thị đưa cho Mạnh Hòa Bình, “Khuếch trương cho em.” Lại hỏi hần, “Biết dùng thế nào chứ?”

Mạnh Hòa Bình gật gật đầu, tay thăm dò vào cánh mông Nguyễn Chính Đông nhẹ nhàng nhấn một cái. Nguyễn Chính Đông theo bản năng co lại mông, cười trừ tức với hần, “Học không tệ.”

Vành tai Mạnh Hòa Bình thoáng đỏ lên, hần mở nắp lọ, lấy chất dính trong suốt vẽ loạn trên tay mình. Nguyễn Chính Đông phối hợp dang rộng đùi ra, lộ ra tiểu huyết giữa mông. Tay Mạnh Hòa Bình ấn lên miệng huyết, liền nghe Nguyễn Chính Đông thở hốc vì kinh ngạc, cả người căng ra.

Mạnh Hòa Bình lập tức thu tay, khấn trương hỏi, “Làm sao vậy?”

Nguyễn Chính Đông thở phào nhẹ nhõm, “Không có việc gì, bị lạnh. Anh tiếp tục đi.” Nghĩ nghĩ lại thúc vai hần, “Ai, nhẹ nhẹ tí, lần đầu tiên sẽ rất đau.”

Mạnh Hòa Bình ngừng động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn y một cái. Nguyễn Chính Đông mất tự nhiên đem đầu xoay sang một bên, “Đừng nói nhiều, mau nhanh. Anh vẫn cương không khó chịu sao?”

Mạnh Hòa Bình không nói thêm gì, chỉ ừ một tiếng, ngón tay dính chất bôi trơn cẩn thận thăm dò vào huyết động, chỉ đưa vào ngón tay giữa đã muốn làm Nguyễn Chính Đông cảm thấy khó chịu, tiểu huyết phản xạ có điều kiện thắt chặt lại, làm ngón tay khó tiến sâu hơn.

Mạnh Hòa Bình hôn lên bụng y một cái, “Rất đau?”

“Có thể tiến hành.” Nguyễn Chính Đông nhắm chặt mắt nhỏ giọng đáp.

“Đau quá thì nói anh biết nhé?”

Nguyễn Chính Đông mở mắt ra trừng hần, khẩu khí có điểm dữ, “Muốn nói một câu không?”

Mạnh Hòa Bình cúi đầu trấn an hôn lên chân mày y đang nhíu lại, dịu dàng nói, “Đông tử, anh rất muốn em. Rất muốn.”

Ánh mắt Nguyễn Chính Đông thoáng giãn ra, níu mái tóc ngắn của hần hôn lên, “Không được phép làm đau em, nếu không xem em ngày mai mặc kệ chết anh.”

Mạnh Hòa Bình tựa hồ cười cười, nói, “Được.”

Nguyễn Chính Đông hít sâu, kiệt lực thả lỏng thân thể, trong huyết chưa bao giờ bị dị vật sáp nhập dần dần có thể cất chứa một ngón tay ra vào, động tác Mạnh Hòa Bình thập phần mềm nhẹ, thỉnh thoảng cho y một cái hôn trấn an, chất bôi trơn làm giảm bớt không ít đau nhức, tất cả đều so với Nguyễn Chính Đông lường trước tốt hơn nhiều.

Trong hậu huyết Nguyễn Chính Đông vừa chặt vừa nóng, Mạnh Hòa Bình rõ ràng cảm giác được bên vách giãn ra co lại, tựa hồ đang hút lấy ngón tay của mình, ngọn lửa tình dục bị đốt ngày càng lớn, lúc này chỉ muốn đem tính khí cứng rắn xâm nhập vào, nhất định là tư vị mất hồn. Nhưng hần cũng hi vọng Đông tử có thể đạt được sung sướng đồng dạng, bởi vậy miễn cưỡng bản thân tạm thời khắc chế dục niệm, một lòng vì Nguyễn Chính Đông cẩn thận bôi trơn khuếch trương.

Lúc này hậu huyết đã có thể chứa tới ba ngón tay thông thuận ra vào, Nguyễn Chính Đông ẩn ẩn cảm thấy tiểu huyết bị ngón tay đâm vào có chút căng đau, tê dại nói không nên lời, vì thế không kiên nhẫn nói, “Không sai biệt lắm, tiến vào đi.”

“Anh thấy còn chưa được. . . .” Mạnh Hòa Bình chần chờ nói.

“Được hay không làm mới biết, chỉ nhìn có ích lợi gì.” Nguyễn Chính Đông dứt lời nhắm mắt lại, đầu hơi hơi quay sang một bên, vẻ mặt tựa hồ có chút thẹn thùng, lại đem bắp đùi thon dài dang rộng hơn, bày ra tư thế mời mọc.

Mạnh Hòa Bình bị vẻ mâu thuẫn nhưng lại càng lộ vẻ phong tình mê người của y kìm lòng không đậu rút tay ra, đem tính khí sớm trưởng phát đau nhứt ngay hậu huyết chưa kịp khép kín, quy đầu ở miệng huyết ướm át cọ vài cái, sau đó từng chút chậm rãi sáp nhập vào.

Dương cụ của Mạnh Hòa Bình kích thước to kinh người, trình độ to và dài xa hơn ba ngón tay có thể sánh bằng, quy đầu gần tiến vào, Nguyễn Chính Đông đã muốn đau đến nói không ra lời, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh.

Mạnh Hòa Bình dừng lại động tác, ôm y vào lòng, không ngừng đau lòng hôn lên mặt y, “Đông tử.”

Nguyễn Chính Đông qua một thời gian mới quen sức ép, hơi hơi mở mắt ra nhìn hẩn một cái, miệng vẫn không quên trêu chọc, “Hòa Bình, gây của anh. . . . Cũng thật lớn nha.”

“Đông tử. . . .”

“Tiếp tục, đừng ngừng. Giữa chừng như vậy, anh khó chịu, em cũng khó chịu.”

Mạnh Hòa Bình dịu dàng gấp bội hôn khoeo mắt ẩn ẩn hiện ra nước mắt của y, hạ thân thông thả mà kiên định thẳng tiến, mỗi một đoạn sáp nhập liền thoảng rút ra vài phần, rồi lại cắm càng sâu.

Làm Nguyễn Chính Đông đau đến cơ hồ đã muốn chết lặng, động tác Mạnh Hòa Bình rốt cục ngừng lại, “Đều vào rồi. Đông tử, em cảm thấy thế nào?”

Nguyễn Chính Đông chậm rãi thở ra, thanh âm khàn khàn hỏi, “Đều vào cả rồi?”

“Ừ.” Mạnh Hòa Bình đưa tay vén tóc y lên, lau mồ hôi cho y, lại hôn giữa lông mày y một cái.

“Để em sờ xem.”

Mạnh Hòa Bình dẫn tay phải của y ra thăm dò nơi tính khí hai người kết hợp, ngón tay Nguyễn Chính Đông đụng đến tiểu huyết tư mật đang gắt gao siết chặt dương cụ thô to nóng bỏng của nam nhân, vừa khớp không lưu một khe hở. Hạ thân đối phương thô cứng cùng lông mu dán lên miệng huyết của mình, hiển nhiên là đã muốn tiến trọn vào. Mặc dù hạ thân vẫn đau đớn, nhưng một loại tư vị nói không nên lời xông thẳng lên đầu, trên mặt vốn có chút tái nhợt đột nhiên có huyết sắc.

Thì ra đây là cảm giác cùng người trong lòng kết hợp. Tuy rằng nơi tư mật bị nam căn thật lớn xâm nhập làm y cảm thấy thẹn cơ hồ muốn ngắt đi, có thể cùng lúc trên tâm lý đạt được vô hạn thỏa mãn cùng khuây khoả đã không như ngày trước.

Giờ khắc này, y và Mạnh Hòa Bình rốt cục chân chính thuộc về nhau.

Y mở mắt ra nhìn Mạnh Hòa Bình, người đàn ông dịu dàng này, không giây phút nào quan tâm bản thân, mặc dù là giờ phút này, y nhìn thấy tình dục trong mắt Mạnh Hòa Bình, nghe thấy đối phương thở dốc, thậm chí có thể cảm giác được từng nhịp đập phần khởi từ mạch máu của nhục bồng dũ tợn nằm sâu trong cơ thể mình, nhưng Mạnh Hòa Bình vẫn lấy sự kiên nhẫn cùng dịu dàng nhất quán đợi chờ mình thích ứng, mới làm động tác kế tiếp.

Mặc dù mình đã chờ lâu như vậy, nhưng Mạnh Hòa Bình đáng giá y chờ đợi.

Nguyễn Chính Đông theo thói quen đưa tay vuốt ve vành tai Mạnh Hòa Bình, “Hòa Bình.”

“Ừm?”

“Làm đi.”

Mạnh Hòa Bình hôn hôn lên môi y, "Nếu đau thì nói cho anh biết, anh sẽ dừng lại."

"Ngu ngốc, " Nguyễn Chính Đông ấn đầu hắn, hôn lên môi hắn, "Anh phải nói, ' cho dù em cầu xin tha thứ, anh cũng sẽ không ngừng '."

9. Chương 9

Mạnh Hòa Bình cúi đầu chuyên chú nhìn Nguyễn Chính Đông, khẽ nói , "Đối với em thì không nữa."

Trong lòng Nguyễn Chính Đông tràn đầy cảm động , cảm giác đau đớn từ hạ thân tựa hồ có hơi giảm bớt, tính khí thô cứng nhồi sâu trong tiểu huyết mạch hồ ngứa ngáy, y chưa từng khát vọng người đàn ông này như hiện giờ, vô luận là thân thể hay nội tâm.

Y lần nữa hôn Mạnh Hòa Bình, dùng hành động tỏ rõ hết thấy những gì y muốn nói .

Hai tay Mạnh Hòa Bình túm chặt lấy hông của y, dương cụ xâm nhập vào huyết động bắt đầu thông thả rút ra đưa vào, vật to và dài ma sát qua lại vách động chặt khít được chất bôi trơn làm ẩm ướt . Khoái cảm mãnh liệt ở hạ thân chưa bao giờ có bốc lên não hắn, bản năng giống đực đang thúc giục hắn vứt bỏ tất cả kiềm chế, dùng sức lực thô bạo nhất giữ lấy khối thân thể mê người dưới thân .

Nhưng hắn vẫn không thể không để ý cảm thụ của Đông tử, từ cái nhú mào của Nguyễn Chính Đông có thể thấy được y vẫn khó chịu, mà tiếng rên rỉ từ trong miệng y bật ra cũng tuyệt không phải bởi vì khoái cảm khó có thể thừa nhận.

"Đông tử." Động tác ở hạ thân Mạnh Hòa Bình chậm dần, một bàn tay đặt lên tính khí của Nguyễn Chính Đông.

"Hòa Bình, " Nguyễn Chính Đông ngăn trở động tác của hắn, vươn tay ôm lấy cổ của hắn, hai chân thon dài cũng lập tức bỏ lên hông của hắn, "Em nói anh phải cầm vào em cho tới khi bắn ra, không cho phép phạm quy."

Mạnh Hòa Bình cảm giác chột tự chủ trong đầu mình rốt cục báo hỏng, hắn rốt cuộc không thể duy trì ôn nhu sẵn sàng nhất quán của mình, tính khí ở trong tiểu huyết mạch trì trệ không tiến rồi cuộc cảm sâu vào, lại rút ra không lưu tình chút nào, chỉ còn lại quy đầu đặt tại miệng huyết, lại hung hăng đâm tới chỗ sâu nhất của tiểu huyết. Vô luận là lực đạo hay tốc độ đều khiến cho Nguyễn Chính Đông cơ hồ không thở nổi, hai tay chỉ có thể vòng lấy lưng Mạnh Hòa Bình thở hổn hển, móng tay cào ngăn ở trên lưng cào lên từng đường vết nhỏ.

Tiểu huyết dần dần bị dương cụ làm cho ẩm ướt ra vào càng thêm thông thuận, Nguyễn Chính Đông cảm thấy hạ thân sưng đau giảm bớt không ít, thay vào đó là khoái cảm sâu trong tiểu huyết càng ngày càng mãnh liệt .

Hai chân của y càng kẹp chặt thắt lưng Mạnh Hòa Bình, dùng mệnh lệnh thờ gấp nói, "Đâm vào tuyến tiền liệt cho em."

Tính khí to và dài dò xét từ các góc độ khác nhau đâm vào sâu trong tiểu huyết, mỗi cái đều cực sâu, Mạnh Hòa Bình hôn mắt của y thấp giọng hỏi một câu 'là nơi này sao', thẳng đến khi Nguyễn Chính Đông a một tiếng kêu ra, cả người run rẩy, tiểu huyết co rút lại hút lấy dương cụ thô cứng. Mạnh Hòa Bình biết đây chính là chỗ mẫn cảm nhất của y, vì thế động eo dùng sức đâm vào, mỗi một lần quy đầu đều chuẩn xác mà mãnh liệt đâm đến điểm đó, làm Nguyễn Chính Đông miệng mở rộng kêu cũng kêu không ra, lúc này hắn mới trì hoãn cúi đầu hôn cằm của y, "Thoải mái sao?"

Nguyễn Chính Đông chưa từ trong khoái cảm kịch liệt vừa rồi phục hồi tinh thần lại, "Biết rõ còn cố hỏi."

"Cảm giác gì."

"Hòa Bình, em hiện tại hoàn toàn không có biện pháp nghĩ gì cả, ý niệm duy nhất trong đầu chính là muốn bị anh làm chết trên giường, anh muốn nói chuyện phiếm, thứ cho em không thể phụng bồi."

Mạnh Hòa Bình bị Nguyễn Chính Đông dùng thanh âm khàn khàn nói ra lời kích thích lại lần nữa không khống chế được, hai tay hắn tách ra cái mông tròn của Nguyễn Chính Đông ngạo nghễ ưỡn lên, đem dương

cụ đâm vào càng sâu, mỗi một cái đều là nhập vào toàn bộ, mỗi một cái đều mang theo khát khao tận cùng của hắn, túi tinh theo tính khí mãnh liệt ra vào đánh mông bành bạch rung động, tiểu huyết lần đầu trải qua tình sự bị thứ to lớn của nam nhân hung hăng làm, ẩm ướt không còn hình dáng, tiếng chất lỏng đâm mị dinh dính càng ngày càng vang, ngay cả miệng huyết bị lông mu hạ thân nam nhân cọ xát đến đỏ ửng.

“Hòa Bình, Hòa Bình. . . .” Nguyễn Chính Đông bị cắm vào trước mắt biến thành màu đen, phân thân mới vừa rồi đã muốn bắn qua chẳng biết lúc nào lại một lần nữa ngẩng đầu nhếch lên cao cao , quy đầu ma sát bụng Mạnh Hòa Bình, hạ thân trước sau đồng thời khoái cảm mãnh liệt không thể thừa nhận, chỉ biết không ngừng kêu tên người mang đến cho y cực hạn khoái cảm .

Không thanh âm nào càng thêm câu hồn nhiếp phách bằng tiếng gọi của người yêu, Mạnh Hòa Bình không thể kiềm chế ôm lấy Nguyễn Chính Đông, hôn bờ môi y chạm đến mỗi một tấc da thịt, đem tính khí chôn sâu tiến vào nơi sâu nhất, làm cho người hắn yêu sâu đậm trong lòng kêu đau bắn ra, tinh dịch bạch trọc thấm ướt bụng hai người. Mà hắn cũng lập tức ở trong huyết động co rút đạt được cao triều, đem tinh dịch nóng bỏng tưới vào sâu trong tiểu huyết.

Mạnh Hòa Bình cẩn thận đem tính khí từ trong cơ thể Nguyễn Chính Đông rời khỏi, bạch dịch nồng đậm hòa với chất bôi trơn từ miệng huyết nhất thời không khép kín trào ra, từ khe mông chậm rãi chảy xuống.

“Em không được.” Nguyễn Chính Đông xui lơ ở trên giường hữu khí vô lực nói, ” Sức bật của tiểu tử nam quả nhiên không thể khinh thường .”

“Đông tử, em. . . .” Tay Mạnh Hòa Bình đi lấy khăn chà lau thân thể hai người hơi khựng lại, vành tai hơi chuyển hồng.

“Anh dám nói không phải?”

Động tác Mạnh Hòa Bình mềm nhẹ lau đi tinh dịch trên bụng y, lập tức cúi đầu hôn lên trán y một cái, “Lần đầu tiên cho em, không phải bây giờ sao.”

Khóe miệng Nguyễn Chính Đông khẽ nhếch, có vẻ tâm tình tốt lắm, tay y như trêu chọc nâng cằm Mạnh Hòa Bình. “Phía sau của em cũng là lần đầu, anh chưa ăn mệt.”

“Anh biết.” Mạnh Hòa Bình mỉm cười.

“Anh biết, ” Nguyễn Chính Đông mắt tự nhiên hờ một tiếng, không được tự nhiên nhỏ giọng nói thầm, “Anh thì biết cái gì.”

“Trên người có thoải mái hay không ?” Mạnh Hòa Bình lại hỏi.

Từ trong cao triều khôi phục lại , hạ thân không thể tránh bắt đầu đau nhức, nhưng lúc này không khí tốt như vậy, y không muốn nói.

Bên cạnh Mạnh Hòa Bình giống như là chợt nhớ tới cái gì , trên mặt hiện ra vẻ mặt ảo não, “Đông tử, chúng ta hình như đã quên một chuyện.”

“Cái gì?”

“Bao cao su.”

“Mạnh Hòa Bình, nếu vừa rồi đang làm mà anh nói với em lời sát phong cảnh như vậy, em nhất định cần chết anh.”

“Nhưng”

“Đừng nói thêm gì nữa.”

Mạnh Hòa Bình biết điều không dây dưa vấn đề này nữa, nói sang chuyện khác, “Chúng ta đi tắm đi.”

Nguyễn Chính Đông lười biếng nói, “Anh đi trước đi, em tạm thời còn không muốn động.” Dừng một chút lại nói, “Anh đem bồn tắm mang lên giường, em tắm liền.”

Mạnh Hòa Bình bất đắc dĩ cười cười, cúi đầu hôn hôn trán y, “thất lưng nhức không?”

“Ồn, chỉ là trong mông sưng quá, cảm giác như thứ kia của anh còn cắm ở bên trong .”

“Anh . . .” Mạnh Hòa Bình như ngưng ngừng, nhẹ nhàng vỗ về tóc của y do dự một trận, dùng ngữ khí thương lượng nói, “Anh đi mua thuốc xoa tiêu viêm, được không?”

Nguyễn Chính Đông rất nhanh trả lời, “Không cần. Thân thể của em tốt như vậy, dùng thuốc làm chi.”

Mạnh Hòa Bình đang muốn khuyên bảo thêm, chỉ nghe Nguyễn Chính Đông nói tiếp, “Em xem như hiểu.”

“Cái gì?” Mạnh Hòa Bình hỏi.

Khóe miệng Nguyễn Chính Đông khẽ nhếch, lộ ra bộ dáng bất cần đời thường thấy, “Vì sao bọn họ đều nói một khi bị làm, sẽ thấy không muốn làm người nữa.” Y nhú mày nhìn Mạnh Hòa Bình một cái, mắt chứa ý cười, “Còn anh, hôm nay thích không?”

Vết hồng bên vành tai Mạnh Hòa Bình thẳng hiện đến trên mặt, Nguyễn Chính Đông chính là thích xem bộ dạng thuần lương này của hắn, không khỏi cười ra tiếng, tay khoát lên cánh tay Mạnh Hòa Bình, nửa vui đùa nửa nghiêm túc nói, “Tốt lắm tiểu xử nam, ném em rồi, đời này cũng đừng nghĩ tới ai nữa.”

“Hầu hạ Nguyễn đại thiếu gia còn lo lắng không xong, làm sao còn có tâm tư dư thừa đi quản ai khác.” Mạnh Hòa Bình cũng đồng dạng dùng giọng trêu tức đáp lại y, trong ánh mắt cũng là chân thành trước sau như một, chỉ cần nhìn ánh mắt của hắn, có thể trông thấy trái tim hắn.

“Thiếu gia ta cho ngươi một cơ hội biểu hiện, giúp ta đi tắm.” Nguyễn Chính Đông được Mạnh Hòa Bình nâng xuống, tựa vào hắn nói, “Tuy rằng thật sự là một đầu ngón tay cũng không muốn động, nhưng cả người dính dính, không tắm rửa một lần thật sự không chịu được.”

Mạnh Hòa Bình ôm hông y, “Nếu không anh đem bồn tắm chuyển lên giường cho em?”

Nguyễn Chính Đông cười nghiêng đầu cho Mạnh Hòa Bình một cái hôn, “Không có lựa chọn khác sao?”

Mạnh Hòa Bình chặn eo ôm lấy y, “Xóa một đáp án sai, cũng chỉ có nó.”

10. Chương 10

Nguyễn Chính Đông cảm thấy Mạnh Hòa Bình thật sự là người có năng lực học tập rất mạnh, rõ ràng không lâu trước đây hắn còn là một tiểu xử nam ngây thơ đúng chuẩn, nhưng từ sau khi mình thất thân — theo cách nói của Nguyễn Chính Đông là— tiến bộ của hắn quả thực có thể dùng câu ‘một ngày ngàn dặm’ để hình dung, hai người trong tình sự càng ngày càng ăn ý, cũng càng ngày có thể hưởng thụ khoái cảm đến mức tận cùng, điều này làm Nguyễn Chính Đông giống như thiếu niên mới nếm thử tình dục muốn ngừng mà không được, có khi thậm chí cả đêm quần quít lấy Mạnh Hòa Bình không tha, lần lượt đòi hỏi, muốn hắn cắm vào mình một giọt đều bắn không ra mới thôi.

Mạnh Hòa Bình cảm thấy túng dục như vậy là không tốt, cũng uyển chuyển đề cập với Nguyễn Chính Đông vài lần, nhưng đều bị Nguyễn Chính Đông khơi mào dục vọng, dục hỏa liên đốt từ đầu tới chân, ngay cả mình tên là gì cũng không biết.

Mạnh Hòa Bình nhiều lần âm thầm kinh hãi. Khi cùng Nguyễn Chính Đông quan hệ, hắn giống như dần dần trở nên không giống chính mình, có lẽ yêu Nguyễn Chính Đông, làm cho một mặt chân thực ở đáy lòng hắn triển lộ.

Bất tri bất giác, mê luyện đã quá sâu.

Nguyễn Chính Đông cũng biết Mạnh Hòa Bình thay đổi: cùng lúc, hắn trở nên càng thêm dịu dàng, càng thêm săn sóc, chính hắn trước kia cũng không biết say mê một người sẽ cương chiều đến nước này, mặc dù rất ít nói yêu ngoài miệng, nhưng chỉ cần một ánh mắt một động tác, là hắn có thể làm cho đối phương biết rõ, y chặt chẽ chiếm lấy cả trái tim của hắn, mặt khác, hắn bắt đầu trông coi Nguyễn Chính Đông, từ thói quen ẩm thực đến sinh hoạt, không thể mê rượu, không thể xem đồ ăn vặt làm cơm ăn, không thể ngủ nhiều, về trễ phải xin phép, ra ngoài phải báo cáo, canh người chặt chẽ. Điều nói ai yêu trước là thua, nhưng trước mắt xem ra tựa hồ Mạnh Hòa Bình còn so với y khắt khe để ý quan hệ giữa hai người hơn.

Nguyễn Chính Đông thỉnh thoảng nhớ lại cười một tiếng: cũng không biết rốt cuộc là ai yêu ai trước.

Y tung hoành tình trường được mấy chục năm, tự do đã quen, phàm là có người nào thân mật lộ ra ý muốn quần sinh hoạt y, y sẽ không lưu tình chút nào mà chia tay. Nhưng hôm nay, y tuyệt không phản cảm hành động của Mạnh Hòa Bình, thậm chí cảm thấy Mạnh Hòa Bình như vậy, quả thực đáng yêu làm mình thần hồn điên đảo.

Nguyễn Chính Đông thích hấn dùng ánh mắt tràn ngập tham muốn chiếm giữ nhìn chăm chú mình, giống như mình là vật sở hữu của hắn, thích hắn khi thân mật dùng giọng thờ dài êm ái gọi y “Đông tử của anh”, thích bộ dáng hấn bị mình trêu chọc đồ bưng cả khuôn mặt cho đến khi không thể nhịn được nữa nhào lên.

Tóm lại một câu, y yêu chết cái cảm giác được Mạnh Hòa Bình yêu thương.

Mà phương thức yêu thương của y lại là. Làm tăng sức ép hấn, đùa giỡn hấn, câu dẫn hấn.

Hôm nay giữa trưa y bồi Nguyễn Giang Tây ăn bữa cơm, lái xe đưa cô nàng quay về trường học sau đó tạt đến công ty Mạnh Hòa Bình .

Trong sảnh, cô gái nhỏ đã quen thuộc y như cháo, tùy ý bắt chuyện liền lập tức leo lên thang máy đến lầu 7 văn phòng quản lí. Gõ cửa tượng trưng, ngông nghênh đẩy cửa đi vào, “Mạnh quản lí, đã lâu không gặp .”

Mạnh Hòa Bình đang ngồi ở trước bàn làm việc đùa nghịch di động, lên tiếng trả lời quay đầu vừa thấy, vội vàng đứng dậy nghênh đón, trong tươi cười cũng che dấu không được kinh hỉ, “Sao hôm nay muốn tới đây?”

Tuy rằng tách ra mới nửa ngày, nhưng bộ dạng đã lâu mới gặp này xuất hiện ở trên mặt Mạnh Hòa Bình không giống như làm ra vẻ, Nguyễn Chính Đông rất là hưởng thụ ngồi lên bàn làm việc của hắn, hai tay cắm ở trong túi quần, khoe môi nhếch lên một tia ý cười lười biếng, “Giữa trưa ăn nhiều rồi, vận động thích hợp để trợ giúp tiêu hóa .”

Mạnh Hòa Bình đương nhiên hiểu được “Vận động” y nói không phải là chỉ chạy việt dã 5 km hoặc là bơi ếch 3000 m, cảm ơn trời đất trải qua mấy tháng công phòng chiến hấn rất cục đối với khiêu khích trắng trợn của Nguyễn Chính Đông có năng lực miễn dịch, cho nên giờ này khắc này hấn vẫn mang vẻ mặt trấn tĩnh lắng sang chuyện khác, “Anh vừa định gọi điện thoại hỏi em buổi tối ăn gì.”

Mà Nguyễn Chính Đông hoàn toàn không có ý phối hợp, y tự tay nâng lấy caravat màu xanh đậm của Mạnh Hòa Bình, ngón trỏ ở trên quần một vòng, nhẹ nhàng chậm chạp kéo Mạnh Hòa Bình về phía mình, “Ăn anh.”

Cảnh báo trong đầu Mạnh Hòa Bình bắt đầu điên cuồng ò ẹ rung động, nhưng tim đập đã không thua kém nhanh hơn, hấn kiệt lực dùng giọng bình tĩnh hỏi, “Ăn thế nào?”

Nguyễn Chính Đông một tay xoắn caravat, tay kia thì dán trước ngực Mạnh Hòa Bình , cách áo sơmi vuốt ve lồng ngực của hắn, “Lột sạch trối ở trên giường, ăn từng miếng một.”

Đạo cao một thước, ma cao một trượng, từng lời từ trong miệng Nguyễn Chính Đông nói ra làm Mạnh Hòa Bình huyết mạch sôi sục, tự chủ trong truyền thuyết kia cũng lập tức tuyên cáo đầu hàng. Mạnh Hòa Bình ôm eo Nguyễn Chính Đông, giống như năm tiếng trước đã áp Nguyễn Chính Đông trên tường hung hăng hôn y.

Nguyễn Chính Đông vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh môi sưng đỏ ướt bị hôn, vẻ mặt tựa hồ có chút vừa lòng phản ứng của Mạnh Hòa Bình, “Xem ra anh cũng đồng ý trước khi ăn bữa đêm thì nếm món khai vị trước.”

Mạnh Hòa Bình ôm eo y, nâng cằm y hôn hôn, do dự nói, “Ồ trong này?”

Nguyễn Chính Đông nhú mày cười cười, “Văn phòng đối với tiêu chuẩn xử nam chỉ làm tình trong phòng ngủ thì hơi quá, nhưng là món khai vị nha, dù sao cũng phải kích thích một ít mới có thể là khai vị, anh nói xem?”

“Vây. Qua sô pha bên kia ?”

Chân dài của Nguyễn Chính Đông duỗi ra ngăn hấn lại, “Đừng, trên bàn này là được.”

“Cái gì. Cái gì?” Cho dù là từng xem qua mấy bộ GV cũng chưa từng thấy qua tình tiết như vậy, bên tai Mạnh Hòa Bình lại bắt đầu đồ lên, trong đầu cũng đã không tự chủ bắt đầu chiếu phim: Đông tử

trần trụi nằm ở trên bàn hần mỗi ngày làm việc, thở gấp tách đùi ra, lộ ra tiểu huyết làm hần tiêu hồn thực cốt , miệng huyết ướt át hơi hơi khép mở, giống như mời hần cắm vào.

Đầu óc của hần đến đây đã không thể tiếp tục bổ não nữa, bởi vì thân thể hần kêu gào phải biến hình ảnh vừa rồi thành sự thật.

Mạnh Hòa Bình miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, nói, “Anh thu dọn đã.” Nói xong đem giấy bút trên bàn văn phòng tính cả Laptop cùng nhau đặt vào ngăn kéo, đợi hần đứng lên mới phát hiện, Nguyễn Chính Đông không biết khi nào thì đã cởi hơn phân nửa nút áo sơ mi của hần, cả khóa kéo trên quần cũng không có buông tha.

Tính khí của Mạnh Hòa Bình bị Nguyễn Chính Đông nắm trong tay, đã muốn cứng đến không thể cứng hơn, trên đỉnh quy đầu tràn ra chất lỏng thấm ướt, thẳng tắp đâm đến đũng quần đang gồ lên của Nguyễn Chính Đông .

Nguyễn Chính Đông gầy gầy quy đầu hần, đầu ngón tay chấm lấy một chút chất lỏng ngậm vào trong miệng, dùng ánh mắt ý bảo Mạnh Hòa Bình thay y cởi quần. Phân thân đồng dạng nẩy ra, Mạnh Hòa Bình đưa tay về vuốt, tay kia thì tìm lần xuống bên dưới ý đồ muốn tiến vào miệng huyết .

“Anh muốn vào?” Nguyễn Chính Đông nhẹ nhàng bắt lấy tay Mạnh Hòa Bình, trên mặt lộ ra một tia trêu đùa xấu xa, “Hòa Bình, chỉ sợ. Anh làm thứ tự của món khai vị và món chính rồi.”

Y thấy Mạnh Hòa Bình nhất thời không kịp phản ứng, trên mặt tươi cười càng vui vẻ, ghé bên tai hần thấp giọng nói, “Em hỏi anh, anh thích chơi phía trên của em hay phía dưới?”

Hô hấp Mạnh Hòa Bình càng thêm dồn dập, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

“Trả lời không được? Em nói cho anh biết đáp án của em,” Nguyễn Chính Đông đem hai tính khí cùng nhau áp sát vào trong tay không nhanh không chậm vỗ về, cùng Mạnh Hòa Bình kịch liệt thấp thở gấp nói, “Em thích anh chơi em bằng miệng, nhưng càng thích anh cắm vào bên dưới. Cái đó của anh vừa to vừa dài, mỗi lần đều cắm vào trong làm tất cả đều là nước, có khi anh ra sức, em thậm chí cảm thấy bên trong bị anh đâm nát rồi, nhưng một chút cũng không muốn anh dừng lại, ước gì anh áp em làm làm, thẳng đến khi em bị anh giết tươi mới thôi.”

Nguyễn Chính Đông dứt lời cúi đầu, không có gì bất ngờ khi nhìn thấy Mạnh Hòa Bình trong tay mình đạt đến cao triều.

“Cho nên, ” Nguyễn Chính Đông cười hân hoan thanh niên mặt đỏ muốn thiêu cháy, “Em muốn bắt nó chờ đến tối, chậm rãi thưởng thức.”

11. Chương 11

Mạnh Hòa Bình nhìn vẻ mặt Nguyễn Chính Đông, trong lòng vừa yêu vừa hận, hận không thể giống lời y vừa nói, đặt y ở trên bàn làm làm, thẳng đến khi y chết tươi mới thôi.

“Thất vọng rồi? Đừng như vậy Hòa Bình, ” Nguyễn Chính Đông đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vành tai hần, “Lấy tổn thất tinh thần, em mời anh xem người thật, thế nào?”

Mạnh Hòa Bình bị y ấn ngồi xuống trên ghế làm việc bên cạnh bàn, Nguyễn Chính Đông đưa chân nhẹ nhàng đẩy ghế, bánh xe bên dưới đẩy Mạnh Hòa Bình ra xa hai thước.

Nguyễn Chính Đông lúc này nửa người dưới trần truồng ngồi ở trên bàn làm việc, cùng Mạnh Hòa Bình mặt đối mặt, tính khí ngẩng đầu thẳng tắp, trên thân vền vền chỉ có duy nhất một cái áo sơ mi màu xám nhạt, bộ dáng so với toàn thân trần truồng còn liêu nhân hơn.Y một tay chống trên bàn, tay kia thì đem cúc áo trước ngực cởi bỏ từng cái, chậm rãi nói, “Em thích anh chậm rãi cởi quần áo của em, mỗi một nút được cởi bỏ, ngay tại nút ban đầu hôn xuống, từ xương quai xanh xuống dần, thẳng đến.” Y cởi bỏ cúc áo cuối cùng phía dưới, “Bụng.”

Lúc này toàn ngực Nguyễn Chính Đông đã hoàn toàn triển lộ ở trước mặt Mạnh Hòa Bình, y hơi hơi ngẩng đầu lên, lộ ra đường cong duyên dáng của cổ, hầu kết di động theo động tác nước xuống di, Mạnh Hòa Bình nhìn mà một trận miệng đắng lưỡi khô, muốn nhào tới cắn cắn cổ y, liếm ướm hầu kết y.

Nguyễn Chính Đông cởi quần áo sơ mi xong, lúc này trên người y đã không còn mảnh vải nào, da thịt lúa mạch khỏe mạnh bóng loáng làm cho người khác không thể hô hấp, “Anh cởi hết quần áo em, lại hôn nhiều thể này, đầu vú của em đã muốn cứng, cho nên lúc này anh liền mút chỗ này của em ——” Hai tay Nguyễn Chính Đông xoa đầu vú của mình, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn, “Đây là chỗ mẫn cảm nhất phía trên của em, em chịu không nổi khi anh đem hai đầu vú của em đều mút sưng lên, phía dưới của em cũng ,” y phân ra một bàn tay an ủi tính khí của mình, tay kia thì vẫn dâm loạn đầu vú của mình, “Nhưng anh vẫn không buông tha em, một bên an ủi em, một bên tiếp tục thay phiên mút hai đầu vú em, Hòa Bình, em. Em đã nói với anh qua bao nhiêu lần rồi, em chịu không nổi. Chịu không nổi này. Anh xem, anh mút chỗ này của em Đầu sưng thành bộ dáng gì rồi Hòa Bình, Hòa Bình, đừng mút nữa. Anh muốn mút hồng đầu vú em sao.”

Hai mắt Nguyễn Chính Đông nhắm lại tùy ý rên rỉ, giống như lúc này Mạnh Hòa Bình thật sự vui đầu mút lấy đầu vú y, làm y khoái cảm liên tục, trong miệng không ngừng kêu đau.

Mạnh Hòa Bình không chớp mắt một cái nhìn chăm chú vào hình ảnh tươi đẹp mỹ đến mức tận cùng trước mắt , Nguyễn Chính Đông rên rỉ tựa hồ đem hồn phách hần đều câu đi, hần kim lòng không đậu đứng lên, giống như đã bị mê hoặc loại chậm rãi đến gần Nguyễn Chính Đông.

Nguyễn Chính Đông mở hai mắt ra, tay đang đầu vú mình nhẹ nhàng chắn ở trước người Mạnh Hòa Bình, y thở khẽ cười nói, “Hòa Bình anh chỉ xem không thể tham dự biểu diễn , anh không thể chạm vào em.”

Mạnh Hòa Bình trong lòng yên lặng nói hần là người biểu diễn, nhưng chung quy không dám cãi Nguyễn Chính Đông, bởi vì hần biết, nếu không theo quy tắc trò chơi của Nguyễn Chính Đông, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Nguyễn Chính Đông cười cười, “Nếu anh muốn nhìn càng thêm rõ ràng, em cho phép anh đến gần hơn tí. Nhưng, ” y lại cường điệu, “Không thể chạm vào em.”

Mạnh Hòa Bình gật gật đầu, dùng sức nuốt nước miếng.

“Như vậy, biểu diễn tiếp tục.” Nguyễn Chính Đông tuyên bố. Trên đỉnh tính khí của y không ngừng tràn ra chất lỏng trong suốt, trôi xuống cả tay y, trên tay y cũng dính khắp nơi, “Phía trên của em bị anh mò càng ngày càng ẩm ướt, vì thế anh hỏi em, đem mặt sau cũng ẩm ướt được không. Em nói, anh muốn làm như thế nào. Anh nói, anh chỉ cần dùng ba ngón tay, là có thể đem phía sau em làm cho chảy nước .”

Nguyễn Chính Đông mở ra hai chân, lộ ra tiểu huyết giữa mông, “Em vừa nghe anh nói như vậy, phía sau đột nhiên có một loại ảo tưởng, giống như đã bị anh cầm ướt, thậm chí cảm thấy có nước chảy ra, sợ tới mức em theo bản năng co mông, chặn lại dòng nước không biết từ đâu đến . Bên trong cũng không biết vì sao đột nhiên một trận ngứa, ngứa cả tim cả phổi. Em nói anh nghe, anh nói, đây là bởi vì em muốn anh, muốn đến lợi hại. Em nói, em dĩ nhiên muốn anh. Anh trước tiên đem ngón tay em liếm ướt,” Nguyễn Chính Đông nói tới đây, đem ba ngón tay trái mình ngậm vào miệng, bắt chước động tác giao hợp rút ra cắm vào, sau đó rút tay ra thăm dò miệng huyết phía sau.

Mạnh Hòa Bình cúi đầu gắt gao nhìn chăm chăm tiểu huyết kia đã bị mình hoàn toàn khai phá, mặc dù vẫn hơi khô , nhưng ngón tay mang theo nước bọt cũng không có phí bao nhiêu khí lực liền đâm đi vào. Miệng huyết mẫn cảm rất nhanh co rút lại, gắt gao vây lấy ngón tay ở bên trong. Mạnh Hòa Bình nhớ tới tiểu huyết này tối hôm qua mới ngậm lấy dương cụ thô to của mình, khi đó nó cũng co lại giống như bây giờ , đem dương cụ chặt chẽ vây ở bên trong, không để cho mình rút ra. Lúc ấy Nguyễn Chính Đông nằm ở dưới người mình, hai chân ôm lấy eo mình, cả người đều dán chặt lấy mình, miệng càng không ngừng kêu tên của mình, bộ dáng hốc mắt rưng rưng cùng vẻ mặt cao ngạo trước mắt chồng lên một chỗ, làm Mạnh Hòa Bình hoàn toàn đánh mất lý trí, biết rõ Nguyễn Chính Đông nhất định sẽ rất tức giận, lúc này cũng bất chấp .

Hần cấp bách khó dần nổi đem ngón tay đâm sâu ở trong tiểu huyết của Nguyễn Chính Đông rút ra, thay vào đó là dương cụ sớm cứng đến trường đau của mình, quy đầu cực đại cơ hồ là có chút thô lỗ đâm vào

tiểu huyết, nhục bông to và dài tiến vào. Lửa nóng ở tràng vách nhiệt tình dần lên , kẹp chặt cự hành sâu ở trong tiểu huyết .

“Hòa Bình anh –” không đợi Nguyễn Chính Đông nói xong, Mạnh Hòa Bình đã đem hai chân thon dài của y đặt tại đầu vai bắt đầu mãnh liệt ra vào, mỗi một cái đều mãnh liệt đâm thật mạnh vào điểm mẫn cảm của y, Nguyễn Chính Đông bị hấn đâm nửa người dưới hư nhược vô lực, hai tay gắt gao nắm chặt lấy mép bàn mới miễn cưỡng duy trì được tư thế trước mắt .

“Hòa Bình,em ngồi không vững” Nguyễn Chính Đông thở gấp nói, Mạnh Hòa Bình buông hai chân y xuống, ý bảo y vòng qua trên lưng mình, trên thân hơi hơi nghiêng về phía trước, cánh tay ôm eo y, trên môi y hôn hôn, khẽ nói, “Không sao, anh ôm em.”

Nam căn thô to từng chút một đâm vào tiểu huyết ướt đầm không ngừng nghỉ, tiếng nước âm mỹ ở phòng làm việc an tĩnh lý nghe qua phá lệ vang. Mạnh Hòa Bình tách cái mông rất tròn ngạo nghễ ưỡn lên của Nguyễn Chính Đông, làm dương cụ mỗi một lần rút ra đưa vào đều có thể xâm nhập vào nơi sâu nhất của tiểu huyết . Tuyến tiền liệt của y bị quy đầu cực đại đâm vào đến run lên, khoái cảm chìm ngập giống như thủy triều cần nuốt Nguyễn Chính Đông , tiểu huyết y đã ướt không còn hình dáng, chất lỏng trong suốt theo nhục bông ra vào mang ra ngoài miệng huyết, thấm ướt nơi tính khí hai người kết hợp, ngay cả trên lông mu đều ẩm ướt một mảnh.

“Hòa Bình, anh, anh đâm quá sâu. Em không xong, Hòa Bình, em. A ——” Nguyễn Chính Đông rốt cuộc không thể thừa nhận từng cơn sóng khoái cảm mãnh liệt, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tính khí ở hạ thân phun ra bạch trọc. Cùng lúc đó tràng vách co rút chặt lại, xoắn Mạnh Hòa Bình rốt cuộc không chế không được tinh hoa, đem tinh dịch nóng bỏng đút sâu trong tiểu huyết .

Nguyễn Chính Đông bình phục hô hấp, vô lực tựa vào trên người Mạnh Hòa Bình. Mạnh Hòa Bình hôn lên khóe mắt y một cái, một bàn tay khoát ra phía sau y, tay kia thì nâng mông y lên , từ trong tư thế hai người giao hợp ôm lấy y, đi đến sô pha.

Hai tay Nguyễn Chính Đông choàng lấy cổ của hấn, bản năng kẹp chặt nam căn trong tiểu huyết tuy rằng vừa bắn tinh qua nhưng vẫn lớn kinh người. Theo cước bộ Mạnh Hòa Bình tiến lên , dương cụ thô to nóng bỏng trong cơ thể y va chạm, quy đầu vô tình hay cố ý chạm vào tuyến tiền liệt bị nghiền nát, hạ thân Nguyễn Chính Đông cơ hồ nhược thành một vũng nước, thẳng đến khi Mạnh Hòa Bình nhẹ nhàng đặt y trên sô pha, thân thể y vẫn quán quít lấy Mạnh Hòa Bình, giống như chưa muốn dừng.

Mạnh Hòa Bình cẩn thận đem tính khí rời khỏi từ trong cơ thể y, ngón tay xoa lên miệng huyết có chút đỏ, áy náy nói, “Đông tử, thực xin lỗi.”

“Hử?” Nguyễn Chính Đông giương mắt nhìn hấn, theo thói quen đưa tay khoát lên tai của nhẹ nhàng vuốt ve.

“Em, em vừa rồi bảo anh không được chạm em, anh vừa rồi. Rất làm loạn, có làm đau em không?”

Khóe miệng Nguyễn Chính Đông khẽ cong lên, ngữ điệu lười biếng nói, “Đêm nay, chờ xem em phạt anh thế nào.”

12. Chương 12

Cả trưạ Mạnh Hòa Bình đều lo sợ bất an, thân là một kẻ tham việc thâm căn cố đế, thế nhưng ngàn năm khó gặp không tập trung trước máy tính.

Vừa rồi Nguyễn Chính Đông cho hấn thưởng thức món khai vị, chỉ quẳng xuống một câu “Không được tăng ca” sau đó liền ngênh ngang rời đi.

Y có mất hứng hay không, thân thể có thoải mái hay không , buổi tối “Trùng phạt” mình thế nào Mạnh Hòa Bình đem máy tính trước mặt đẩy qua một bên, tâm phiền ý loạn gãi gãi đầu , sâu trong nội tâm lại ỉn ỉn có một tia chờ mong.

Buổi chiều đúng sáu giờ , Mạnh Hòa Bình đúng giờ tan tầm. Hắn ôm laptop đi đến cửa công ty , chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ kiêu ngạo đứng ở nơi bắt mắt nhất trước cổng, một người đàn ông tuấn mỹ mặc tây trang màu trắng tư thái tự nhiên tựa vào trên xe, trong tay vuốt mắt kính.

“Đồng tử.” Mạnh Hòa Bình tiến lên bắt chuyện, người đứng phía trước hắn cười tươi.

“Làm sao vậy?” Nguyễn Chính Đông liếc hắn một cái, đeo mắt kính, ý bảo, “Lên xe.”

Mạnh Hòa Bình ngồi vào phụ lái, cúi đầu thắt dây an toàn, thanh âm vẫn trầm bật cười, “Ăn mặc giống cái bánh trôi.” Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn thoáng qua áo sơ mi đen bên trong của y, cười bổ sung, “Vẫn là nhân mè.”

“Giả bộ vô tội cái gì ,” Nguyễn Chính Đông khởi động xe, “Bộ âu phục này không phải quà Giáng sinh anh tặng sao, hàng limited, hử? Nói đến cái này, Hòa Bình à, mọi người đều nói người trong lòng mình mà tặng quần áo là ám chỉ người đó có một ngày sẽ đích thân lột ra , anh có muốn bóc lớp bánh trôi ra, nếm thử nhân mè bên trong không?” Nguyễn Chính Đông mắt nhìn phía trước, một bộ chuyên tâm lái xe, trên mặt lại lộ ra nụ cười câu nhân.

Mạnh Hòa Bình lại đỏ mặt. Khi hắn tặng bộ quần áo cho Nguyễn Chính Đông tuyệt đối không có mang tâm tư như thế, lúc đó còn toàn tâm toàn ý coi Nguyễn Chính Đông là người bạn tốt nhất của mình, với Nguyễn Chính Đông thăm mền mình hoàn toàn không biết gì cả.

Câu trả lời như vậy hiển nhiên Nguyễn Chính Đông không muốn , hai người hiện tại có thể tính là tình đầu ý hợp, đột nhiên đề cập chuyện quá khứ, mặc dù mình lúc ấy ngây thơ, bây giờ nghĩ lại không hiểu sao có loại ái muội và ngọt ngào.

Phải nói chút gì đó dễ nghe, nhưng nhất thời không sao nghĩ ra. So với biện hộ , mình và vị thiếu gia bên cạnh này thật sự không thích như vậy.

Điều sáng suốt nhất lúc này chính là cái gì cũng đừng nói. Nghĩ đến đây, Mạnh Hòa Bình quay đầu đi, cho Nguyễn Chính Đông một vẻ mặt tươi cười. Sáng sủa, tinh thuần, còn có mấy phần ngốc ngốc.

Quả nhiên, Nguyễn Chính Đông không có cách hừ một tiếng, khi xe ở đèn đỏ dừng lại thì quay đầu, đem kính trượt đến trên chóp mũi, hướng Mạnh Hòa Bình làm cái mặt quỷ, xem như tạm thời tha hắn một lần.

Trên đường liên tục đụng phải đèn đỏ, nửa giờ sau, xe ở Nguyễn Chính Đông ngừng lại ở một quán ăn gần đây. Nguyễn Chính Đông thích thức ăn quán này, nhưng lại ngại hoàn cảnh không hợp ý mình, bởi vậy mỗi lần tới đều là trực tiếp đóng gói mang về nhà ăn.

Nguyễn Chính Đông xem như khách quen, vừa vào cửa ông chủ quán đã quen thuộc chào hỏi, nói mình hôm nay làm món đầu cá bầm tiêu và thủy kê, Mạnh Hòa Bình nhắc nhở y không thể chỉ ăn món ăn mặn sau, lại hơi không tình nguyện thêm món nấm hương và măng xào. Gọi món xong ngại ngồi không chờ đồ ăn quá mức nhàm chán, Nguyễn Chính Đông kéo Mạnh Hòa Bình đi tới quầy trái cây cách vách mua ít hoa quả tươi.

Về nhà đã hơn bảy giờ, Mạnh Hòa Bình đem hai món mặn lên bàn ăn. Nguyễn Chính Đông bình thường không thích ăn chay, nếu là Mạnh Hòa Bình tự mình làm đồ ăn, y mới ăn. Mạnh Hòa Bình gấp vào bát y một vài món rau, âm thầm tính toán về sau có nên mỗi sáng đi mua đồ ăn, buổi tối sau khi tan tầm trở về nấu.

Ăn cơm xong Mạnh Hòa Bình ở phòng bếp dọn dẹp, thuận tiện rửa một đĩa dâu tây cho Nguyễn Chính Đông vừa ăn vừa xem tivi.

Nguyễn Chính Đông thay quần áo, vừa từ trong toilet rửa mặt, trên mặt ướt sũng , mái tóc hơi dài dùng cọng thun cột lại, nhẹ nhàng sạch sẽ rũ xuống.

Y thanh thần tựa vào cửa phòng bếp , vô số dâu tây đỏ tươi được nhét vào miệng. Mạnh Hòa Bình trong lúc cấp bách quay đầu nhìn y một cái, nói, “Vừa mới ăn cơm xong, hoa quả lát nữa ăn .”

“Vậy sáng sớm anh rửa đó.” Nguyễn Chính Đông bỏ vào miệng một quả. Thực ngọt.

Mạnh Hòa Bình bất đắc dĩ, “Đó là để em một hồi xem tivi ăn.” Hắn lau tay, đầu óc không biết làm sao thoát ra một câu, “Ăn nhiều như vậy, buổi tối không phải còn muốn ăn anh à?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Mạnh Hòa Bình thiếu chút nữa cắn lưỡi, chẳng lẽ là cùng Nguyễn Chính Đông ở lâu, cũng học được cách nói chuyện không đứng đắn? Hắn đưa lưng về phía Nguyễn Chính Đông, ở vò nước đem tay lau đến lau đi, nửa ngày không dám quay đầu liếc y một cái.

Nguyễn Chính Đông bưng cái đĩa đi đến trước mặt Mạnh Hòa Bình, ngón tay vân vê một quả dâu tây dút bên miệng hắn, “Ăn một quả.”

Mạnh Hòa Bình vẫn không dám nhìn y, có chút cứng ngắc nghiêng đầu, há mồm đem dâu tây toàn bộ nuốt vào. Mồm như cổ tình hay vô ý chạm trúng đầu ngón tay Nguyễn Chính Đông, trong lòng càng thêm bối rối, ánh mắt cũng không biết hướng chỗ nào nhìn.

Nguyễn Chính Đông giống như hoàn toàn không thấy được Mạnh Hòa Bình mất tự nhiên, như không có việc gì hỏi hắn, “Ngọt không?”

Mạnh Hòa Bình cắn xuống dâu tây trong miệng, nước quả ngọt tràn ngập trong khoang miệng hắn. Hắn cúi đầu ra sức xoa xoa khăn, làm bộ như không có việc gì cúi đầu ừ một tiếng.

“So với em, cái nào ngọt?”

Mạnh Hòa Bình không thể giả vờ tiếp, hắn tắt đi vò nước, ở một bên lau khăn, người sang chỗ khác đối diện Nguyễn Chính Đông, “Đông tử, anh. . . .”

Nguyễn Chính Đông đem cái đĩa đặt trong tay Mạnh Hòa Bình, tay phải hơi ẩm ướt nhẹ nhàng nắm chặt lấy cằm của hắn, ngón cái vuốt ve, nhẹ giọng cười nói, “Trả lời không được, là vì quên mùi vị em sao?” Nói xong hơi hơi ngẩng đầu lên, dán lên môi Mạnh Hòa Bình.

Mạnh Hòa Bình đem cái đĩa phóng tới một bên trên bàn cơm, hai tay ôm eo Nguyễn Chính Đông, ôn nhu hôn trả y. Đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của y thu nước bọt, tách ra ở giữa răng môi tinh tế. Trong miệng Nguyễn Chính Đông có chất ngọt nhàn nhạt, mơ hồ hương vị dâu tây, nhưng đồng thời còn có một hơi thở ngọt lành đến làm người ta say mê.

Mạnh Hòa Bình lưu luyến không rời kết thúc nụ hôn này, Nguyễn Chính Đông cười trên môi hắn lại hôn một cái, hỏi, “Hiện tại nghĩ sao?”

Mạnh Hòa Bình đem y ôm càng chặt, thay một loại ôn nhu hoàn toàn bất đồng vừa rồi nhiệt tình chủ động hôn lên Nguyễn Chính Đông, trong khi hôn trọn lần tình yêu và độc chiếm dục, nóng cháy cơ hồ muốn đem y tan chảy. Hai tay Nguyễn Chính Đông ôm lấy hắn, cười như có chút không biết làm sao, “Hòa Bình, anh thật sự là càng ngày càng biết làm sao để em không biết phải làm sao.”

Y dẫn Mạnh Hòa Bình đi tới phòng ngủ, Mạnh Hòa Bình đi theo y, thẳng đến hai chân chạm phải mép giường, lui không thể lui, chỉ phải thuận thế bị Nguyễn Chính Đông đẩy ngã ở trên giường.

Nguyễn Chính Đông đặt hắn dưới người mình, một bàn tay xoa khuôn mặt của hắn, “Anh có biết em thích nghe lời buồn nôn không dinh dưỡng anh nói không, bình thường không nói, ở trên giường cũng không thể nói cho em nghe sao?”

“Đông tử. . . .” Mạnh Hòa Bình đã hơi thở gấp.

Khóe miệng Nguyễn Chính Đông khẽ nhếch, trong tươi cười trên tức ẩn ẩn có vài phần đắc ý, “Hòa Bình, anh cùng em một chỗ lâu như vậy, định lực vẫn là kém như thế.” Y dừng một chút, rồi nói tiếp, “Tựa như chiều rồi, anh một chút cũng không đem lời nói của em vào tai. Vừa rồi ở bên ngoài em không so đo với anh, hiện tại, nên tính sổ.”

13. Chương 13

Nguyễn Chính Đông vừa dứt lời liền cởi bỏ hết cúc áo sơ mi của Mạnh Hòa Bình, lòng bàn tay dán lên lồng ngực hắn, “Trên người nóng quá.”

Áo sơ mi bị ném xuống đất, hai chân Nguyễn Chính Đông tách ra ngồi chồm trên người hắn, cúi đầu hôn lên ngực hắn, đôi môi cảm nhận được trái tim Mạnh Hòa Bình kịch liệt nhảy lên, “Anh chàng đẹp trai, anh có vẻ thực khấn trương.”

Mạnh Hòa Bình quả thật rất khấn trương.

Mất cả buổi chiều hắn đều nhốt mình trong văn phòng miên man suy nghĩ, Đông tử sẽ “Trừng phạt” mình thế nào, mình có thể ứng biến hay không. Hắn dùng hết khả năng tìm kiếm hết thấy ở trên mạng, tìm ra không thiếu thứ làm hắn mặt đỏ tim đập, dùng dây nịt đánh, nhỏ sáp nến, tưới xuân dược. Hắn cảm thấy Đông tử không phải kẻ làm như vậy, nhưng phương diện này mình và y so sánh thì quả thực là trẻ con.

Mạnh Hòa Bình cảm giác được thân thể ấm áp của Nguyễn Chính Đông kề sát, trong đầu trống rỗng, mặc y muốn làm gì thì làm lột sạch đồ mình, ngay cả quần lót cũng không lưu lại.

Nguyễn Chính Đông đem Mạnh Hòa Bình từ đầu đến chân thị gian một lần, lúc này mới cúi đầu hôn lên miệng hắn, “Ngồi dậy dựa vào đầu giường rồi ngồi xuống.”

Mạnh Hòa Bình theo lời ngồi dậy, tấm lưng xích lô dán tại đầu giường, nghi ngờ nhìn Nguyễn Chính Đông xoay người xuống giường, từ ngăn tủ dưới cùng của đầu giường kéo ra một cái hộp gỗ. Mở nắp hộp, dĩ nhiên là công tay đầy hộp, đủ loại vật, đủ màu sắc, đủ các loại kiểu dáng.

Nguyễn Chính Đông lục lọi lấy lấy, chọn lấy hai công tay kim loại màu bạc, y hướng Mạnh Hòa Bình nhún mày cười nói, “Bảo anh đừng nhúc nhích anh không nghe, cũng nên khóa anh lại, dạy anh không thể động đây.”

Mạnh Hòa Bình sửng sốt. Hắn nguyên tưởng rằng trừng phạt Nguyễn Chính Đông nói chỉ là nhất thời nảy ý xấu, không nghĩ tới là mưu đồ đã lâu. Hắn nuốt một ngụm nước bọt, hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu, “Đông tử, em, em mua nhiều công tay như vậy làm cái gì?”

Lúc này Nguyễn Chính Đông đã đem tay trái của Mạnh Hòa Bình khóa trên thành giường, công tay “cạch” một tiếng giòn vang, đã khóa. Y kiểm tra độ chặt của công tay, hài lòng gật gù đầu, lúc này mới trở lại trước mặt Mạnh Hòa Bình, đưa tay trên mặt hắn ngả ngón sờ sờ, trong tươi cười dẫn theo vài phần tà khí, đáp, “Ý dâm anh.”

Mạnh Hòa Bình quay đầu nhìn tay mình bị công, theo bản năng vùng vẫy một cái, lại quay đầu lại, hai mắt nhìn bộ công tay khác trong tay Nguyễn Chính Đông. Ánh mắt của hắn thẳng thắn không có một tia tạp chất, giấu không được tâm sự, Nguyễn Chính Đông giơ công tay hướng hắn, “Anh có phải muốn hỏi em, cái này để làm gì?”

Mạnh Hòa Bình gật gật đầu.

Nguyễn Chính Đông cười cười, đem tay phải hắn khóa lại, nói, “Em cảm thấy hứng thú không phải là công tay, mà là người bị khóa.” Y nâng cằm Mạnh Hòa Bình, ánh mắt tinh tế chuyên chú nhìn đường cong khuôn mặt tuấn lãng của hắn, “Ồ trên đời này, người em muốn khóa chặt bên người, chỉ có mình anh.”

Mạnh Hòa Bình hơi hơi ngẩng đầu, tựa hồ muốn hôn y. Nguyễn Chính Đông cười né tránh, “Chờ tí, còn một thứ.” Y từ trong tủ quần áo lấy ra một cái caravat màu xanh đậm, “Em thích nhất nhìn anh mang caravat, đặc biệt khi anh –“caravat trong tay choàng qua cổ Mạnh Hòa Bình, thắt cái kết, “Thế này.”

Lúc này Mạnh Hòa Bình nửa ngồi ở đầu giường, phần tay bị khóa ngân quang lóng lánh, toàn thân trần trụi, chỉ có một cái caravat nằm trước ngực. Nguyễn Chính Đông hôn lên môi của hắn, tán thưởng thở dài, “Hòa Bình, anh bây giờ so với tượng tượng của em còn quyền rũ hơn gấp trăm lần.”

Mạnh Hòa Bình bị người lấy tư thế tục tĩu như thế khóa ở trên giường, không thể nào quen. Hắn nhìn Nguyễn Chính Đông một thân áo ngủ rộng thùng thình ngồi lên phần hông của hắn, khoe miệng chứa đựng ý cười, bộ dáng liêu nhân cực kỳ. Hắn muốn lấy hai tay dùng sức ôm lấy đối phương, đưa tay vói vào trong áo ngủ vuốt ve da thịt bóng loáng kia, phải rồi, còn muốn hôn y, hôn đến khi y không thở nổi mới thôi.

Nhưng hắn cái gì cũng không làm được.

Mạnh Hòa Bình trơ mắt nhìn Nguyễn Chính Đông cực trì chậm chạp cởi áo ngủ trên người, trong lòng âm thầm kêu khổ, nếu lại thêm một hồi xem phim, mình đã có thể bị dục hỏa đốt sống chết cháy ở trên giường.

Nguyễn Chính Đông đưa tay lấy thuốc bôi trơn dưới cái gối, cúi đầu lộn tóc vô tình hay cố ý cọ qua đầu vai Mạnh Hòa Bình, hài lòng nghe thấy hô hấp đối phương dần dần nặng nề, “Nhớ kỹ, đừng nhúc nhích.”

Y mở nắp, bôi chất lỏng lạnh lạnh trong suốt lên ngón tay, thăm dò phía sau của mình, tay kia thì tách móng, ngón tay ướt át kia thì xoa nhẹ miệng huyết, chậm rãi khuếch trương ra vào trong huyết. Y cùng với Mạnh Hòa Bình mặt đối mặt, Mạnh Hòa Bình nhìn không thấy động tác phía sau của y, nhìn không thấy tình hình ngón tay của y ra vào ở trong tiểu huyết, chỉ có thể theo kẻ hở mơ hồ trông thấy cảnh tượng câu nhân kia, tiếng thở dốc rất nhỏ giống như xuân dục nhập vào ngũ tạng lục phủ của hắn.

Hai người từ lần đầu tiên thân thiết đến nay, khuếch trương vẫn luôn là giao cho Mạnh Hòa Bình, Nguyễn Chính Đông không kiên nhẫn làm việc này. Bởi vậy y hiện tại ngồi chồm trên người Mạnh Hòa Bình, móng cao cao nhếch lên, ngón tay đem hậu huyết ra vào tiếng nước tích tích, càng làm Mạnh Hòa Bình huyết mạch sôi sục.

Dương cụ của Mạnh Hòa Bình chưa cần yêu thương đã ngẩng đầu, gân xanh nổi lên trên tấm thân cường tráng của, quy đầu cực đại đã bắt đầu chảy ra chất lỏng trong suốt, phấn khích mà thành thực biểu đạt ra khát vọng đối với Nguyễn Chính Đông.

Trông mắt Nguyễn Chính Đông nhìn tính khí cao ngất gần ngay trước mắt, chỉ cần mình cúi đầu là có thể hôn đến đỉnh của nó. Thân thể mẫn cảm tinh tường nhớ lại nhục bồng thật lớn ngạo nhân này mãnh liệt đâm vào trong tiểu huyết gây cho mình cực hạn khoái cảm, không khỏi tăng nhanh tần suất ngón tay ra vào trong tiểu huyết, thấp thỏm gấp hỏi Mạnh Hòa Bình, “Nghe được tiếng nước không?”

Y đem ba ngón tay ướt sũng từ trong hậu huyết rút ra, cố ý dùng đầu ngón tay mình xoa nắn đầu vú mình trước mặt Mạnh Hòa Bình, rất nhanh đem nó gảy cho sung huyết, còn mơ hồ phiếm thủy quang âm mỵ. Mạnh Hòa Bình nhìn thâm nghĩ đem đầu vú đỏ bồng này một ngậm ngậm vào miệng dùng sức mút cắn, mút cho nó sưng đỏ, buộc Đông tử dùng tiếng kêu tối liêu nhân khẩu thị tâm phi nói chịu không nổi, đừng mút nữa, mà chính mình sẽ ngậm nó càng sâu, thẳng đến khi Đông tử vô lực nằm xụi lơ trong lòng mình.

Nghĩ đến đây, Mạnh Hòa Bình đã muốn hai mắt đỏ lên, hô hấp càng thêm nặng. Mà Nguyễn Chính Đông còn đang nhóm lửa, chỉ thấy y vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, dùng giọng nói hết sức mê hoặc, “Hòa Bình, bên trong em ướt cả rồi, nước muốn tràn cả ra ngoài, ngậm cũng ngậm không được. Anh nói làm sao bây giờ.”

Mạnh Hòa Bình cảm giác mình muốn chết, hấn phí công vùng vẫy, ý đồ tới gần Nguyễn Chính Đông, thanh âm khàn khàn nói, “Đông tử, để anh hôn em.”

Nguyễn Chính Đông thẳng thân, bắt lấy tóc của hắn để hắn ngửa đầu lên nhìn mình, “Hôn em làm sao, hả? Hôn phía dưới của em, đem đầu lưỡi vói vào, hút phần nước bên trong em sao?”

Mạnh Hòa Bình nhìn người trên thân mình bộ dáng kiêu căng lại mị hoặc, toàn bộ thể xác và tinh thần đều bị in ấn ký thật sâu chuyên thuộc về Nguyễn Chính Đông, rốt cuộc không thể đem tầm mắt từ trên người y dời đi.

Nguyễn Chính Đông rốt cục ban cho hắn cái hôn lướt, “Nói cho em biết, thích em phạt anh như vậy không?”

Mạnh Hòa Bình thở dốc nói, “Anh nghĩ em bỏ thuốc anh.”

“Thuốc gì, xuân dục?” Nguyễn Chính Đông thấp giọng cười nói, “Ngủ với em còn muốn dùng xuân dục? Nguyễn Chính Đông này cũng không phải kẻ không tự tin như vậy.” Y duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng gầy gầy ở trên tính khí Mạnh Hòa Bình, “Anh xem, em cũng chưa chạm vào anh, gốc cây của anh liền cứng như vậy. Nói, anh là muốn dùng gốc cây lấp đầy em, chặn lấy nước bên trong, hay muốn hung hăng chơi em, đâm cho bên trong em càng ướt?”

“ Đều muốn.”

Hai tay Nguyễn Chính Đông ôm lấy cổ của hắn, hôn đến hắn thở không được , cười nói, “Anh đẹp trai, hôm nay nghe lời anh.”

14. Chương 14

Mạnh Hòa Bình như nghe thấy xá lệnh, còng tay theo động tác giấy dựa của hắn dính đang rung động, “Vây, Đông tử, hiện tại có thể thả anh ra chưa?”

Nguyễn Chính Đông dừng thẳng một ngón tay lắc lắc, mỉm cười nói, “Không được. Anh quên rồi à, em đã nói đêm nay không cho phép anh động.” Y cúi đầu, hôn môi Mạnh Hòa Bình đang chịu tình dục dày vò trước mặt, một bàn tay duỗi ra sau tách mông mình ra, một cánh tay khác đỡ lấy tính khí đang bùng bùng phần chấn của đối phương, quy đầu cọ sát tiểu huyết giữa đùi , đem chất lỏng trong suốt phun ra trên đỉnh vể loạn ở miệng huyết. Nguyễn Chính Đông rên rỉ nhếch lên mông , hướng Mạnh Hòa Bình cười cười, “Hòa Bình anh xem, anh còn chưa cảm, em liên.” Hơi hơi mở ra miệng huyết, chậm rãi đem quy đầu cực đại nuốt vào, một tắc một tắc đi vào, thẳng đến khi đem dương cụ to lớn ngậm vào, miệng huyết non mềm chạm đến cả lông mu nơi dương cụ.

Nguyễn Chính Đông ôm lấy cổ Mạnh Hòa Bình, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp lỗ tai hắn, thỉnh thoảng mút lấy vành tai hắn, mơ hồ không rõ cười, “Đều hút vào, gốc cây anh ghê gớm thật, đem tất cả nước đều ngăn bên trong, một giọt cũng không nhỏ ra ngoài.” Y ở trên cầm Mạnh Hòa Bình gặm một cái, mê hoặc hỏi, “Hòa Bình, bên trong em ướt chứ?”

“Ừ.”

Nguyễn Chính Đông nhẹ nhàng cắn môi Mạnh Hòa Bình, dán khít nhau thấp giọng hỏi, “Ừ là ý gì, em nghe không hiểu.”

Không thể phủ nhận, Nguyễn Chính Đông ở trên giường lời nói hạ lưu trắng trợn làm Mạnh Hòa Bình phần khởi không thôi, nhưng đối lại hắn , cũng là khó có thể mở miệng. Tiểu huyết nóng ướt xiết chặt kẹp lấy tính khí Mạnh Hòa Bình thoải mái đến mức tận cùng, làm hắn bức thiết muốn hôn trả đối phương, cảm thụ hơi thở ngọt ngào của người trong lòng , lại bị Nguyễn Chính Đông không nhẹ không nặng nắm cầm, “Lá gan không nhỏ, muốn hút đầu lưỡi của em? Thật sự là nhớ ăn không nhớ đánh, chỉ có thể là em hôn, anh ngay cả môi cũng không được động, nhớ kỹ. Hỏi lại một lần, bên trong em ướt không?”

“Đông tử, bên trong em, vô cùng. ướt.” Mạnh Hòa Bình lắp ba lắp bắp nói xong câu đó, cảm giác đầu lưỡi mình đều bỏng đến muốn cháy .

Nguyễn Chính Đông lúc này mới cười hôn hắn một ngụm, “Có tiến bộ, ca ca thưởng cho em.” Nói xong hai tay y yêu thương vỗ về ngực Mạnh Hòa Bình, ngồi ở trên người hắn vặn vẹo vòng eo, tiểu huyết phun ra nuốt vào nhục bồng thô to, trong miệng bật ra tiếng rên rỉ tiêu hồn, “Hòa Bình, gốc cây của anh. . . . Rất to Bên trong thật sướng.”

Sớm thành thói quen nam căn thô to đâm chọt tiểu huyết mãi cảm rất nhanh bị ma sát vừa trơn vừa mềm, Nguyễn Chính Đông cười ở trên người hắn, tần suất cùng biên độ tiểu huyết khuấy động nhục bồng đều nhanh hơn, “Đâm thật sâu. A a. tới cái chỗ ngứa ngáy nhất cũng có thể đến, thật thoải mái.Hòa Bình, em yêu anh chết mất.”

Mạnh Hòa Bình nhìn Nguyễn Chính Đông khép hờ hai mắt ôm lấy cổ mình, trong tai đầy đầy tiếng rên rỉ tiêu hồn của đối phương cùng tiếng nước dâm mỹ truyền đến từ chỗ giao hợp của tính khí, hô hấp càng ngày càng nặng , chỉ cảm thấy trái tim đập nhanh đến không thể thừa nhận, mạch máu cả người đều muốn nổ tung.

Động tác Nguyễn Chính Đông dừng một hồi, điều chỉnh góc độ dương cụ ra vào trong cơ thể, làm cho quy đầu nghiền nát tuyến tiền liệt tinh tế , khoái cảm mãnh liệt gần đến cao trào, nửa người dưới lại mềm yếu cơ hồ chống đỡ không nổi. Thân thể của y nghiêng về phía trước, tựa vào trên lồng ngực Mạnh Hòa Bình , “Em vẫn muốn thử xem cọ sẽ như thế nào , trời ạ, quả thực chịu không nổi. Để em tháo, còn lại giao cho anh.”

Y thở hổn hển nói, ngồi dậy cởi bỏ còng tay cho Mạnh Hòa Bình , tiểu huyết chậm rãi thoát ly nam căn thô to, chỉ còn lại quy đầu đặt tại miệng huyết. Vừa cởi bỏ một bàn tay cho hắn, Mạnh Hòa Bình liền ôm chặt eo Nguyễn Chính Đông, chặt chẽ cố định cái ôm, hạ thân hướng về phía trước di chuyển, dương cụ chưa thỏa mãn lại lần nữa dùng sức đâm vào sâu trong tiểu huyết , quy đầu trướng to đâm thật mạnh vào tuyến tiền liệt, Nguyễn Chính Đông dưới sự kích thích mãnh liệt này thở gấp, “Hòa Bình nhẹ chút, đừng nhanh như vậy rồi bắn ra anh chờ một chút, còn một cánh tay.”

Thanh âm Mạnh Hòa Bình sớm tràn đầy dục vọng mà mất tiếng, “Một bàn tay là đủ rồi, Đông tử, trước hết để cho anh hảo hảo yêu thương em.” Hắn như là đột nhiên mắc chứng đói khát, mạnh mẽ dùng tay được thả vuốt ve toàn thân Nguyễn Chính Đông, môi trên xương quai xanh của y ấn xuống một cái hôn nóng bỏng, như thế nào cũng hôn không đủ.

Nguyễn Chính Đông há to mồm thở hổn hển, không quên cùng hắn trêu đùa, “Anh ở trên cổ em hạ nhiều dấu hôn như vậy, ngày mai bị người ta thấy được làm sao bây giờ.”

“Mặc kệ.” Mạnh Hòa Bình nói xong cúi đầu ngậm đầu vú y sưng đỏ không chịu nổi, nhẹ nhàng mút cắn.

“Đừng. Đừng mút nữa, thật trướng,” Nguyễn Chính Đông muốn né tránh, nhưng nhục bồng sâu trong tiểu huyết y, cả người đều bị cố định chặt chẽ trên người đối phương , cần bản tránh cũng không thể tránh, “Hòa Bình, xin anh đừng mút nữa, anh xem Đầu sưng thành bộ dáng gì rồi.”

“Đó là mới vừa rồi bị chính em chơi sưng, một hồi liền hết, anh muốn mút cho em sưng đến mai.” Mạnh Hòa Bình mặt không đổi sắc nói những lời này, một ngậm cắn đầu vú bên kia, đầu lưỡi đảo qua đầu vú miễn cưỡng, dẫn tới cả người Nguyễn Chính Đông run run rên rỉ không ngừng, ngay cả nam căn được ngậm trong tiểu huyết cũng bị co lại, đem dương cụ trắng kiện chôn sâu ở trong huyết xoắn càng chặt hơn.

Nhưng khoái cảm đầu vú bị đùa bỡn so ra kém xa lời Mạnh Hòa Bình vừa nói với Nguyễn Chính Đông đánh sâu vào nội tâm y, đây là lần đầu khi thân thiết nghe được Mạnh Hòa Bình nói ra , vốn tình dục tăng vọt như lửa càng thêm tràn đầy, hai tay y ôm lấy cổ Mạnh Hòa Bình , ra lệnh, “Hòa Bình, chơi chết em đi.”

Mạnh Hòa Bình cầu còn không được, hắn mạnh mẽ di chuyển phần eo, dương cụ to và dài từ đuôi đến đầu đánh sâu vào tiểu huyết nóng ướt , tiểu huyết bị đâm khiến cho ra nước lan tràn, ngay cả miệng huyết đều bị quy đầu nhẩy ra rồi lại đâm đi vào, chất lỏng đâm mỹ tửu dương cụ ra vào mãnh liệt làm tràn ra miệng huyết, lỏng mu một mảnh dính dính.

Mạnh Hòa Bình ở trên môi Nguyễn Chính Đông hôn một cái, thở gấp nói, “Đông tử, ở bên trong em ướt hơn rồi.”

Nguyễn Chính Đông đã bị khoái cảm hành hạ đến thần chí không rõ, “Đều tại anh sắp ác như vậy, dương nhiên ướt.”

“Em không thích sao.”

Nguyễn Chính Đông mở mắt ra nhìn hắn, khoe miệng hơi câu lên một chút ý cười, “Thích. Chỉ cần là anh, thế nào đều thích.”

Mạnh Hòa Bình hôn lộn tóc y, ngón tay yêu thương vuốt ve lưng y, dương cụ ở trong tiểu huyết ướt đầm lại một phen hung hăng ra vào, thẳng đến khi đối phương ở trong lòng mình đạt tới cao triều. Khi bắn tinh Nguyễn Chính Đông vịn ở cổ của hắn, ở bên mặt hắn cắn ra một vòng dấu răng thật sâu. Mạnh Hòa Bình cũng không cảm thấy đau đớn, ngược lại càng thêm phấn khích, nhục bồng trong tiểu huyết co rút một trận cấp tốc ra vào, đem tinh dịch nóng bỏng xuất vào trong.

Nguyễn Chính Đông đưa tay cởi còng tay phía bên kia cho Mạnh Hòa Bình , sau đó khí lực toàn thân giống như bị rút đi hết dán lên lồng ngực Mạnh Hòa Bình, đầu tựa vào cổ của hắn cọ cọ, thấp giọng cười nói, “Hòa Bình, anh bị em làm hư rồi.”

Mạnh Hòa Bình vuốt ve mái tóc có chút ẩm ướt của y, trên trán y nhẹ nhàng hôn, “Hử?”

Nguyễn Chính Đông ngẩng đầu, cười đến vẻ mặt không có hảo ý, “Lời anh vừa nói, nói lại em nghe.”

Mạnh Hòa Bình nhất thời lại mặt đỏ tai hồng, quanh co nửa ngày nói không ra lời.

Ngón tay Nguyễn Chính Đông vô ý thức vạch vạch trước ngực hắn, chế nhạo nói, “Công phu trên giường của anh đều do em dạy, cùng sư phụ nói thì có cái gì ngượng ngùng ?” Y thấy Mạnh Hòa Bình một bộ thuần tình hận không chui xuống đất , vừa cười cười, tạm thời không hề bức bách hắn, quay lưng lại đưa tay hắn đang khoát lên eo mình cầm đến trước mặt, xoa nhẹ cổ tay hơi hơi đỏ lên , “Đau không.”

“Hoàn hảo, nếu thêm một lần, anh hơn phân nửa liền.” Mạnh Hòa Bình nói đến một nửa, cúi đầu hôn Nguyễn Chính Đông, câu lấy đầu lưỡi của y.

Nguyễn Chính Đông hưởng thụ cái hôn nhẹ nhàng này, “Lần tới đổi lại anh trối em là được, có thể cởi hết đồ em cột vào cầu thang, sau đó hung hăng chơi em, a, hoặc là chơi cái khác.”

15. Chương 15

Mặc dù đêm trước bị khóa ở trên giường “Trừng phạt” cả đêm, nhưng sáng sớm hôm sau tỉnh lại Mạnh Hòa Bình đã là thần thanh khí爽. Hắn nghiêng đầu, nhìn Nguyễn Chính Đông cả người chôn ở trong chăn đang ngủ say, liền lặng lẽ mặc quần áo xuống giường, đem đầu của đối phương từ trong chăn ra, thay y chỉnh góc chăn.

Nguyễn Chính Đông mệt mỏi mắt đều không mở ra được, “Hử?”

Mạnh Hòa Bình hôn lên mái tóc rối bởi khi ngủ của y , “ Còn sớm, ngủ tiếp đi, đừng bịt kín đầu.”

Nguyễn Chính Đông xoa mắt, “Mới mấy giờ mà, anh mộng du à?”

“Sáu giờ rồi. Anh ra ngoài mua ít thức ăn, buổi tối tan tầm về nấu. Về sau không có việc gì chúng ta không cần ra bên ngoài ăn.”

Nguyễn Chính Đông căn bản không nghe hắn đang nói cái gì, theo bản năng”ừ” một tiếng, “Đi sớm về sớm.” Trở mình ngủ tiếp.

Chờ y lần nữa tỉnh lại đã là hơn một giờ sau, trong đầu nhớ mang máng Mạnh Hòa Bình hôm nay dậy sớm, hình như trước khi đi có nói gì đó với mình. Nguyễn Chính Đông lấy ra điện thoại gọi đến,”Anh đang ở đâu ?”

“Dưới phòng bếp, nấu bánh bao cho em.”

Nguyễn Chính Đông nằm ở trên giường ngửa mặt nhìn lên, khóe miệng khẽ nhếch, “Làm sao anh biết em muốn ăn bánh bao vậy?”

“Em nghĩ gì anh còn không biết sao.”

“Ha ha. . . Đúng rồi Hòa Bình, hồi sáng anh vừa nói gì với em?”

“. Thiếu gia ngài xuống đây trước, chúng ta giáp mặt nói. Đừng nấu cháo qua điện thoại, anh cúp trước.”

“Ai, chờ chút,” Nguyễn Chính Đông vội vàng hô, “Đừng nóng vội , bánh bao nóng ăn không hết.” Nói xong cúi đầu cười cười. Mạnh Hòa Bình ở đầu điện thoại bên kia vừa nghe thấy tiếng cười này, trong đầu bắt đầu rung chuông cảnh báo. Quả nhiên, chỉ nghe thấy Nguyễn Chính Đông nói, “Anh nói là em nghĩ gì anh cũng biết, vậy em nghĩ tới anh hôm qua chơi em thế nào, anh biết không?”

Mạnh Hòa Bình đỏ mặt cúp điện thoại. Trên lầu Nguyễn Chính Đông đắp chăn một trận cười to.

Nguyễn Chính Đông rửa mặt xong, một thân âu phục chậm rãi xuống lầu, lại là bộ dáng công tử thanh lịch. Mạnh Hòa Bình đem bánh bao hấp nóng hằm hạp bung lên bàn, “Mau thừa dịp ăn nóng.”

“Ừm,” Nguyễn Chính Đông liếc bàn một cái, ngược lại đi đến trước mặt Mạnh Hòa Bình ,nhíu mày cười nói, “Anh à, anh thật là thơm.” Lập tức triển miên hôn lên môi của hắn. hai tay Mạnh Hòa Bình vòng lấy y, dịu dàng hôn trả lại, thỉnh thoảng đưa tay bị Nguyễn Chính Đông đoạt đi, dứt ra rồi đi, ở trước bàn ngồi xuống, đưa đưa ra giữa bàn ăn, hướng hắn cười, “Bất quá bánh bao hấp không có thơm.”

Mạnh Hòa Bình bắt đắ dĩ lại dung túng nhìn y một cái, ở bên cạnh y ngồi xuống, từ trên bàn sứ trắng lấy một bình dấm đổ cho y một đĩa.

Nguyễn Chính Đông gấp một cái nhỏ, cẩn thận cắn lớp vỏ một ngụm, hút lấy nước canh ngon lành bên trong, “Lúc rời giường anh nói với em cái gì?”

“Anh nói, về sau buổi tối chúng ta ở nhà ăn cơm. Anh đã đi mua đồ ăn về.” Mạnh Hòa Bình hướng tử lạnh sau lưng Nguyễn Chính Đông bĩu môi.

Nguyễn Chính Đông cắn nửa cái bánh bao quay đầu nhìn nhìn tử lạnh, giống như cách cửa tử lạnh có thể nhìn thấy bên trong đầy ắp các thứ. Y quay đầu lại, “Vì sao? Đi ra ngoài ăn rất đỡ phiền mà.”

“Tránh tật xấu kén ăn của em. Anh nấu gì em ăn đó.”

Nguyễn Chính Đông kêu to, “Không thể nào, không thể chọn món ăn sao?”

“Có thể chọn, nhưng quyền quyết định cuối cùng ở trên tay đầu bếp.”

Nguyễn Chính Đông trừng mắt liếc hắt một cái, lại gấp cái bánh bao cắn một ngụm, như nhai lấy cho hả giận, miệng hàm hàm hồ hồ nói, “Mạnh Hòa Bình anh và em không xong.”

Mạnh Hòa Bình tan tầm về nhà, trong phòng khách không thấy bóng Nguyễn Chính Đông, liền mọi nơi hô vài tiếng, “Đông tử, em ở đâu.” Hắt mơ hồ nghe thấy trong phòng ngủ có động tĩnh, đẩy cửa đi vào vừa thấy, quả nhiên Nguyễn Chính Đông bọc chăn nằm ở trên giường, bộ dạng yếu ớt.

“Làm sao vậy?” Mạnh Hòa Bình vội vàng tiến lên ngồi ở đầu giường, thấy Nguyễn Chính Đông mặc dù có điểm lười biếng, nhưng khí sắc vẫn tốt, không giống sinh bệnh, thế này mới hơi chút yên lòng.

Nguyễn Chính Đông từ trong chăn vươn một bàn tay khoát lên trên đùi Mạnh Hòa Bình, “Bác sĩ, em khó chịu.”

Mạnh Hòa Bình sưng sốt, thầm nghĩ, bị sốt? Không giống nha. Hắt tự tay sờ sờ cái trán của Nguyễn Chính Đông, cũng không cảm thấy nóng. Lại bắt lấy tay Nguyễn Chính Đông đặt ở trong lòng bàn tay mình vuốt nhẹ, “Đông tử, không thoải mái sao không gọi điện thoại cho anh, cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

Nguyễn Chính Đông liếc hắt một cái, đầu ngón tay trong lòng bàn tay ấm áp của hắt nhẹ nhàng cào cào, “Chỗ nào cũng không thoải mái. Bác sĩ, anh nói làm sao bây giờ?”

Ngây thơ như Mạnh Hòa Bình lúc này cũng nhìn ra vài phần, đầu óc của hắt kịch liệt đấu tranh tư tưởng, đến tột cùng là trực tiếp vạch trần y sau đó đi chuẩn bị cơm chiều, hay là phối hợp y tiếp tục diễn?

Ba giây sau hắt quyết định, Đông tử bảo mình làm cái gì thì mình làm cái đó, giáo huấn có một lần là đủ. Huống chi, chỉ cần không đề cập vấn đề nguyên tác, hắt cũng nguyện ý chiều đối phương. Đông tử muốn đùa, hắt cũng đùa theo là được.

Nghĩ đến đây, hắt liền háng giọng một cái, mở miệng nói, “Em trước ngồi xuống, anh khám cho em.”

Trong mắt Nguyễn Chính Đông quả nhiên có ý cười vừa lòng, y dựa vào đầu giường ngồi dậy, chân lập tức trượt xuống, lộ ra trên thân trần trụi, “Bác sĩ, anh phải khám kỹ cho em.”

Mạnh Hòa Bình đưa tay phủ lên lồng ngực của y, lại bị Nguyễn Chính Đông đè lại tay hắt, “Lấy tay sờ làm sao khám ra, dùng miệng mới được.”

Mạnh Hòa Bình chỉ phải cởi áo khoác, treo trên ghế dựa, quay người lại phát hiện Nguyễn Chính Đông đã một lần nữa nằm thẳng ở trên giường, chân hoàn toàn xốc lên, toàn thân quả thật trần như nhộng. Hô hấp hắt dồn dập, một tay đặt ở dưới thân đối phương, thấp giọng nói, “Để ý thân thể, đừng để bị lạnh.”

Nguyễn Chính Đông không hề cố kỵ co lên hai chân ôm hắt, “Em là bệnh nhân của anh, thân thể đương nhiên là anh phụ trách.”

Mạnh Hòa Bình nhin không được hôn lên môi y, Nguyễn Chính Đông phối hợp há mồm, mặc hắt vội vàng đưa đầu lưỡi của mình, nước bọt thơm ngọt từ khóe miệng chảy xuống, khi hai người rời môi khi đều có một đường chỉ bạc tinh tế. Nguyễn Chính Đông không thềm để ý chút nào đưa đầu lưỡi liếm liếm, “Bác sĩ, lưỡi của em thế nào.”

Mạnh Hòa Bình hôn hôn khước miệng y, “Rất khỏe.”

“Anh xác định? Không kiểm tra nữa sao?”

Mạnh Hòa Bình lại đem nửa đầu lưỡi của y ngậm tại trong miệng mút lấy, “Rất khỏe, anh xác định.”

“Vậy bác sĩ à, kế tiếp anh muốn khám chỗ nào?” Nguyễn Chính Đông nhân nhả nằm ở đầu giường, hai chân tách ra, một bộ mặc vua nhấm nháp.

Mạnh Hòa Bình từ khuôn mặt của y tinh tế hôn xuống. Hắn ngậm lấy hầu kết Nguyễn Chính Đông nhẹ nhàng hút lấy, “Nói đi.”

“Bác sĩ.”

“Gọi Hòa Bình.”

“Hòa Bình.”

Đôi môi Mạnh Hòa Bình cảm thụ được chấn động rất nhỏ từ cổ họng Nguyễn Chính Đông khi y gọi tên mình, đáy lòng một trận rung động. Dấu hôn mình ngày hôm qua khắc ở trên người y đã muốn rút đi, lúc này không ngại phủ lên dấu mới. Nghĩ đến đây, hắn cúi đầu ở đầu vai cùng xương quai xanh đối phương cẩn cẩn, Nguyễn Chính Đông cảm thấy có điểm ngứa, càng nhiều là khoái cảm sung sướng. Mạnh Hòa Bình dần dần cắn đến trước ngực y, đầu lưỡi nóng ướt liếm qua một bên đầu vú y. Nguyễn Chính Đông theo bản năng khẽ ưỡn người, trong miệng bật ra rên rỉ.

“Đã khám ra, thì ra là nơi này không thoải mái.” Đầu lưỡi Mạnh Hòa Bình nhẹ nhàng lượn vòng qua đầu vú, “Có điểm sưng, sao lại thế này?”

Nguyễn Chính Đông thở gấp nói, “Ngày hôm qua cùng bạn trai trên giường, bị hắn hút sưng.”

Mạnh Hòa Bình nhìn chăm chăm đầu vú xinh xắn trước mắt bị mình liếm đến tỏa sáng cứng rắn, nhin không được muốn nghe tiếng kêu mất hồn tối hôm qua Đông từ bị mình mút lấy đầu vú.

“Bạn trai em hút thế nào, như vậy phải không?” Nói xong, Mạnh Hòa Bình cúi đầu ngậm lấy đầu vú ướt át, nhẹ nhàng nghiền cắn.

Đêm qua đầu vú bị trêu đùa vốn là mẫn cảm dị thường, lại bị hắn liếm láp như vậy, Nguyễn Chính Đông khó chịu giãy dụa, “Đừng. Đừng hút.”

Mạnh Hòa Bình đè lại y, gần từng tiếng chậm rãi nói, “Bệnh nhân phải phối hợp bác sĩ kiểm tra. Anh hỏi cái gì, em đều phải trả lời cho tốt.”

Mạnh Hòa Bình như vậy Nguyễn Chính Đông chưa bao giờ từng thấy qua, âm điệu cường thế lộ ra tình dục, làm Nguyễn Chính Đông càng thêm phấn khởi, “Hắn. Hắn thay phiên hút hai bên của em, đem hai đầu hút vừa hồng vừa sưng. em bị hắn hút, phía dưới cứng không chịu được. bác sĩ, em hiện tại mỗi lần bị nam nhân mút lấy đầu vú đều cứng lên, có phải bị bệnh không?”

“Đây không phải là bệnh, là em quá nhạy cảm, bạn trai em hắn là hảo hảo yêu em.” Mạnh Hòa Bình nói xong hôn lên ngực y, tay phải xoa tính khí đã hơi cứng lên của Nguyễn Chính Đông.

“Bác sĩ anh, anh đang làm gì? Buông tay!”

16. Chương 16

Rất tốt, Mạnh Hòa Bình nghĩ rằng, hiện tại mình chẳng những là bác sĩ, mà còn là một bác sĩ sắc lang có ý đồ vô lễ với người bệnh.

Tay phải hắn tiếp tục cao thấp bao lấy tính khí Nguyễn Chính Đông, rất nhanh nghe được tiếng thở dốc của Nguyễn Chính Đông, sau đó hôn tai của y trả lời chất vấn “Chấn kinh” vừa rồi của đối phương, “Làm bạn trai của em, sau đó yêu em.”

Nguyễn Chính Đông thở gấp nói, “Em đã có bạn trai.”

“Hắn có đẹp trai như anh sao?”

Nguyễn Chính Đông nhìn khuôn mặt anh tuấn rõ ràng trước mặt, khoe miệng hơi lộ ra ý cười, “Trừ bỏ em, ai cũng không đẹp.”

“Nhưng em vẫn cương.”

“Đây là phản ứng sinh lý nam nhân bình thường.”

“Anh liền muốn nhìn phản ứng sinh lý của em.” Mạnh Hòa Bình nói xong hôn trước ngực y, “Nhìn xem em có nói thật với bác sĩ hay không.”

Nguyễn Chính Đông cảm giác được lực độ đối phương hút cắn đầu vú mình so với ngày thường thô bạo không ít, tựa hồ tận tâm sắm vai một kẻ cầm thú sắc dục huân tâm, loại khoái cảm mới mẻ khác lạ cực đại kích thích tính dục y, làm y kêu càng thêm hưng phấn phóng túng, “Anh mau buông ra. Chỉ có bạn trai em mới có thể chạm vào chỗ này của em. A a. Không cần, đừng hút, tưởng khó chịu. anh muốn mút hồng đầu vú em anh mới bằng lòng buông tha em sao.”

Hai đầu vú bị chà đạp sưng đỏ trong suốt, sưng to lên không còn hình dáng, tô điểm khuôn ngực đang kịch liệt phập phồng của Nguyễn Chính Đông, hình ảnh dâm mỹ này làm hạ thân Mạnh Hòa Bình cơ hồ không khống chế được, hận không thể lập tức tách hai chân của y đem tiểu huyết dâm dâng làm cho nước vắng khắp nơi, làm cho Đông tử dưới thân hắn kêu khóc bất tỉnh.

Mạnh Hòa Bình hít sâu một hơi, âm thầm đối với mình nói, bình tĩnh, dù sao cũng phải diễn xong. Hắn tự tay sờ sờ tính khí Nguyễn Chính Đông, “Quả nhiên cứng rồi.”

Nguyễn Chính Đông một bộ thương tâm muốn chết, “Cút ngay!”

Mạnh Hòa Bình hôn một cái trên mặt y, “Nói cho anh biết, còn có chỗ nào chỉ có bạn trai em mới có thể chạm?” Ngón tay của hắn vờ về từ tính khí đối phương đến miệng huyết, “Nơi này có tính không?”

Nguyễn Chính Đông miễn cưỡng co lại tiểu huyết, hoảng sợ giây dựa nói, “Anh biến em thành bộ dạng này, còn muốn. Còn muốn chơi em?”

Một bàn tay Mạnh Hòa Bình đè lại y, tay kia thì cởi bỏ quần của mình, cởi tới đầu gối, lộ ra dương cụ thô to phần khởi tới cực điểm, “Anh muốn nhìn biểu tình em bị sáp bắn.”

Đối phương rõ ràng từ trước đến nay chưa có lời nói làm Nguyễn Chính Đông kim lòng không đậu rên rỉ ra tiếng, khát vọng mãnh liệt cùng đối phương kết hợp. Y tự tay cầm tính khí Mạnh Hòa Bình, đặt quy đầu ướt sũng lên miệng huyết mình chậm rãi ma sát, miệng lại thở hổn hển nói, “Anh, gốc cây anh dài như vậy, to như vậy, làm sao tiến vào?”

“Liếm cho em ướt là được.”

“Cái gì?” Khiếp sợ lúc này trên mặt Nguyễn Chính Đông không thể giả vờ, không đợi y nói thêm nữa đã bị Mạnh Hòa Bình kịch liệt hôn, nhất thời không rảnh nghĩ nhiều. Y mơ hồ theo động tác Mạnh Hòa Bình bị lật người, bày ra tư thế quỳ, mông không tự chủ nhếch cao cao, toàn thân triển lộ ra đường cong mê người.

Mạnh Hòa Bình phía sau y nhìn xem miệng đắng lưỡi khô, cả người mỗi một tắc đều máu dịch sôi trào, bỏ đi quần áo vướng bận, hai đầu gối quỳ xuống chậm rãi tới gần y, dương cụ thô to vận sức chờ phát động, thẳng tắp sáp nhập giữa bắp đùi y, trên đỉnh thậm chí rũ xuống một tia dịch nhờn.

Nguyễn Chính Đông bị hôn đến cả người vô lực, cúi đầu rên rỉ ngẩng đầu lên, làn da ửng ửng lộ ra màu hồng phấn động tình. Giữa hai chân đang kẹp tính khí chậm rãi kéo ra đưa vào, ma sát bắp đùi của y, thỉnh thoảng cọ đến phần thân của y cùng túi tinh, so với trực tiếp sáp nhập càng thêm dâm mỹ không chịu nổi, ngay cả xưa nay ở trên giường tùy ý to gan, trên mặt Nguyễn Chính Đông cũng nóng lên, thân thể miễn cưỡng mãnh liệt cảm thấy then mà cũng có khoái cảm.

Lòng ngực Mạnh Hòa Bình nóng như lửa áp sau lưng Nguyễn Chính Đông, cúi đầu hôn cổ của y, môi lưỡi ầm ập từ trên sống lưng bóng loáng một đường xuống phía dưới, hôn đến mông.

Nguyễn Chính Đông cảm giác được khe móng bị nhào nặn sau đó đẩy ra, miệng huyết lập tức truyền đến xúc cảm mềm mại nóng ướt. Y cả người chấn động, cánh tay cơ hồ không thể chống đỡ nằm úp sấp, “Anh.”

Phía sau truyền đến thanh âm hơi có vẻ trầm thấp, “Em không thích?”

Thích, như thế nào không thích. Mạnh Hòa Bình chưa bao giờ liếm phía sau y, chính y hồi đó chơi tới điên cũng chưa từng có bạn giường làm qua như vậy. Miệng huyết rất nhanh bị liếm mềm mại ướt át, hậu huyết hơi hơi hé mở, đầu lưỡi từ miệng huyết thâm nhập vào. Chiều dài đầu lưỡi và độ cứng đều không thể so sánh với tính khí, nhưng tròng vách bị một tác tác đầu lưỡi đẩy mạnh cảm giác bị liếm ẩm ướt làm cho Nguyễn Chính Đông có loại gần như lâm vào cao triều, ngay cả bắp đùi cũng bắt đầu co rút.

Tuy rằng có thể nhận thấy được kỹ thuật đối phương vựng về trúc trắc, nhưng đủ để làm Nguyễn Chính Đông thất thố rên rỉ không ngừng, “Ngừng, mau dừng lại, đừng liếm nữa, bên trong đã rất ướt. bác sĩ, những thủ đoạn của anh, đều là, đều là học làm sao.”

“Sư phụ linh vào cửa, tu hành ở mọi người, ” Mạnh Hòa Bình nói, ngón tay sấp nhập tiểu huyết ướt át của Nguyễn Chính Đông khuếch trương, “Đau không?”

Nguyễn Chính Đông nghiêng đầu lại trừng mắt liếc hắt một cái, “Đau cái gì đau, anh. . . . anh mau cấm vào, nếu anh không muốn làm cho em tuổi còn trẻ liền đói khát mà chết.”

Mạnh Hòa Bình rút tay ra, đỡ lấy tính khí mình đã sớm trưởng đau, chậm rãi sấp nhập tiểu huyết ẩm ướt nóng như lửa. Hạ thân truyền đến cảm giác lấp đầy quen thuộc làm Nguyễn Chính Đông đem chuyện sấm vai ném ra sau đầu, thheo bản năng hô hoán tên người yêu, “Hòa Bình, sờ em. . . .”

Mạnh Hòa Bình muốn nhắc nhở Nguyễn Chính Đông, Đông tử, em quên diễn rồi, nhưng vẫn không nói gì, chỉ cúi người dán lên lưng Nguyễn Chính Đông, một cánh tay ôm chặt eo y, tay kia thì yêu thương vỗ về lồng ngực của y, thấp giọng hỏi, “Thoải mái không?”

“Thoải mái, ” Nguyễn Chính Đông từ từ nhắm hai mắt rên rỉ, “Hòa Bình, anh đâm thật sâu.”

Mạnh Hòa Bình thở gấp không nói lời nào, chỉ một bên hôn y, một bên đem dương cụ nhanh chóng di chuyển trong huyết.

Nguyễn Chính Đông quay đầu đón nhận cái hôn của hắn, có chút bất mãn nói, “Kiểu sau lưng được sâu, nhưng em không nhìn thấy anh.”

“Chúng ta đổi kiểu, em ngồi trên người anh.”

“Không cần, ” Nguyễn Chính Đông đưa tay đè lại Mạnh Hòa Bình, làm dương cụ hắn cắm vào sâu nhất, “Anh rút ra một giây em ta đều chịu không nổi, Hòa Bình, em chờ không kịp muốn anh chơi em.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Trước. Trước tiên làm em bắn xong rồi nói sau.”

Nguyễn Chính Đông vừa dứt lời, Mạnh Hòa Bình liền tăng biên độ động phần hông, dương cụ ra sức làm tiểu huyết, miệng huyết bị lông mu mài đến đỏ bừng, túi tinh chắc nịch đánh lên móng bàn bạch rung động. Nguyễn Chính Đông đưa tay tách móng của mình, thân thể nghênh hợp nhục bồng đối phương kéo ra đưa vào, “Lại cấm mạnh một chút, Hòa Bình. Mau hơn một chút. . . . em em cảm thấy thân thể như thế nào cũng không đủ, làm sao bây giờ.”

Hai tay Mạnh Hòa Bình bóp chặt bờ eo của y, ồ ồ thở gấp cắn lên lỗ tai y một cái, quy đầu nhắm ngay tuyến tiền liệt hung hăng va chạm, “Vậy tất cả đều cho em.”

“A a.” Rồi đột nhiên tốc độ ra vào nhanh hơn làm Nguyễn Chính Đông cơ hồ theo không kịp động tác của Mạnh Hòa Bình, chỉ có thể hoàn toàn bị động tùy ý mặc dương cụ cực đại lộ gân xanh hung hăng đâm chọc, tiểu huyết ướt đầm lộ ra màu sắc tươi đẹp đậm mỹ, ở chỗ sâu đã bắt đầu run rẩy.

Nguyễn Chính Đông đã bị làm đến nổi la không nổi, tiểu huyết co nhanh. Mạnh Hòa Bình biết y đã gần đến cao triều, không lưu tình chút nào rút ra nhục bồng cứng rắn như sắt, tự động ngồi ở trên giường, kéo y vào trong lòng, tách ra móng y, đem dương cụ từ đuôi đến đầu hung hăng cắm vào. Tiểu huyết mẫn cảm

rốt cuộc chịu không nổi kích thích mãnh liệt bén nhọn như thế , hai tay Nguyễn Chính Đông choàng qua sau lưng Mạnh Hòa Bình, thét chói tai đạt cao triều.

Mạnh Hòa Bình lúc này không có vội vã cùng Nguyễn Chính Đông bắn tinh, vẫn cắm sâu tính khí trong huyết y, quy đầu nhắm ngay tuyến tiền liệt y chậm rãi mài nhẵn, kéo dài dư âm cao triều .

Nguyễn Chính Đông gục ở trên người Mạnh Hòa Bình thở dốc, một hồi lâu mới hồi thần, ở trên mặt Mạnh Hòa Bình hôn, “Hòa Bình, hôm nay em đi khám bác sĩ.”

17. Chương 17

“Bác sĩ gì?” Một tay Mạnh Hòa Bình khoát lên trên lưng y, tay kia thì vén tóc mái y, theo lời của y hỏi.

“Một bác sĩ rất tuần tú,” Nguyễn Chính Đông cười không có hảo ý, “Hắn nói muốn làm bạn trai em.”

“Anh đây làm sao bây giờ?”

Nguyễn Chính Đông một bộ bạc tình , “Đối người.”

Mạnh Hòa Bình xoa khuôn mặt của y, bên môi y hôn hôn, tựa hồ thâm tình vừa thương tâm, “Đông tử, nói cho anh biết vì sao.”

“Kỹ thuật hôn và lên giường của anh không bằng người ta—um—” lời còn chưa dứt, hạ thân Mạnh Hòa Bình trong cơ thể Nguyễn Chính Đông ra vào, đồng thời tay đặt sau đầu y, làm y cùng mình hôn môi, cánh môi cọ sát lẫn nhau , câu lấy đầu lưỡi của y, hôn đến khi môi y sưng đỏ, “Hắn hôn em?”

Nguyễn Chính Đông thở hổn hển gật gật đầu. Mạnh Hòa Bình lại hỏi, “Hắn còn chạm vào chỗ nào của em.” Hai tay của hắn ở trước ngực Nguyễn Chính Đông vuốt ve qua lại, lòng bàn tay xẹt qua hai đầu vú sưng đỏ, Nguyễn Chính Đông không khỏi hít khí.

Hai ngón cái của Mạnh Hòa Bình chia ra hai bên nhẹ nhàng xoa nắn hai đầu vú “Hắn nhất định hút nơi này, sưng thành như vậy.” Nói xong vươn đầu lưỡi ôn nhu liếm láp qua lại. Nguyễn Chính Đông chỉ cảm thấy hai điểm trước ngực bị liếm qua lại, toàn thân đều chưa thỏa mãn dục vọng, rõ ràng vừa trải qua cao triều, tiểu huyết còn ngậm lấy một cục cấn, ở chỗ sâu lại vẫn còn cảm thấy chưa đủ, hơi cảm thấy ngứa, nhìn không được vận vẹo hạ thân đang bao lấy nhục bồng, ôm lấy cổ Mạnh Hòa Bình cầu khẩn nói, “Hòa Bình, đừng liếm, mút em, dùng. Dùng sức mút em.”

“Em không cần nói mỗi lần bị anh hút nơi này liền chịu không được.”

“Biết rõ còn cố hỏi, là thoải mái đến chịu không nổi.” Nguyễn Chính Đông thở hổn hển nói, “Hòa Bình anh, anh thật đúng là tiến bộ thần tốc a.”

“Thật không?” Trong tươi cười của Mạnh Hòa Bình mang theo một chút ngượng ngùng cùng vui mừng, “Vậy, em còn muốn đổi anh không?”

“Ai tới cũng không đổi, ” Nguyễn Chính Đông cúi đầu hôn lên miệng hắn một cái, “Em chỉ muốn anh làm bạn trai em, muốn lên giường với anh, bởi vì em yêu anh. Đương nhiên, nếu chỗ này của anh động nhanh hơn—y cao thấp đóng đưa cái mông đang nuốt lấy tính khí, “Em sẽ yêu anh hơn.”

Mạnh Hòa Bình cố gắng động phần hông đem dương cụ sấp mạnh vào sâu trong tiểu huyết,”Bắn đầy bên trong em, em sẽ yêu anh nhiều hơn sao?”

“Em sẽ yêu chết anh.” Nguyễn Chính Đông dang chân trên người Mạnh Hòa Bình , theo động tác của hắn cao thấp lắc lư, phân thân vừa bắn tinh lại dần dần ngẩng đầu, “Hòa Bình, anh biết không.”

“Hửm?” Mạnh Hòa Bình hôn cằm của y, hai tay nâng hai bên mông của y, dương cụ ở trong tiểu huyết thông thuận ra vào.

“Anh mỗi lần bắn vào bên trong, em đều có một loại cảm giác kỳ quái — tinh dịch của anh vừa nhiều vừa nóng, bắn vào bên trong em, rất xấu hổ, anh biết không — nhưng lại thực thoải mái, giống như. Giống như chúng ta kết hợp sâu hơn.”

“Cho nên em hay vào cửa hàng mua một đồng lớn bao cao su trở về, nhưng chưa bao giờ dùng qua một cái.”

Nguyễn Chính Đông cười nhẹ, “Anh muốn dùng?”

“Nghe theo em.”

Nguyễn Chính Đông cười đến càng vui mừng, tay trên mặt Mạnh Hòa Bình nhéo một cái như khinh bạc, “Vẫn là dùng dùng, mang vào, anh sẽ không thể làm em mang thai của anh.”

Mạnh Hòa Bình đỏ mặt, Nguyễn Chính Đông thấy thế trêu ghẹo nói, “Anh à, muốn em mang thai, liền ra sức cho em.”

Mạnh Hòa Bình hướng về phía trước nâng lên hai cánh mông của Nguyễn Chính Đông, khiến cho tiểu huyết của y chậm rãi thoát ly tính khí của mình, lập tức xoay người đè y ở trên giường, đẩy ra hai chân, dương cụ hung hăng đâm vào, “Tất cả nghe theo em.”

Nguyễn Chính Đông nâng lên một chân đặt trên đầu vai Mạnh Hòa Bình, “Sâu một chút.”

“Bao sâu?”

Quy đầu cực đại lặp đi lặp lại đâm lấy tuyến tiền liệt của Nguyễn Chính Đông, sâu trong tiểu huyết bị ma sát sắc khoái, không tự chủ đem dương cụ quấn chặt, bị làm mãnh liệt lại càng khát khao đòi hỏi càng nhiều, khoái cảm mãnh liệt lâu dài không nghỉ, giống như vĩnh viễn không có điểm dừng.

“Đó, cứ như vậy. Hòa Bình, tiếp tục, đừng ngừng. em lại muốn bắn.”

“Sao nhanh vậy?”

Bị người nói “nhanh”, vô luận nói về thời gian hay độ dài, đều làm đàn ông cực độ không vui. Tay Nguyễn Chính Đông phủ lên phân thân của mình, thở hổn hển nói, “Mẹ nó, đương nhiên là bởi vì anh làm em thích đến chịu không nổi, đáp án này anh vừa lòng chưa?”

“Vừa lòng, ” Mạnh Hòa Bình cúi đầu hôn lên môi y một cái, “Vây cùng anh bắn đi.”

“A, Hòa Bình, Hòa Bình, nhẹ một chút.” Chợt cuồng sát mãnh liệt làm Chính Đông thất thanh thét chói tai, ngón tay bấu vào lưng Mạnh Hòa Bình, tiểu huyết non mềm mẫn cảm đã ướt không còn hình dáng, nhục bồng thật lớn bị gân xanh bao quanh đâm dịch văng khắp nơi, mỗi một cái đâm chọc đều đến chỗ sâu nhất kèm theo tiếng vỗ thịt vang dội, trong không khí tràn ngập hơi thở tính giao, khiến hai người đặt mình trong đó đều mất thần trí, hoàn toàn trầm luân ở trong bể dục vô tận.

Nửa người dưới của Nguyễn Chính Đông trừ bỏ khoái cảm đã không còn tri giác, tiểu huyết bị dương cụ tráng kiện không quan tâm thô bạo chơi đùa, tiếng nước càng ngày càng đậm mỹ, càng ngày càng nhiều chất lỏng từ nơi tính khí hai người giao hợp tràn ra. Mạnh Hòa Bình đưa tay nhu ần miệng huyết bị ma sát đến đỏ bầm, trên ngón tay nhất thời dính đầy nước từ trong huyết chảy ra. Hắn liếm liếm ngón tay, trong ánh mắt tràn ngập tình dục đã muốn phấn khởi đến mức tận cùng.

Nguyễn Chính Đông thở hổn hển hỏi hắn, “Nước trong đó ngon không?”

Trong miệng tràn ngập hương vị của Nguyễn Chính Đông, Mạnh Hòa Bình càng thêm động tình, không tự chủ được gật đầu.

Nguyễn Chính Đông duỗi ra ngón tay ở trên môi Mạnh Hòa Bình đếm đếm, “Bị cái cây bự kia của anh đâm nửa ngày, mùi vị đương nhiên ngon.” Ngón tay ngậm trong miệng mấp máy, lại vênh mặt hất hàm sai khiến, “Lại quét lấy, bôi lên đầu vú em. Thật vất vả bị anh làm ra nước nhiều như vậy, đừng lãng phí.”

Rõ ràng toàn thân trần truồng bị mình đặt ở dưới thân làm đến thổ hồng học sắc mặt ửng hồng, cả người đều là ẩn ký kín thuộc về mình, trước ngực hai đầu vú sưng đỏ lớn gấp đôi bình thường, trên quần vú lưu lại dấu răng của mình, phân thân cao cao thẳng đứng thẳng, trong tiểu huyết còn ngậm lấy nhục bồng của mình, lại vẫn là dáng vẻ cao cao tại thượng, dĩ nhiên hướng mình biểu đạt các loại mệnh lệnh đâm loạn không chịu nổi, Nguyễn Chính Đông như vậy quả thực làm Mạnh Hòa Bình mê luyến đến phát cuồng, cam tâm tình nguyện phục tùng ở trên giường y bất kỳ yêu cầu gì.

Hắn thoáng chậm lại tốc độ ra vào tiểu huyết, y theo như lời Nguyễn Chính Đông, đem chất dịch âm mỵ không chịu nổi trôi trên đầu vú sưng đỏ của đối phương, ngón cái nghiền ấn đầu vú, chà xát nhào nặn quanh nó. Nguyễn Chính Đông bị đâm loạn tục tũn như vậy chẳng những không cảm thấy thẹn, ngược lại thoải mái rên rỉ không ngừng, ngực không tự chủ ưỡn lên trước, “Lại dùng lực, phía dưới cũng muốn.”

Mạnh Hòa Bình đem một chân khác của Nguyễn Chính Đông cũng đặt lên đầu vai mình, dương cụ giống như là muốn đem tiểu huyết cuồng mãnh đâm chọc, mị thịt bị nhục bỏng nóng hổi ma sát lên, tuyến tiền liệt bị quy đầu không ngừng đâm vào, khoái cảm giống như thủy triều tràn ra toàn thân, một lớp tiền thêm lớp, mãnh liệt không ngừng, tiểu huyết từ chỗ sâu nhất bắt đầu co rút run rẩy, tính khí đâm lên trước chảy ra càng ngày càng nhiều chất lỏng, tiếng kêu của Nguyễn Chính Đông cũng tiếp cận cao triều mà càng thêm câu hồn nhiếp phách, ngay cả trong hốc mắt đều tụ nước mắt, từ mí mắt lăn xuống.

“Hòa Bình, dừng, dừng đâm ác như vậy, a a. . . . anh muốn làm chết em à” Nguyễn Chính Đông mang theo tiếng khóc rên rỉ cùng nước mắt xóa đi một tia lý trí cuối cùng của Mạnh Hòa Bình, thân thể của hắn tâm của hắn lúc này đã hoàn toàn bị tình dục thuần túy chi phối, không có ôn tồn, không có thương tiếc, dương cụ tưởng đến phát đau ở trong tiểu huyết lỗ măng càn quét đâm vào, mỗi một cái đều toàn bộ nhập vào, lại nhanh chóng rút ra, chỉ còn lại quy đầu đặt ở miệng huyết, thậm chí cứ vậy một hai lần, động tác dương cụ quá mức kịch liệt trượt ra từ trong huyết, mà mỗi một lần một lần nữa đâm vào đều làm Nguyễn Chính Đông kêu càng thêm lớn tiếng.

Hai người cuối cùng đồng thời đạt tới cao triều, Nguyễn Chính Đông bắn ra tinh dịch so với vừa rồi loãng hơn, nhưng lúc Mạnh Hòa Bình đem tinh dịch nồng đặc nóng bỏng rót vào tiểu huyết y, tính khí đã hiện vẻ mỗi một lần lại bài ra vài giọt bạch dịch.

Mạnh Hòa Bình bắn tinh xong, ánh mắt dần dần khôi phục thanh minh. Hắn nhìn Nguyễn Chính Đông đỏ mặt dưới thân trên mặt tình dục chưa cởi bỏ, nhớ lại chính mình vừa rồi thất thố, quả thực xấu hổ vô cùng. Hắn kiệt lực bình phục hô hấp, đem tính khí từ trong cơ thể Nguyễn Chính Đông chậm rãi rời khỏi, tinh dịch vừa mới bắn vào không có vật cản, đều trào ra.

Tiểu huyết bị làm vừa đỏ vừa sưng, nhất thời đều không thể khép lại, Mạnh Hòa Bình đối với sự thô bạo của mình kinh hãi đến thống hận.

Nguyễn Chính Đông nhu nhu mặt Mạnh Hòa Bình hiện đầy áy náy, “Nè, mở cái mặt này cho ai xem.”

“Đông tử, thực xin lỗi.”

“Dừng như vậy, Hòa Bình, dừng như cụt hứng như vậy được không. Nói thật cho anh biết, em đời này ở trên giường cho tới bây giờ em chưa bao giờ thích như vậy, tuy rằng sau khi thoải mái— Ahhh, anh nhẹ chút.”

Hai chân Nguyễn Chính Đông dang to, nhìn Mạnh Hòa Bình thành thạo đưa ngón tay vói vào tẩy sạch tinh dịch rót đầy tiểu huyết, nhẹn không được lại nổi tâm trên đùa, đưa tay khều cảm hắn, cười nói, “Có đôi khi thực hoài niệm lúc anh còn là xử nam, ngoan như vậy, làm cái gì đều cẩn thận, còn hiện tại, động một chút là làm em chết, thật sự là dạy dỗ độ, đối chết sự phụ.”

Mạnh Hòa Bình cúi đầu nửa ngày không đáp trả, trên mặt nhưng vẫn đỏ bừng. Nguyễn Chính Đông không khỏi cười nói, “Em sai rồi, nghĩ đến anh bây giờ là cao thủ, thì ra còn là tiểu xử nam.”

Mạnh Hòa Bình làm bộ như không nghe thấy, đem tinh dịch dính ở trên bụng hai người lau khô sạch sẽ, đắp chăn cho y, lúc này mới hỏi, “Ăn cơm trước hay là tắm trước?”

Nguyễn Chính Đông thế này mới nhớ tới, Mạnh Hòa Bình tan tâm vừa về nhà đã bị mình gạt lên giường, hai người hiện tại cơm chiều cũng còn chưa ăn.

“Phía dưới thỏa mãn, bên trên còn chờ anh dứt no em.”

Mạnh Hòa Bình cách chắn vỗ vỗ trên người y, “Anh đi chuẩn bị cơm chiều, em ở trên giường nghỉ tí đi.”

“Ừ,” Cả người Nguyễn Chính Đông co vào trong chăn, “Hòa Bình anh hiền lành lại có năng lực, vì sự cảm thấy vui mừng sâu sắc.”

Mạnh Hòa Bình hôn nhẹ lên mặt y, dặn dò, “Dừng bịt chắn cả đầu.”

Giây cuối đi vào giấc ngủ , Nguyễn Chính Đông mơ mơ màng màng nghĩ: đồ đệ của mình, hình như đã có thể xuất sư .

18. Chương 18

Sáng sớm hôm sau, đồng hồ sinh học của Mạnh Hòa Bình làm hắn tỉnh lại đúng sáu giờ, một tay Nguyễn Chính Đông khoát lên trước ngực hắn ngủ say, hắn vẫn như xưa mỗi ngày trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc , hạnh phúc hơn là hôm nay thứ Bảy, hắn có đầy đủ thời gian ôm lấy người yêu, thưởng thức nét mặt khi ngủ của đối phương.

Nhiệt độ cơ thể của người yêu làm hắn lại ngủ lần nữa, mãi đến giữa trưa mới hoàn toàn tỉnh lại, cũng coi như lần ngủ dậy trễ hiếm thấy, còn vừa vặn cùng Nguyễn Chính Đông giảm bớt một bữa điểm tâm. Hai người ở trên giường thưởng lượng trưa nay ăn cà ri cua, lúc này mới không nhanh không chậm đứng lên mặc quần áo rửa mặt.

Xe chạy đến trước tiệm rửa xe, Mạnh Hòa Bình bình thường cuối tuần đều đi rửa xe một lần. Tiệm rửa xe này là kiểu dây chuyền trong tầng ngầm, bởi vậy tuy rằng xe xếp hàng chờ rất nhiều, nhưng phí không mất bao nhiêu thời gian. Mạnh Hòa Bình đem xe chạy đến chót hàng, theo dòng xe cộ chậm rãi tiến lên.

Nguyễn Chính Đông ngồi ở phụ lái, chán đến chết ngáp một cái.

Mạnh Hòa Bình quay đầu nhìn y một cái, mỉm cười nói, “Vừa rồi ngủ thẳng tới mười một giờ, còn chưa tỉnh ngủ?”

Nguyễn Chính Đông lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi nhìn hắn không nói lời nào. Mạnh Hòa Bình còn nói thêm, “Đừng ngủ nữa, lên tinh thần một chút, chúng ta tán gẫu .”

“Được ,” Nguyễn Chính Đông cười cười, “Nói chuyện của anh đi.”

“Nói cái gì?”

“Có thể nói chuyện, tỷ như.” Nguyễn Chính Đông đưa tay sờ sờ đùi quần của Mạnh Hòa Bình, “Đây.”

Hồ hấp Mạnh Hòa Bình cứng lại, dưới chân đột nhiên phanh xe, “Đông tử, đừng đùa.”

“Tiếp tục đi về phía trước . Chúng ta nói chuyện phiếm không ảnh hưởng anh lái xe nhỉ?” Nguyễn Chính Đông nói xong, ngón tay từng điểm từng điểm kéo khóa quần đối phương, vói vào quần lót, đem tính khí móc ra, nắm trong tay lên xuống cao thấp, “Em vẫn là thích nó khi cương lên, vừa to vừa thô, thẳng tắp, sờ lên muốn phỏng tay. Nó mỗi lần cứng đều vì em, có phải không?”

Kỹ thuật của Nguyễn Chính Đông hiển nhiên khỏi bàn, dương cụ ở trong tay y rất nhanh hoàn toàn đứng lên, nhục bồng to dài nổi gân xanh, bộ dáng dữ tợn, chớp đỉnh quy đầu cực đại lộ ra màu đỏ. Tuy rằng bên trong xe không gian cá nhân nhỏ hẹp, nhưng dù sao thân ở nơi công cộng, làm Mạnh Hòa Bình có một loại khoái cảm tội ác. Hai tay hắn khẩn trương cầm lấy tay lái, ánh mắt trái phải nhìn xung quanh, sợ trong tầm mắt đột nhiên xâm nhập vị khách không mời mà đến, bắt hắn tội “thích lộ hàng”. Trên đỉnh tính khí cương cứng đã ướt át, tràn ra nhiều chất lỏng, bị Nguyễn Chính Đông vẽ loạn ở tay, bên trong xe tràn đầy tiếng nước ầm ướt cùng tiếng thở dốc áp lực của Mạnh Hòa Bình .

“Hòa Bình, anh có phát hiện gốc cây của anh màu đậm hơn không?”

“Hả. Cái gì?”

“Lúc anh ở chung với em, chỗ này vẫn là màu hồng nhạt, vừa thấy cũng biết là xử nam, anh xem hiện tại là màu đỏ tím.” Nguyễn Chính Đông xoa nhẹ đỉnh quy đầu, ngón cái thoáng tăng lực, “Thân kinh bách chiến thiệt nha Mạnh quần lí.”

Mặt Mạnh Hòa Bình trướng đến đỏ bừng, khoái cảm ở hạ thân nhanh chóng hội tụ, dục vọng kêu gào muốn phát tiết, mà cái tên trên chọc tình dục hắn làm vui lúc này lại thu tay, “Hòa Bình anh xem, đến chúng ta. Một bên nói chuyện phiếm một bên chờ quả nhiên cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.” Nói xong thậm

chí hướng Mạnh Hòa Bình cười cười, tựa hồ hoàn toàn quên chính mình mới vừa rồi như thế nào một tay đẩy hẳn vào vực sâu tình dục.

Cột nước gội lên bốn phía cửa kính xe, giống như thoa lên tấm thủy tinh một màng mỏng mơ hồ không rõ. Mạnh Hòa Bình hít vào một hơi, thân mình nghiêng qua phải, nắm lấy cảm Nguyễn Chính Đông, hung hăng hôn lên môi của y.

Tiếng nước chảy ngoài cửa sổ dần yếu đi, Mạnh Hòa Bình buông ra đôi phương, thở hổn hển nhìn y.

Môi Nguyễn Chính Đông bị hôn đến hồng nhuận ướt át, chí hơi hơi sưng lên, Mạnh Hòa Bình không khống chế được muốn lấy lòng y, xe mới ra ngoài tiệm rửa, liền rẽ qua con đường nhỏ, Nguyễn Chính Đông liền bảo dừng xe.

Mạnh Hòa Bình đạp phanh lại, “Làm sao vậy?”

Nguyễn Chính Đông liếc mắt nhìn hạ bộ Mạnh Hòa Bình cao cao nổi lên, “Biết rõ còn cố hỏi, đương nhiên là đem chuyện vừa rồi làm xong. Anh bây giờ cái dạng này, làm sao lái xe, làm sao ăn cơm?”

Mạnh Hòa Bình tắt máy, nhìn qua khách sạn nhỏ bên đường treo bảng hiệu “Nghỉ chân”, quay đầu hướng Nguyễn Chính Đông hỏi, “Chúng ta đi thuê phòng sao?”

“Thuê phòng chi.” Nguyễn Chính Đông bật cười. y đẩy cửa xe ra, “Đến phía sau.”

Mạnh Hòa Bình đi theo y ra sau xe, Nguyễn Chính Đông khóa trái cửa, cởi giày, bắt đầu cởi áo khoác, hai chân nhấc lên đùi Mạnh Hòa Bình, “Lại đây giúp em cởi.”

“Đông tử, anh nghĩ. . . .”

“Nghĩ gì?”

“Anh nghĩ em chỉ ‘ chuyện vừa rồi ’ là lấy tay, giúp anh. . . .”

Nguyễn Chính Đông nhíu mày cười, đem áo khoác đá đến hàng chỗ ngồi, đứng dậy ngồi lên đùi Mạnh Hòa Bình, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của hắn, “Lấy tay? Hòa Bình, yêu cầu anh thấp thật đó.”

Mạnh Hòa Bình theo thói quen ôm eo Nguyễn Chính Đông, cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, “Đông tử. . . .”

Nguyễn Chính Đông cười nhẹ trêu chọc hắn, “Như thế nào, ngày hôm qua ở trên người của em trở tài anh hùng đủ, hôm nay liền chướng mắt em?”

Mạnh Hòa Bình vội vàng nói, “Đương nhiên không phải.”

“Vậy anh do do dự dự là có ý gì?”

“Đây, đây là ở bên ngoài.” Mặc dù ở trên giường đã phóng túng, nhưng ở trên đường làm tình, vẫn là vượt xa mức độ Mạnh Hòa Bình có thể tiếp nhận.

Nguyễn Chính Đông đưa tay không nhẹ không nặng xoa nắn hạ bộ của hắn, “Không cho anh làm ở trước xe, chúng ta ở trong xe.”

Mạnh Hòa Bình khản trương nuốt một ngụm nước bọt, “Người ta sẽ thấy.”

“Đồ ngốc,” Nguyễn Chính Đông đưa tay gõ cửa sổ thủy tinh, “Xe anh đâu phải là kính hai chiều? Người ở phía ngoài làm sao có thể thấy được chúng ta?”

Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một trận tiếng chuông xe đạp, Mạnh Hòa Bình lại mặt đỏ tai hồng, “Em nghe rồi đó. . . . sẽ có tiếng.”

“Em không sợ, anh sợ cái gì?” Nguyễn Chính Đông ở bên tai Mạnh Hòa Bình thổi một hơi, lại duỗi ra đầu lưỡi liếm liếm bên tai hắn, “Hay là nói, anh không thích nghe em kêu trên ‘giường’?”

Mạnh Hòa Bình lại một lần nữa bị Nguyễn Chính Đông mê hoặc bại trận, hắn tự tay vì đôi phương cởi áo nói thất lưng, đem thân thể ‘trần trụi’ ôm vào trong lòng, “Anh thích, Đông tử, kêu anh nghe.”

“Bây giờ dù có kêu cũng là giả dối, chờ anh làm em thư thái, em tự nhiên sẽ — a a, Hòa Bình. . . . anh . . .” Tính khí của Nguyễn Chính Đông được trong tay Mạnh Hòa Bình yêu thương, một bên đầu vú cũng bị hấn hung hăng ngậm mút, thân thể không khỏi mẫn cảm run lên, thở dốc nói, “Không cần chuẩn bị, trực tiếp cắm vào đi,” hạ thân khê co sát tính khí Mạnh Hòa Bình tưởng đến phát đau, “Đừng để cho nó chờ lâu.”

Trên trán Mạnh Hòa Bình đã muốn chảy mồ hôi, hấn kéo khóa quần xuống, thả dài dương cụ to dài kia ra, chớp đỉnh chảy ra chất lỏng trong suốt. Nguyễn Chính Đông từ trên người hấn, quỳ trên sô pha, quay đầu nói với Mạnh Hòa Bình, “Trên xe không có chất bôi trơn, anh xem rồi làm đi.”

Cả người Mạnh Hòa Bình từ phía sau áp trên người y, một bàn tay tách mông y ra, tay kia thì đỡ lấy tính khí, quy đầu ướt át phân bố ra chất lỏng vẽ loạn ở miệng huyết, ngón tay nhẹ nhàng nhu ấn, đợi miệng huyết bị xoa mềm ướt, không một chút thăm dò vào trong đó, kéo ra đưa vào.

Nguyễn Chính Đông thở dốc trên đầu, “Chỗ đó của em có phải cũng thâm không?”

Ngón tay Mạnh Hòa Bình đã tăng lên ba ngón, tiểu huyết của Nguyễn Chính Đông lúc trước không nóng ướt tắc nghẽn, hiện tại ngón tay ra vào trong đó đều cảm thấy từng trận nóng lên. Hấn yêu thương vỗ về tấm lưng của Nguyễn Chính Đông, “Không có, vẫn là màu hồng, giống như trước đây.”

Nguyễn Chính Đông quay đầu cười hỏi, “Thích không?”

Mạnh Hòa Bình dịu dàng hôn môi y, “Thích.”

“Vậy anh phải giúp em hảo hảo bảo dưỡng.”

“Bảo dưỡng thế nào?”

“Anh không biết tinh dịch rất bổ sao.”

19. Chương 19

Nguyễn Chính Đông lớn mật lộ liễu trên chộc làm Mạnh Hòa Bình không hề có lực chống đỡ, thanh niên tuần mỹ người trần truồng quỳ trước mặt hấn, cái mông nhếch lên cao cao, tiểu huyết ướt đầm mở ra co lại ngậm lấy ngón tay của hấn, mà giọng nói lại mời gọi hấn.

Người yêu của hấn đang khát vọng hấn, cũng như mình khát vọng y. Hạ thân Mạnh Hòa Bình căng thẳng một hồi, rốt cuộc nhịn không được. Tuy rằng cách một tầng xe mỏng manh là ngựa xe như nước người đến người đi, mà hấn ở trong xe nhỏ hẹp hạ thể lỏng lẻo, tính khí phình to nhô lên thật cao, quy đầu nhỏ nước, chỉ muốn đem tiểu huyết chặt khít trước mắt đâm vào cho đâm thủy tràn ra, làm cho đối phương dưới hạ thân mình kêu khóc bắn không ngừng, tiểu huyết bị dương cụ thô to làm đến sưng đỏ rớt đầy tinh dịch nồng đặc của mình.

Mạnh Hòa Bình rút ra ngón tay ướt đầm của mình, ngón tay từ từ xoa bóp đáy chậu đối phương, Nguyễn Chính Đông bị hấn xoa hạ thân như nhũn ra, tiểu huyết không có chứa thứ gì, càng cảm thấy trống rỗng. Y vịn vẹo phần eo, hai tay đưa ra phía sau lưng tách hai cánh mông mình, đem tiểu huyết đã ướt thành một mảnh hoàn toàn hiện ra ở trước mắt Mạnh Hòa Bình.”Hòa Bình dừng sờ nữa, mau cắm, bên trong ngựa chịu không nổi”

Miệng huyết lúc mở lúc khép làm tầm mắt Mạnh Hòa Bình chặt chẽ khóa kín, hình ảnh mê hoặc đến mức tận cùng gây cho hấn kích thích cảm quan trực tiếp mà mãnh liệt, cơ hồ quên hô hấp. Ngón tay của hấn ở miệng huyết nhu ấn vài cái, đỡ lấy tính khí, quy đầu đặt ngay miệng huyết ma sát đảo quanh, tiểu huyết khẩn cấp càng mở lớn hơn, lại bởi vì quy đầu quá mức cực đại mà không thể chủ động nuốt vào. Miệng huyết đã cảm thụ được sự ẩm ướt đâm mỷ, bên trong lại chậm chạp không chiếm được thỏa mãn mà càng cảm thấy khó chịu.

Nơi tư mật của Nguyễn Chính Đông như nước tràn thành lụt, ẩm ướt không còn hình dáng, ngay cả khe mông đều phiếm thủy quang, thất lưng cũng mềm nhũn không đứng dậy nổi. Khi y nhịn không được vừa muốn mở miệng thúc giục, dương cụ thẳng tắp lập tức đâm vào tiểu huyết ướt đầm, nhục bông trắng kiện đâm vào miệng huyết, ngay cả mỗi một đạo nếp uốn rất nhỏ đều bị san bằng. Hai tay Nguyễn Chính Đông

chống trên lưng ghế sofa, hơi hơi ngẩng đầu lên, tiểu huyết hư không rốt cục được thỏa mãn, trong miệng không tự chủ rên rỉ, “A. Hòa Bình, anh lấp đầy em rồi, thật sướng.”

Tính khí của Mạnh Hòa Bình đã ngay ngắn cắm vào, lông mu thô cứng ma sát khe hông, dương cụ cắm trong tiểu huyết cũng từ từ qua lại. Hắn cắn vành tai Nguyễn Chính Đông thở gấp nói, “Đông tử, bên trong em thật chặt.”

“Đây là cách nói uyển chuyển của ‘anh sắp bắn’ à?”

Mạnh Hòa Bình hôn lộn tóc y, “Muốn cùng em bắn.”

“Xem biểu hiện anh.”

Mỗi một cái đâm sâu của dương cụ đều bị tiểu huyết kẹp chặt, tràn vách nóng hổi bao vây chặt chẽ, không để lại một khe hở, quy đầu to lớn bị chỗ sâu nhất trong tràn thịt đè ép, khoái cảm thăng hưởng đỉnh đầu, làm cho cả người Mạnh Hòa Bình như bị điện giật run lên, cơ hồ mỗi một dây mạch máu đều muốn nổ tung. Hắn cố nén xúc động muốn bắn tinh, quy đầu vô tình nghiền nát tuyến tiền liệt, một lần lại một lần, Nguyễn Chính Đông rất nhanh liền chịu không được kêu đau ra tiếng, “Đừng, đừng cạo nơi đó, sẽ rất mau bắn ra.”

Mạnh Hòa Bình giống như hoàn toàn không có nghe thấy lời của y, hai tay nắm chặt lấy hông của y, đẩy nửa người dưới vào, tính khí sáp nhập càng sâu, Nguyễn Chính Đông lập tức vì khoái cảm mãnh liệt mà trước mắt biến thành màu đen, “Đừng, đừng sáp sâu như vậy, đều sắp.” Y ngo ngoay mở mắt ra cố gắng xuyên qua cửa kính nhìn xung quanh, trên đường người đi đường thưa thớt, ngẫu nhiên có một hai người vội vàng đi qua cạnh xe họ, không ai nghĩ ngẩng đầu nhìn trộm tình hình trong xe.

Y cảm thấy hai tay Mạnh Hòa Bình chặt chẽ siết lấy lưng mình càng thêm dùng sức, hơn phân nửa eo trên đều bầm rồi, mà tính khí trong cơ thể y mỗi một cái ra vào đều kịch liệt vô cùng, trong tiếng hít thở ồ ồ của đối phương đều lộ ra cảm xúc phấn khởi bị đè nén, y không khỏi thở dốc cười nói, “Thế nào, ngẫu nhiên chơi trên xe thực kích thích đi.”

Mạnh Hòa Bình không đáp, cúi đầu ở trên cổ và vai y mút ra một đám dầu đỏ, dương cụ vẫn chôn sâu ở trong tiểu huyết nóng ướt ra vào không ngừng.

“Chỉ cần thành thành thật thật nghe lời của em, về sau anh sẽ thích hơn. Chậm, chậm một chút, a.” Nguyễn Chính Đông bị Mạnh Hòa Bình ra vào thân thể không chịu được đổ về phía trước, tiểu huyết rõ ràng bởi vì hắn thô bạo mà có chút trướng đau, lại càng thêm phát ra khoái cảm mãnh liệt, phân thân dần dần ngẩng đầu, đỉnh thỉnh thoảng cọ sát lưng ghế sofa, quy đầu mẫn cảm chảy ra chất lỏng, dây khắp nơi.

Mạnh Hòa Bình như không nghe thấy liên tục mãnh liệt đưa đẩy, hai tay phủ lên bên đùi lạnh lẽo ẩm ướt của y, “Thoải mái không?”

Nguyễn Chính Đông thở gấp nói, “Chậm một chút.”

“Chậm làm sao em thoải mái?” Mạnh Hòa Bình nói xong, đem tính khí chậm rãi rút ra khỏi miệng huyết, lại lấy tốc độ chậm chạp ra vào trong huyết, lặp lại vài lần sau Nguyễn Chính Đông cảm thấy hậu huyết từng trận ngứa, nhất là ở chỗ sâu càng cảm thấy khó nhịn, chỉ có dương cụ thô to nóng hổi kia liều chết ngoan sáp mới có thể hết ngứa. Y quay đầu oán hận nói, “Tiểu tử nam, anh học xấu.”

“Vậy em thích anh tốt, hay thích anh hư.”

Mạnh Hòa Bình trấn an khẽ hôn gò má của y, hông hắn động mạnh, đâm tiểu huyết ra tiếng, bên trong xe lại lần nữa quanh quẩn tiếng khàn khàn rên rỉ lâu dài, “Hòa Bình, mau. . . . lại, lại đâm mạnh cho em, bên trong rất ngứa.”

“Có điểm sưng,” Mạnh Hòa Bình đem dương cụ rút ra một đoạn ngắn, ngón tay ấn nhu miệng huyết đỏ bừng, “Đau không?”

“Đau mới thoải mái hơn. anh, anh nhanh lên.”

Mạnh Hòa Bình thở gấp, dậm vào càng thêm kịch liệt cuồng mãnh, tiếng nhục thể đánh vào nhau càng ngày càng vang. Động tác hai người quá mức kịch liệt, ngay cả thân xe đều chấn động nhỏ. Nguyễn Chính Đông từ từ nhắm hai mắt thừa nhận khoái cảm truyền đến từ phía sau, khởi điểm còn nhớ không kêu quá lớn, song khi trong ngực cùng phân thân bị Mạnh Hòa Bình đồng thời trêu đùa, cuối cùng một tia thanh minh cũng không còn sót lại chút gì, "Hòa Bình, anh làm bên trong em nhức Thật thoải mái, em, em không được." Nơi tư mật sưng đỏ bị nam căn thô to liều mạng làm ra nước giàn giụa, một mảnh hỗn độn, Mạnh Hòa Bình từng chút thật sâu dậm vào, Nguyễn Chính Đông thét chói tai xuất tinh dịch lên sô pha, tiểu huyết trong cao triều run rẩy không ngừng, mang đến cho Mạnh Hòa Bình khoái cảm cao nhất.

Tay phải của Nguyễn Chính Đông đưa ra sau lưng đè lấy eo Mạnh Hòa Bình, thở dốc nói, "Đừng rút ra." Mạnh Hòa Bình bắn tinh xong dương cụ mềm nhũn vẫn cắm ở trong hậu huyết y, hai người duy trì tư thế giao hợp yên lặng hưởng thụ dư vị sau cao triều.

Cả người Nguyễn Chính Đông bủn rủn cúi đầu, mặc cho Mạnh Hòa Bình hôn sau lưng y. Trong đầu thầm nghĩ, rốt cuộc là tiểu xử nam chưa thấy qua cảnh đời, mới đó còn thẹn thùng bắn khoản cái này bắn khoản cái kia, chờ chân ướt chân ráo làm hết đều ném ra sau đầu rồi, mình thì không sao cả, nhưng cái người hơi một tí là đỏ mặt ừm, vẫn là đừng nhắc hần mới tốt.

Y ngẩng đầu vuốt vuốt tóc, ánh mắt xuyên qua cửa sổ thủy tinh hướng ra phía ngoài nhìn lại, chỉ thấy một con mèo đen trắng và một con chó lông ngắn màu vàng một trước một sau chui ra sau xe họ, con mèo nằm chống vó sưởi nắng sau tấm thủy tinh, con chó thì lè lưỡi liếm cái bụng trắng của con mèo, con mèo lẩn qua bên cạnh trốn, vươn móng vuốt bắt lấy lỗ tai con chó, con chó cũng không tức giận, đầu nhỏ vô cùng thân thiết cụng cụng, dùng miệng khê cọ cổ của nó. Hai con ở phía sau xe lăn qua lăn lại đùa giỡn.

Nguyễn Chính Đông nhất thời nhìn mê mẩn, Mạnh Hòa Bình ôm y vào lòng, bên tai y hôn một cái, thấp giọng nói, "Em là con mèo đó."

Nguyễn Chính Đông cười nhẹ nghiêng đầu cùng hần trao đổi một cái hôn triền miên. Bên ngoài cửa sổ, vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

20. Chương 20

Lần trước xe rung kinh khủng như thế –theo cái nhìn đơn phía của Mạnh Hòa Bình— vì thế cho nên hần và Nguyễn Chính Đông khi ngồi cùng một xe luôn có chút thần hồn nát thần tính, vì chuyện này còn bị đối phương chê cười một phen.

Mạnh Hòa Bình cảm thấy xúc động thật là ma quỷ, mà mình đã ở địa ngục. Tuy rằng luôn bị động một phía, lại nhiều lần càng lún càng sâu trong tình sự với Nguyễn Chính Đông. Hai người tương giao nhiều năm, Nguyễn Chính Đông đối với hần hiểu biết như thế, thậm chí vượt xa chính Mạnh Hòa Bình. Cho nên, hần cự tuyệt không được Nguyễn Chính Đông. Cho tới bây giờ vẫn vậy.

Gần đây bộ phim cầu huyết giờ cơm chiều mà Nguyễn Chính Đông theo dõi rất cực kết thúc, vì thế y bắt đầu khôi phục thói quen sau khi ăn xong cùng Mạnh Hòa Bình xuất môn tản bộ. Kỳ thật nguyên nhân căn bản là do đêm trước Mạnh Hòa Bình phản ánh Nguyễn đại thiếu gia, eo y so với trước tăng thêm tí thịt, mà không thể nghi ngờ Nguyễn Chính Đông tuyệt đối không thể nhận, hơn nữa cũng sẽ không thừa nhận, đây cũng là bởi vì Mạnh Hòa Bình nấu canh cá trích rất ngon, chiên gà quá thơm, ngay cả trứng luộc trong nước trà đều ngon miệng hơn so với bên ngoài, làm y sau mỗi đêm trên giường vận động đều biến đổi biện pháp yêu cầu ăn thêm.

Nhà Nguyễn Chính Đông cách khu trung tâm hơi xa, bọn họ bình thường sẽ chạy quanh thành phố sau đó đi dạo công viên đêm. Nơi đó buổi tối so với ban ngày còn náo nhiệt hơn, có hoa đăng, còn có người ca diễn. Mạnh Hòa Bình thầm cảm thấy từ sau khi mình chuyển vào nhà Nguyễn Chính Đông, hai người liên tục tiếp tiến vào tình trạng sau hôn nhân, chỉ có lúc nghỉ ngơi đi ra dạo phố, mới có một chút cảm giác yêu đương.

Nguyễn Chính Đông ở trong tiệm ngay cửa công viên mua một con vịt ngũ vị hương, xách ở trong tay vừa đi vừa ăn. Mạnh Hòa Bình bắt đắc dĩ, "Đi ra tản bộ là cho em tiêu hóa cơm chiều, sao lại ăn nữa." Nguyễn

Chính Đông miệng vội vàng ăn, không thể nói chuyện, trực tiếp đem gói to trong tay đưa đến trước mặt hắn. Mạnh Hòa Bình khoát tay, đem gói to đẩy về, “Em ăn đi.”

“Vịt này ăn ngon, xương giòn, có thể ăn với thịt. Chỉ là rất mặn, ăn nhiều sẽ khát.”

Tay Mạnh Hòa Bình chỉ về phía trước, đề nghị, “Bên kia có một chỗ bán nước, qua đó uống.”

Mười phút sau, Nguyễn Chính Đông tiếp tục cạp vịt, hai tay Mạnh Hòa Bình cầm một ly trà chanh ướp lạnh đi theo bên cạnh y. Nguyễn Chính Đông ở cổng công viên dừng bước, tay phải đầy dầu ra dầu, Mạnh Hòa Bình rất tự nhiên chìa cái ống hút, đưa đến trước mặt Nguyễn Chính Đông.

Có lẽ là do thời tiết chuyển lạnh, đêm nay công viên người không coi là nhiều, hai người chiếm vị trí hạng nhất trước sân khấu. Mạnh Hòa Bình thích nghe diễn, Nguyễn Chính Đông trước kia đối với cái này không thể cảm thấy hứng thú, đi theo Mạnh Hòa Bình đã thấy nhiều, cũng hơi hiểu một chút, vừa ăn mỹ thực vừa xem diễn, cũng rất vui.

Trên đài diễn xong một màn, Mạnh Hòa Bình đứng dậy đi toilet. Hồi chiều uống hai chén canh, vừa rồi lại một ly trà đá lót bụng, giờ rất khó chịu.

Công viên này năm trước vừa mới sửa chữa lại, công trình rất hoàn thiện, trong nhà vệ sinh đầy đủ mọi thứ, chung quanh cũng sạch sẽ. Mạnh Hòa Bình tùy ý vào một gian phòng, đóng cửa lại.

Xả nước xong, Mạnh Hòa Bình còn chưa kịp kéo quần, liền nghe có người ở gõ gian mình. Hắn lơ đãng, cất giọng nói, “Có người.”

Ngoài cửa người nọ cúi đầu cười một tiếng, tiếp tục gõ cửa. Mạnh Hòa Bình có chút bất đắc dĩ mở cửa, cho người nọ tiến vào.

“Anh đẹp trai, một mình?”

“Đúng vậy.”

Nguyễn Chính Đông khóa trái cửa, dựa lưng vào trên cửa, tay kéo vạt áo Mạnh Hòa Bình, khẽ cười cấn môi của hắn, “Chơi với em được không?”

Hơi thở nóng như lửa như thúc tình, Mạnh Hòa Bình chỉ cảm thấy cả người nóng lên, kim lòng không đậu đem Nguyễn Chính Đông đặt ở trên cửa kịch liệt hôn môi, lồng ngực dán chặt nhau, cơ hồ có thể cảm nhận nhịp đập con tim của đối phương.

Hai tay Nguyễn Chính Đông ôm lấy cổ của hắn hôn trả lại hắn, đầu lưỡi linh hoạt quấn nhau, cánh môi ma sát đỏ bừng, khoe miệng chảy xuống nước bọt chưa kịp nuốt vào.

Mạnh Hòa Bình vội vàng hôn cắn và cổ y, hai tay đã bắt đầu cởi quần Nguyễn Chính Đông.

Nguyễn Chính Đông hơi hơi ngẩng đầu lên, thuận tiện cắn cắn cổ Mạnh Hòa Bình, “Anh à, anh thật cởi mở nha.”

“Một giây cũng sẽ không thả em ra.”

Nguyễn Chính Đông cười nhẹ, tựa hồ tâm tình cực kỳ sung sướng.

“Làm sao vậy?” Mạnh Hòa Bình hôn khuôn mặt của y, hai tay vuốt ve hông y.

“Hòa Bình, chúc mừng anh, rốt cuộc biết tán tỉnh.” Nguyễn Chính Đông nói, đôi môi như thưởng Mạnh Hòa Bình, hai chân thon dài trần trụi ôm lấy đối phương, “Buổi tối bên ngoài có chút mát mẻ, em muốn anh làm em nóng, từ trong ra ngoài.”

Mạnh Hòa Bình ôm y, chân chờ hỏi, “Đứng sao?”

“Nơi này tuy rằng hơi nhỏ,” khoe miệng Nguyễn Chính Đông khẽ nhếch, “Cũng có thể chơi được nhiều kiểu.” Y ở trước mặt Mạnh Hòa Bình nửa ngồi nửa quỳ, giật xuống quần của hắn, lộ ra quần lót bằng bông bên người, đôi môi nóng như lửa dán lên, cách tầng lớp bông mỏng hôn lên phân thân Mạnh Hòa Bình.

Bộ vị mẫn cảm bị trêu đùa như vậy, tuy rằng không phải trực tiếp kích thích, nhưng đủ khiến hô hấp Mạnh Hòa Bình gia tốc.”Đông tử. . . .” Mười ngón của hắn sắp nhập lấy tóc Nguyễn Chính Đông , hạ thể bị đối phương hôn qua đã có phản ứng.

Môi lưỡi Nguyễn Chính Đông sâu sắc cảm thấy được tính khí đối phương ngắc đầu, y liếm liếm khóe miệng, cười nhẹ nói , “Em muốn liếm ướt cả quần lót anh, sau đó mới cởi ra, ăn nhục bồng bên trong.”

Dương cụ dưới sự trêu đùa của đối phương ngày càng cứng rắn, hình dáng bị vây trong quần lót càng thêm rõ ràng,một vật cứng to và dài thẳng tắp dựng lều trong quần lót , cái đỉnh hồng nhuận cơ hồ muốn nhô đầu ra.

Nguyễn Chính Đông dùng răng nanh cắn lưng quần kéo xuống một chút, há mồm đem quy đầu cực đại lộ ra ngậm vào trong miệng, cả người Mạnh Hòa Bình run lên, nhin không được thấp giọng thở dốc.

“Hòa Bình, muốn làm miệng của em sao?”

Nguyễn Chính Đông đặt câu hỏi làm Mạnh Hòa Bình miệng đắng lưỡi khô. Hai người bình thường rất ít khẩu giao cho đối phương, thân thể Nguyễn Chính Đông càng ngày càng mẫn cảm, trêu thêm một chút phía dưới liền cỏ dại lan tràn, khó dần nổi khát cầu nam căn thật lớn đâm chọc, hắn căn bản chẳng quan tâm “Cái mồm khác”. Mặc dù mình lần đầu tiên phát tiết ở trong miệng Nguyễn Chính Đông, nhưng mình lúc ấy bị che mắt, tuy có thể nghiệm, lại không thấy tận mắt. Bởi vậy vừa rồi quy đầu chỉ là bị liếm một chút , khiến cho Mạnh Hòa Bình huyết mạch sôi sục.

“Muốn.”

Hai tay Nguyễn Chính Đông vuốt ve bắp đùi của hắn, vẫn chỉ dùng miệng giật xuống quần lót Mạnh Hòa Bình, nhục bồng cương cứng nhảy ra, cọ qua khuôn mặt của y.

Nguyễn Chính Đông nghiêng mặt qua hôn lên nó một ngụm, “Gốc cây dài như vậy, cũng có thể làm đến cổ họng em.”

Mạnh Hòa Bình thở gấp một tay nâng tính khí, thấp giọng nói. “Đông tử, anh muốn em.”

Nguyễn Chính Đông hơi hơi ngắc đầu, hướng hắn nhíu mày cười, mặc dù là trong nhà vệ sinh công công nhỏ hẹp cùng người yêu yêu đương vụng trộm , y vẫn như vương giả kiêu ngạo , hai đầu lông mày làm người ta tim đập thành thạch, cam nguyện trầm luân. Y trước đem đỉnh tính khí nuốt vào, đầu lưỡi đâm chọc linh khẩu, cảm giác quy đầu ở trong miệng trưởng lớn hơn nữa, y cố gắng thả lỏng khoang miệng cùng cơ họng, từng tí nuốt vào.

Mạnh Hòa Bình cúi đầu, không chớp mắt lấy một cái, đem hình ảnh dâm mỹ này thu hết vào mắt. Người yêu tuần mỹ cao ngạo cúi đầu xuống phần hông hắn, đôi môi duyên dáng trong miệng phun ra nuốt vào dương cụ của hắn, khoái cảm cảm quan cùng khoái cảm sinh lý giao nhau thật mạnh, lan tràn tới toàn thân. nhục bồng trong cái miệng nóng ướt ra sức mút lấy, đầu lưỡi mềm mại thỉnh thoảng gảy quy đầu , Mạnh Hòa Bình sáng khoái một trận da đầu run lên, không có kiên trì bao lâu đã lâm vào cao triều.

Bên tai Nguyễn Chính Đông nghe thấy hắn không ngừng gia tăng tiếng hít thở, đem tính khí đối phương từ trong miệng chậm rãi rời khỏi, ngón tay thoáng dùng sức xoa quy đầu, Mạnh Hòa Bình rốt cục nhin không được bắn ra, tinh dịch nồng đậm bắn lên khuôn mặt hơi hơi ửng hồng của Nguyễn Chính Đông.

Mạnh Hòa Bình há mồm thở hổn hển, bất chấp dơ bẩn trên sàn nhà , thô bạo đem Nguyễn Chính Đông đẩy ngã trên mặt đất, hung hăng hôn lên môi của y. Môi Đông tử của hắn bị nhục bồng của hắn ma sát sưng đỏ không chịu nổi. Trên khuôn mặt dính đầy tinh dịch mình vừa mới bắn ra, hạ thân vươn cao, trông mị hoặc đến cực hạn.

Mắt Nguyễn Chính Đông hơi hơi nheo lại, cong ngón tay chấm lấy bạch dịch trên mặt ngậm vào trong miệng hưởng thụ nhắm nháp, hai chân nâng lên cọ bên hông Mạnh Hòa Bình, “Hôm nay đủ sức ghê . . . Mặc quần áo tử tế, đi theo em.”

21. Chương 21

Mạnh Hòa Bình nhìn hạ thân Nguyễn Chính Đông chưa phát tiết , “Đông tử, anh giúp em.”

“Ừ, vừa rồi sao anh cởi quần em, giờ lại mặc vào cho em.” Nguyễn Chính Đông nâng cầm hấn lên, cười trêu tức nói, “Tiếng buổi diễn truyền tới nơi này thật ghê, em đều nổi cả da gà, thực sợ anh sớm tiết.”

Hai người tương đối sửa sang lại quần áo, vội vàng ra chỗ ngồi công viên . Mạnh Hòa Bình lại nghĩ Chính Đông muốn chơi rung xe, còn ra về quý ông mở cửa sau cho y, Nguyễn Chính Đông tự mình mở cửa phụ lái ngồi xuống, cười đến không thể ngừng.

Mạnh Hòa Bình làm bộ như không có việc gì ngồi trên ghế lái, tuy rằng ánh sáng ảm đạm, nhưng Nguyễn Chính Đông vẫn có thể nhìn thấy hấn mặt mày đỏ bừng.

“Hòa Bình, anh lại đáng yêu như thế, em quả thực muốn. . . .” Nguyễn Chính Đông nghiêng qua cài dây an toàn cho Mạnh Hòa Bình trên mặt nhẹ nhàng hôn hôn, cảm giác được mặt của hấn nóng lên, cảm thấy thật sự yêu hấn không biết làm thế nào mới tốt.

Mạnh Hòa Bình đè một bên thân mình Nguyễn Chính Đông, thắt dây an toàn cho y, lúc này mới khởi động xe, hỏi y muốn đi đâu.

Nguyễn Chính Đông lười biếng nằm đó, ngón tay tùy ý chỉ chỉ phía trước, “Chạy thẳng, khi nào em bảo rẽ thì rẽ.”

Mạnh Hòa Bình theo chỉ thị của Nguyễn Chính Đông chạy thẳng về phía trước, chạy ra trung tâm , xe cộ dần dần rất thưa thớt. Hấn có chút nghi ngờ hỏi, “Đông tử, chúng ta đây là đi đâu?”

“Lên núi.”

Nào Mạnh Hòa Bình lại lần nữa báo nguy, thiếu chút nữa xông qua cái đèn đỏ.”Núi, lên núi?”

Hai người nói núi, kỳ thật chỉ là một ngọn núi nhỏ ở ngoại ô thành phố, từ chân núi lái xe đến đỉnh núi chỉ cần hơn mười phút, cảnh sắc xinh đẹp hiếm có, có một phong vị khác. Hai người nhàn rỗi thường đi chơi, nhưng lại chưa bao giờ tới buổi tối. Mạnh Hòa Bình qua ngã tư đường, chạy lên đường núi, trong lòng luôn bồn chồn, “Đông tử, em sẽ không phải. . . .”

“Cứ chạy lên, chúng ta tới Nhất Tuyền Thiên.”

Tựa hồ mỗi ngọn núi nổi tiếng đều có một chỗ gọi là Nhất Tuyền Thiên. Nhất Tuyền Thiên nơi này gần đỉnh núi, địa thế cũng không hiểm yếu, hai người đem xe dừng trước cửa quán trà trên đỉnh núi, rồi chạy qua lối nhỏ là đến đích.

Nguyễn Chính Đông tựa vào trên vách đá, hai tay ôm lấy cổ Mạnh Hòa Bình hôn hấn, “Nơi này không có ai, em muốn kêu thế nào thì kêu.”

“Anh còn mong không được.” Hai tay Mạnh Hòa Bình ôm đối phương, ôn nhu hôn trả . Hấn cảm giác mình giống như thật sự bị làm hư rồi, đáng sợ hơn là, chính mình vui vẻ chịu đựng.

Hấn cởi bỏ nút áo Nguyễn Chính Đông, ở trên xương quai xanh nhẹ nhàng cắn cắn, rất nhanh liền nghe được trong miệng đối phương bật ra tiếng thở dốc.

Ánh trăng mờ ảo xuyên thấu qua cự thạch bao phủ lấy cổ thụ cao lớn, chiếu nghiêng vào con đường đá hẹp nhỏ này, bọn họ giống một đôi thiếu niên bị ngăn cách, cơ hồ là không thể gấp gáp xé rách quần áo trên người đối phương, hôn môi trêu đùa thân thể của đối phương, tựa hồ chỉ có đụng chạm da thịt đối phương mới có thể làm mình an tâm. Hai người rất nhanh trần trụi, tính khí ngẩng đầu ma sát nhau , bụng và trên lông mu một mảnh ướt át.

Ngực Nguyễn Chính Đông dán chặt lấy thân hình như lửa nóng của Mạnh Hòa Bình , phía sau lưng tựa vào vách đá lạnh lẽo, cảm giác trước sau lạnh nóng chồng lên nhau làm máu trong cơ thể y càng thêm sôi trào, hai đầu vú trước ngực Mạnh Hòa Bình ma sát, đã muốn sung huyết đứng thẳng.

“Hòa Bình, sờ em.”

Mạnh Hòa Bình hôn bờ môi cùng khuôn mặt của y, thấp giọng hỏi y, “Sờ làm sao.”

“Làm sao đều phải sờ.” Y muốn Mạnh Hòa Bình sờ đầu vú y, dùng ngón tay ra sức vuốt ve chúng, kéo chúng tới cực hạn, rồi lại dùng tay ấn chúng vào thật sâu rồi xoa nắn, đùa bỡn đến khi đầu vú mẫn cảm đến sưng đỏ không chịu nổi, vừa trướng vừa tê, y cũng muốn Mạnh Hòa Bình sờ tính khí cương cứng của y, làm cho đỉnh chảy ra nước dính đầy tay Mạnh Hòa Bình, còn có tiểu huyết cũng muốn sờ, muốn cho ngón tay ướt át ấm áp của Mạnh Hòa Bình làm miệng huyết non mềm xoa như nhũn ra, tự động mở ra ngậm ngón tay vào, ma sát an ủi tràng vách trong cơ thể khát khao, đắm bên trong càng ướt, tùy thời cất chứa cái vật thô to và dài kia.

Y cần Mạnh Hòa Bình như thế, toàn thân mỗi một chỗ đều muốn.

Nhiệt tình của y cho tới bây giờ đều hầu hết có thể châm lên tình dục của Mạnh Hòa Bình, hẳn đem Nguyễn Chính Đông chặt chẽ đặt trên vách đá, bàn tay hơi thô ráp vuốt ve da thịt toàn thân bóng loáng của y, từ đầu vai đến phần mông mười phần co dãn phía sau. Hai đầu vú mẫn cảm của Nguyễn Chính Đông là mục tiêu trọng điểm bị bàn tay hữu lực của hắn nghiền áp, nhu sưng tê rồi bị Mạnh Hòa Bình lần lượt ngậm vào trong miệng thay phiên hút cắn, cả người Nguyễn Chính Đông như nhũn ra, trong miệng rên rỉ không ngừng, “Hòa Bình, anh. . . . anh còn chưa làm em lớn bụng, đã muốn uống sữa ? A, nhẹ, nhẹ chút, trướng không được. Hút cả bên kia.”

Nửa người trên càng bị trêu đùa, hạ thân liền càng thêm hư không khó nhịn. Tính khí từ lúc dưới chân núi đã cứng như sắt còn không xuất được, một tay Nguyễn Chính Đông dính chất dịch ẩm ướt liền đi sờ hậu huyết của mình, lại bị Mạnh Hòa Bình bắt được cổ tay đẩy đến một bên, “Không phải nói chỉ cho anh sờ à.” Ngón tay ở trong miệng huyết ấn ấn vài cái sau liền tiến quân thần tốc, “Đông tử, em thật ướt.”

Tiểu huyết ẩm ướt mềm mại khát khao không thôi cắn lấy ngón tay, Nguyễn Chính Đông thở dốc nói, “Em càng muốn anh, phía dưới càng ướt hơn.”

Nói xong câu đó, hạ thân y liền càng thêm mẫn cảm, tiểu huyết bị ngón tay cắm vào đã muốn cổ đại lan tràn, nhưng ngón tay không thể chạm đến chỗ ngứa sâu trong kia làm y phát cuồng, thực tủy biết vị y biết rõ chính mình giờ phút này cần nhất cái gì, y cần phải có một nhục bồng to lớn của nam nhân tới cắm vào tuyến tiền liệt của y hưng hăng chơi y một phen. Y nâng lên đùi vòng lấy eo Mạnh Hòa Bình, “Mau cắm, anh mặc kệ đằng sau, em bắn không được.”

Mạnh Hòa Bình xem ngón tay khuếch trương trong huyết gia tăng đến ba ngón, đâm tiểu huyết nóng hổi ra tiếng nước nổi lên bốn phía, đầy tay đều là dâm thủy trong huyết. Lời Nguyễn Chính Đông làm hắn phần khởi cả người căng thẳng, trên đời này không có chuyện gì có cảm giác thành tựu so với làm cho người yêu mình cảm thấy cao triêu. Hắn rút tay ra, đỡ lấy tính khí vận sức chờ phát động chậm rãi đâm vào tiểu huyết đã khuếch trương tốt.

Mỗi lần Nguyễn Chính Đông bị sáp nhập liền bắt đầu hưng phấn, trong miệng rên rỉ yêu cầu Mạnh Hòa Bình mau hơn, nhưng Mạnh Hòa Bình sợ y bị thương, mỗi lần thâm thiết đều là lần đầu tiên sáp nhập cẩn thận nhất, tốc độ chậm. Nguyễn Chính Đông chỉ cảm thấy hậu huyết giống như có trăm ngàn con sâu cắn, không thể đem Mạnh Hòa Bình đẩy ngã tự mình cười nhục bồng, tư thể hiện tại hai người là mặt đối mặt, sáp nhập vốn là miễn cưỡng, hậu huyết Nguyễn Chính Đông kẹp chặt, dương cụ Mạnh Hòa Bình vào được một nửa, vào thêm cảm thấy khó khăn.

Hai người giờ phút này không dễ chịu, Mạnh Hòa Bình xoa nhẹ mông y, “Đông tử, thả lỏng.”

“Đây là khảo nghiệm của anh,” Nguyễn Chính Đông thở gấp nói, “Anh anh cắm vào không hết, còn muốn chơi em? Thiếu gia tùy tiện tìm cái cây lớn, tự chơi mình bắn.”

Lời Nguyễn Chính Đông tựa hồ thật sâu kích thích Mạnh Hòa Bình, trong lúc nhất thời hắn bắt chập ôn nhu, một tay đặt chân Nguyễn Chính Đông vòng lên hông mình, tay kia thì đem một chân khác của y chống, Nguyễn Chính Đông đột nhiên mất đi trọng tâm, theo bản năng vươn hai tay ôm cổ Mạnh Hòa Bình, thân thể trầm xuống, tính khí Mạnh Hòa Bình đâm thẳng vào, quy đầu cực đại đâm thật mạnh vào tiền liệt, phân thân Nguyễn Chính Đông vốn cương đã lâu, hậu huyết lại đột nhiên bị kích liệt kích thích như vậy, thân thể không khỏi một trận run run, cứ nhiên cứ như vậy bắn ra.

22. Chương 22

Hồi trước Mạnh Hòa Bình chưa từng thấy y bị hấn sấp liền cao triều, mà lúc này tiểu huyết lại đột nhiên quán chặt, nếu không động chỉ sợ mình cũng chống đỡ không lâu. Vì thế hấn không đợi Nguyễn Chính Đông từ trong cao triều bình phục, liền cầm lấy hai chân y, động eo, dương cụ ra vào trong tiểu huyết.

Nguyễn Chính Đông cố sức, toàn bộ sức nặng cơ hồ đều đặt ở trên người Mạnh Hòa Bình, tiểu huyết dưới tác dụng trọng lực đem dương cụ ngậm vào sâu tới mức chưa từng có, khoái cảm cũng mãnh liệt trước nay chưa từng có. Lưng bị Mạnh Hòa Bình đâm trên dưới ma sát vách tường, một chút đau đớn ngược lại khiến cho y càng hưng phấn.

“Hòa Bình, nhìn không ra, anh Lực tay không tồi” Nguyễn Chính Đông bị đâm thổ dốc, lại vẫn không quên trêu đùa Mạnh Hòa Bình.

“Vì ôm em.” Mạnh Hòa Bình nói, “Thích không?”

Tiểu huyết bị nhục bồng quấy biến thành long trời lở đất, chất lỏng chảy ròng, dương cụ ngăn đều ngăn không được, mỗi lần rút ra khi đều có cổ dâm thủy chảy ra, Nguyễn Chính Đông từ từ nhắm hai mắt cảm thụ khoái cảm kịch liệt cuồng dã trong tiểu huyết, “Thích. đâm thật sâu, rất. Rất kích thích.”

Vừa bắn tinh thân thể so với bình thường mãnh cảm gấp bội, Nguyễn Chính Đông rất nhanh bị đâm thất thần, hai mắt tan rã nhìn phía trước, ngón tay theo bản năng gãi sưng đầu vú, tinh khí phía trước dần dần có tinh thần, hậu huyết khoái cảm từng lớp ập đến, tràn vách run rẩy không ngừng.

“Hòa. Hòa Bình, anh thật sự là càng ngày càng biết như thế nào làm chết em, nơi ngứa nhất bên trong đều bị anh đâm thật thoải mái.” Một bàn tay Nguyễn Chính Đông ôm lấy cổ Mạnh Hòa Bình, tay kia thì sờ nơi tinh khí hai người kết hợp, miệng huyết co dãn quán chặt nhục bồng đưa ra đưa vào, mỗi một nếp uốn đều bị căng ra, dòng nước dâm mỹ dính đầy tay. Ngón tay ướt sũng đưa đến trước mặt Mạnh Hòa Bình, “Ném thử nước anh ép ra.”

Mạnh Hòa Bình chẳng cho là bản, há mồm liền đem ngón tay Nguyễn Chính Đông ngậm vào. Nguyễn Chính Đông thấy trên môi hấn mang theo ánh nước, trong lòng từng trận rung động, lập tức dán lên môi của hấn, “Em cũng ném thử.” Giữa răng môi trao đổi lấy hơi thở lẫn nhau, y cuốn lấy đầu lưỡi nóng bỏng của Mạnh Hòa Bình mút lấy nước bọt trong miệng hấn, hôn đến không thở nổi mới thôi.

Nguyễn Chính Đông cơ hồ phân biệt không được chính mình thích hôn môi hấn hơn hay là làm tình, bởi vì mặc dù là chạm môi đơn giản đều làm mình lâm vào cao triều cực hạn khoái cảm, vậy cũng là hạnh phúc.

Mạnh Hòa Bình cảm giác được trong cơ thể Nguyễn Chính Đông càng ngày càng nóng, càng ngày càng gấp, biết y lại tới cao triều, liền tăng nhanh tốc độ xâm chiếm của hạ thân, nhanh hơn mãnh liệt hơn làm tiểu huyết bắt đầu co rút. Cả người hấn căng chặt, trên trán đổ mồ hôi, thổ dốc nặng hơn, hạ thân vừa rồi đã phát tiết một lần, lúc này phá lệ kéo dài, hấn cứ ra vào my thịt mềm mại, ngay cả miệng huyết đều hơi hơi sưng lên.

Mười ngón tay của Nguyễn Chính Đông theo bản năng cào lưng hấn, bị làm thần chí không rõ, không biết mình kêu gì, “To quá, thật trưởng Quá sâu, Hòa Bình, em chịu không nổi Mau, mau giết em.”

Động tác Mạnh Hòa Bình càng thêm mãnh liệt, thật sự đem y làm chết, tiếng thịt va chạm vang dội tình sắc làm cho trên mặt người khác nóng lên, Nguyễn Chính Đông cảm thấy tuyến tiền liệt đều bị đỉnh lên chết lặng, cả người khoái cảm tụ tập trên thân, co rút bắn ra.

Nguyễn Chính Đông bắn liền hai lần, có chút mỏi mệt, nhưng nhục bồng còn trong cơ thể vẫn đang cứng ngắc, thở gấp cười nói, “Tinh thần ghê, xem ra sau này hấn là nên chơi nhiều hơn.”

“Anh rút ra trước.”

“Đừng, ” Nguyễn Chính Đông nắm chặt lấy đầu Mạnh Hòa Bình, hôn lên môi hấn, “Không bắn không cho rút ra.”

“VẬY” Mạnh Hòa Bình đỏ mặt, Nguyễn Chính Đông đã muốn bắn hai lần, hắn không muốn làm người yêu quá mệt mỏi.

“Đổi lại tư thế, lưng em hơi đau.”

“Ngồi trên người anh.”

“Không, đè nặng anh mất.”

Mạnh Hòa Bình ôm y đặt y lên trên quần áo hai người, tư thế ra vào che ở trên người y, hôn hôn mặt y, “Có mệt hay không?”

Nguyễn Chính Đông còn thở từng ngụm từng ngụm, nhưng ánh mắt vẫn hơi sáng, “Hiếm khi ở trong này làm một trận, dù sao cũng phải chơi đủ.”

Mạnh Hòa Bình yêu thương vỗ về thân thể y, “Như thế nào mới tính đủ.”

Nguyễn Chính Đông đem một chân nhấc cao, đặt tại đầu vai Mạnh Hòa Bình, đáp, “Làm đến khi em bắn không được mới thôi.”

Lúc này toàn thân Nguyễn Chính Đông mồ hôi đầm đìa, trong ngực kịch liệt phập phồng, đầu vú sưng đỏ không chịu nổi, phân thân bắn qua hai lần có vẻ mềm nhũn, tiểu huyết ứ đọng còn ngậm một dương cụ thô to đến dữ tợn, bộ dạng này quả thực làm Mạnh Hòa Bình lâm vào thần hồn điên đảo. Người yêu đem thân thể toàn bộ giao cho mình, bộ dáng thần nhiên cầu hoan mị hoặc như thế, Mạnh Hòa Bình thầm nghĩ làm cho y hưởng thụ tình ái càng thêm sung sướng, dưới thân mình kêu khóc bắn giọt tinh dịch cuối cùng.

Hắn nắm chặt lấy hai chân Nguyễn Chính Đông, tính khí đêm nay phá lệ phấn khởi, tiểu huyết sưng đỏ tựa hồ vẫn còn chưa thỏa mãn, khát khao siết chặt tràng vách. Mạnh Hòa Bình biết rõ giao hoan hơi thô bạo sẽ làm y càng hưng phấn cũng có khoái cảm, mỗi một lần ra vào đều vừa sâu vừa mạnh. Tiểu huyết đã bị dương cụ đảo trơn trượt một mảnh, ra vào thông thuận, có mấy lần tính khí thậm chí đâm vào quá nhanh mà trượt ra ngoài, Mạnh Hòa Bình thở gấp nhắm ngay miệng huyết ứ át vào lần nữa.

“Hòa Bình, em lại bị anh làm cương anh hôm nay thật mãnh liệt, Hòa Bình, em muốn anh từ ngày mai trở đi, mỗi ngày đều ở đây chơi em. Mỗi ngày đều phải như hôm nay A a”

Nguyễn Chính Đông bị đâm rối cuộc nói không ra lời, hạ thân tính khí trưởng trưởng, Mạnh Hòa Bình một trận hưng phấn kịch liệt cắm vào, trên đỉnh lại tiết ra vài giọt bạch trọc.

Mạnh Hòa Bình thấy y lại vào cao triều, dương cụ hơi dùng sức cắm vào để, quy đầu đâm vào tuyến tiền liệt nghiền nát, tiểu huyết càng co chặt, Mạnh Hòa Bình bị kẹp chặt da đầu run lên, cổ lớn tinh dịch nóng bỏng đều tưới vào sâu trong tiểu huyết. Nguyễn Chính Đông bị bỏng đến không thể giãy dụa, tựa hồ muốn chạy trốn khỏi thân Mạnh Hòa Bình, lại bị đối phương chặt chẽ đè lại không thể động đậy, dương cụ sâu khảm ở trong tiểu huyết không ngừng co rút bắn tinh.

Nguyễn Chính Đông phí công phản kháng, trong tiếng thét chói tai mang theo tuyệt vọng nước nử, bỗng nhiên toàn thân căng thẳng, đột nhiên phân thân bắn ra một cỗ chất lỏng trong suốt. Mạnh Hòa Bình chỉ cảm thấy trong bụng có một trận ầm ập ầm ướt dính vào khác xa tinh dịch, cúi đầu vừa thấy, đúng là Nguyễn Chính Đông bị mình làm đến không khống chế, từ phân thân bắn ra nước tiểu màu vàng nhạt, làm ướt hạ thể hai người.

Nguyễn Chính Đông chưa bao giờ ở trong tình sự cảm thấy thẹn thắt thố như thế, nhất thời khó có thể tiếp nhận, “Mẹ nó, em cho tới bây giờ còn chưa.”

Mạnh Hòa Bình cẩn thận rút ra tính khí mềm nhũn sau khi bắn tinh ra khỏi tiểu huyết hồng hào, cúi xuống ôm lấy người yêu vừa thẹn vừa giận, ôn nhu hôn đối phương cảm thấy khoái cảm mà tràn ra nước mắt.

Mạnh Hòa Bình muốn an ủi đối phương, lại ngốc không biết như thế nào dỗ y vui, đành phải từng lần một hôn y, bên tai y nói, “Đông tử, anh yêu em.”

Đây là lần đầu tiên hắn trịnh trọng nói những lời này, thỏ lộ không hề mới mẻ, cũng là kiểu lời thề của Mạnh Hòa Bình, hắn hứa một đời một kiếp.

Mà Nguyễn Chính Đông, lần đầu tiên đỏ mặt.

Y đẩy Mạnh Hòa Bình một phen, “Quần áo không thể mặc .”

Mạnh Hòa Bình hiểu ý đứng dậy, “Phía sau cốp có đồ, anh đi lấy.”

Cũng may xe đậu không xa, hắn khoác áo mang tới quần áo sạch sẽ, mặc vào trước cho Nguyễn Chính Đông , sau đó thay quần áo bẩn trên người mình.

Khi hắn đứng ở trước mặt Nguyễn Chính Đông , cúi đầu cài nút, bị Nguyễn Chính Đông đẩy đến một bên, “Khoan đã.”

“Làm sao vậy?”

Nguyễn Chính Đông ý bảo hắn xoay người, “Xem, mặt trời mọc .” Y đứng ở bên cạnh Mạnh Hòa Bình , nhìn đường chân trời lộ ra ánh bình minh đỏ tươi đẹp đẽ phương xa , trên mặt rất cục nở nụ cười, “Chào buổi sáng, anh đẹp trai.”

Mạnh Hòa Bình nghiêng người, sửa sang lại cổ áo của y, khẽ hôn lên trán y, “Chào buổi sáng.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-xuan-phong>